

புறங்கைச் சுமை

-வாழ்தல் எளிது-

ராணி சீதரன்

15

புறங்கைச் சுமை

-வாழ்தல் எளிது-

ராணி சீதரன்

"KALAA POOSHANAM"
K. S. SIVAGNANARAJAH
RETIRED VICE PRINCIPAL
ADIPATHAM ROAD
KOKUVIL WEST

CSM
Publication

Shakti Press, Chennai, India

சீதலக்ஷ்மி புராணம்

— ஸ்ரீராம சீதாபாசம் —

நாடக நிகாசம்

புராங்கைச் சுவை - கட்டுரைகள் # ராணி சீதரன் # பக்கங்கள் : 170 # விலை :
ரூபாய் 400 # முதல் பதிப்பு 2018 நவம்பர் 27 # பிரதிகள் 1000 # வெளியீடு :
செய்வூதிஸ்மாயில் ரூபகார்த்த பதிப்பகம் # பக்கவடிவமைப்பு மற்றும் அட்டைப்பட
வடிவமைப்பு: முன்மீன் # பதிப்புரிமை : திரு.சீதரன் # கணனி வடிவமைப்பு:
திரு.சீ.அச்சுதன்

PURANG KAICH CHUMAI # Author: RANI SEETHARAN # Pages :170 # Size
:Crown B6 # Prize : 400 Rs # First Edition 2018 November 27 # 1000 Copies #
Publishing : Seikh Ismail Memorial Publication (SIM Publication) # Cover
Design and lay out by Musdeen # © 2018 SEETHARAN ALL RIGHTS RESERVED #
Typesetting : Mr.S.Achchuthan.

ISBN 978-955-97102-5-7

என்னை ஆளாக்கி
இவ்வண்ணம் மிளிரச் செய்த
என் அன்னை
கமலாம்பிகைக்கு
இந்நூல்
சமர்ப்பணம்

இது எஸ்.ஐ.எம். பப்ளிகேஷனின் பதின்மூன்றாவது வெளியீடு, வெளியீட்டுப் பணியினைப் பொறுத்தமட்டில் நாம் இன்னும் வெற்றி கரமான லாபந்தரும் வழிமுறைக்கு வந்து சேரவில்லை. அதற்கு மிக முக்கியமான காரணி நமது நாட்டின் புத்தக வர்த்தகச் சூழல் அந் தளவுக் கு நோய் நொய் பலமிக் கதாகக் காணப்படுகின்றது. அதற்கு ஆரோக்கிய மாத்திரை கொடுத்து சரிப்படுத்தும் பரிகாரம் என்னவென்று தெரியாது தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் தான் ராணி சீதரன் தனது நூலைப் பதிப்பிக்கும் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினார் மறுக்க முடியாத நிலையில் மிகக் குறுகிய கால இடைவெளியில் அத்தனை பணிகளையும் செவ்வனே செய்து முடித்து குறித்த திகதியில் வெளியிடுவது சவாலாகவே இருந்தது. ஆயினும் ராணி சீதரனின் பிறந்த தினப் பரிசாக இந்நூல் வெளியீட்டுக்கு வருகின்றமை திருப்தியைத் தருகின்றது.

இந்நூலின் மென்பிரதி செம்மையாக்கத்துக்காக வந்ததில் இருந்து அவசர அவசரமாக அனைத்தையும் செய்தபையினால் சில விடுபாடுகளைத் தவிர்க்க முடியவில்லை வாசகர்கள் அதற்காகப் பொறுத்தருள வேண்டும். உரிய வேளைக்கு நூலாசிரியரைப் பற்றிய தமது மனப் பதிவுகளைத் தந்து துணை செய்த அனைவருக்கும் பதிப்பகம் சார்பில் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

உளவளத்துணைச் செயற்பாட்டாளராக உலா வந்த ராணி சீதரனின் கட்டுரைகள் உளவியல்சார் பிரதிபலிப்புகளைக் கொண்டிருப்பதனை வாசகர்கள் உணர்ந்துகொள்ள முடியுமாக இருக்கும். மனச்சோர்வுநீங்க, குறிப்பாகப் பெண்களுக்கு இந்நூல் நிச்சயம் நல்ல ஊக்க மாத்திரையாக இருக்குமென்று உறுதி கூறலாம். எல்லா வெளியீடுகளுக்கும் போல் இதற்கும் வாசகர்களின் ஆதரவு கிடைக்கும் என்று மனதார நம்புகிறோம்.

இன்ஷா அல்லாஹ் இன்னுமொரு காத்திரமான படைப்புடன் மீண்டும் சந்திக்கிறோம்.

முஸ்லீன்

நுன்றி

செ.சீதரன்

ஓ.பாரதி

முஸ்ஓன்

ஷாமிலா செரீப்

பொ.ஓசோக்குமார்

க.சந்திரகுமாரி

கா.பிரசன்னா

சி.சிறி வரதராஜன்

புறங்கைச்சுமை பற்றி...

எமது வாழ்க்கையில் பாரம்பரியமான நம்பிக்கைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றோம். அவற்றில் விரிசல் ஏற்படும்போது விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை உருவாகின்றது. சமுதாயத்தின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப இசைந்து வாழும் போது முரண்பாடுகள் தோன்ற வாய்ப்பில்லை. அவற்றைத் தூக்கியெறிய முனையும் போது தான் பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன.

பிரச்சினைகள் இல்லாத வாழ்க்கையை யாரும் வாழ்ந்ததாகச் சரித்திரம் இல்லை அதற்காக வாழ்க்கையையே பிரச்சினையாக எண்ணிவிட முடியாது. பிறந்ததில் இருந்து இறக்கும் வரை பிரச்சினையோடுதான் வாழ்க்கை நகர்கிறது. எந்தப் பிரச்சினையானாலும் தீர்வு எங்கள் கைகளில்தான் இருக்கிறது. நாம் அதை அறியாமல் தீர்வை வெளியே தேடி ஓடுகிறோம். பொருத்தமான தீர்வுகளைத் தெரிந்து கொண்டால் பிரச்சினை என்று நாம் நினைப்பது ஒரு பிரச்சினையாகவே இருக்காது. எமது வாழ்க்கை வட்டத்தில் பற்றிப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டியவைகள் பலவற்றையும் நமுவ விட்டுவிட்டு நாம் பழக்கப்படாதவற்றை இப்போது இறுகப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளோம். இங்கிருந்துதான் எமது பிரச்சினைகள் எமைத் துரத்தும் வீரியத்தைப் பெறுகின்றன. பிரச்சினைகள் எமைத் துரத்தும் போது நாம் நிதானத்தை இழந்துவிடுகின்றோம். நிதானமிழக்கின்ற போது எளிய தீர்வுகள் கூட நமது புத்திக்குப் பிடிபடப் போவதில்லை. ஆக நமது நிதானத்தைத் தொலைத்துவிடாமலிருக்க இக்கட்டுரைகள் துணை செய்யக் கூடும்.

அனுபவ ரீதியாகக்கண்டவை கேட்டவையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரைகள் தினக்குரல் தேசியப் பத்திரிகையில் 2011 இல் “வாழ்ந்து பார்க்கலாம்” என்ற தலைப்பில் தொடராக வெளிவந்திருந்தன.

இந்தக் கட்டுரைகள் பயனுள்ளவை ஆதலால் நூலாக வெளிவர வேண்டும் எனப் பலர் ஆலோசனை கூறினார்கள். இப்போதுதான் அதற்கான சந்தர்ப்பம் கைகூடியிருக்கின்றது.

வாழ்ந்து பார்க்கலாம் என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரைகளை சகோதரன் முஸ்டீன் “புறங்கைச் சுமை” ஆக்கித் தந்துள்ளார். இக்கட்டுரைகள் சிலவற்றில் பல்வேறு பேச்சுமொழி வழக்குகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். அதற்கு அப்போது வரவேற்பு இருந்தது. அதனால் அவற்றை அப்படியே விட்டிருக்கிறேன்.

தினக்குரல் பத்திரிகையில் இவை தொடர் கட்டுரைகளாக வருவதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்த பிரதம ஆசிரியர் சகோதரர் பாரதி இந்நூலுக்கு அணிந்துரை தந்துள்ளார். அத்தோடு கட்டுரைகள் தொடர்ந்து வருவதற்கு அவ்வப்போது தமது கருத்துகளைத் தெரிவித்து உற்சாகமூட்டிய வாசகர்கள், இந்நூலுக்குப் பாராட்டுரைகளை தந்து சிறப்பித்தவர்கள், இவர்கள் அனைவரும் எனது நன்றிக்குரியவர்கள்.

புறங்கைச் சுமை என்ற இந்நூல் உங்களுக்குச் சுமையாக இல்லாமல், சுவையாக இருக்கும் என்றும் நம்புகின்றேன்.

-ராணி சீதரன்-

26/11, வைத்தியா வீதீ, தென்வளை.

27.11.2018

email : raniseetharan@gmail.com

Mobile:+94777243619

மனப்போராட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கும் எழுத்து

வாரப் புத்திரிகைகளில் தொடராக வெளியிடப்படும் விடயங்களில் உளவியல் சார்ந்த கட்டுரைகளுக்கு வாசகர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பு இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதற்கான தேவை ஒன்றும் எமது சமூகத்தில் இருக்கின்றது. இந்த வாசிப்புத் தேவையை நிறைவு செய்யக் கூடிய வகையில் எழுதக்கூடிய வர்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். அந்தவகையில், உடனடியாக எமக்கு நினைவுக்கு வரக்கூடிய ஒருவராக இருப்பவர் திருமதி ராணி சீதரன்.

ராணி சீதரனை முதன் முதலாக ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராகவே நான் அறிந்திருந்தேன். சமகால நிலைமைகளை, பிரச்சினைகளை, மனப்போராட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலான அவரது சிறுகதைகளை வாசித்து நான் ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. ஆழமான ஒரு பிரச்சினையை மிகவும் இலகுவாக சிறுகதைகள் மூலம் வெளிக்கொண்டுவரும் அவரது எழுத்தாளமை சிறுகதை உலகிலும் அவருக்குத் தனித்துவமான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்திருந்தது.

அவரது சிறுகதைகளில் கூட உளவியல் சார்ந்த அம்சங்கள் பரவியிருக்கும். அவரது சிறுகதைகளுக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பதாகவும் அது இருந்தது.

இவை தொடர்பாகப் பேசியபோதுதான் உளவியல் சார்ந்த ஒரு தொடரை குாயிறு தினக்குரலில் எழுதுவதற்கான தனது விருப்பத்தை அவர் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். வாசகர்கள் மத்தியில் அவ்வாறான கட்டுரைகளுக்கு வரவேற்பு இருப்பதாலும் அத்துறையில் பாண்டித்தியமும் அனுபவமும் வாய்ந்த ஒருவராக உள்ள ராணி சீதரன் எழுத விரும்பியதாலும், அவரது கட்டுரைகளைத் தொடராக வெளியிடுவதற்கு நாமும் விரும்பினோம்.

ராணி சீதரன் உளவியல் துறையை முறையாகப் பயின்ற ஒருவர். அதில் வல்லமையும் அனுபவமும் வாய்ந்த ஒரு உளவளத் துணையாளர். சமூகத்தின் பல்வேறு மட்டத்தவர்களுடனும் நெருங்கிப் பழகுவவர். அதனால் சாதாரண மக்களின் மனப்பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொண்டிருப்பவர். அவர்களுக்கு ஒரு உளவளத்துணையாளராக இருப்பவர். இதற்கு மேலாக ஓர் எழுத்தாளர். இந்த அனைத்துமே அவரது எழுத்துகளில் பிரதிபலிக்கும். அதனால் வாசகர் மத்தியில் அவரது தொடர் கட்டுரைகளுக்கு சிறப்பான வரவேற்பு இருந்தது.

போரும், போரினால் குடும்பங்கள் சிதறிப்போனமையும், மட்டுமன்றி நவீன உலகில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களும் எமது சமூகத்தில் உளவியல் சார்ந்த பல்வேறு பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இதனைவிட பதின்ம வயதில் ஏற்படக்கூடிய நெருக்கீடுகளும், குடும்ப உறவுகளில் சிதைவுகளும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கின்றன.

இவை அனைத்தையும் அறிந்து ஆராய்ந்து அதற்கான தீர்வுகளைக் கொடுப்பவையாக ராணி சீதரனின் இந்தக் கட்டுரைகள் அமைந்திருக்கின்றன. சமூகத்தின் மிக முக்கியமான ஒரு தேவையை அவர் பூர்த்தி செய்திருக்கின்றார். இது போன்ற விடயங்களை ராணி சீதரன் தொடர்ந்தும் எழுத வேண்டும். எமது மக்கள் மத்தியில் இதற்குத் தனியான சிறப்பான ஓர் இடம் எப்போதும் இருக்கும்.

பாரதி இராஜநாயகம்.

ஆசிரியர்,

ஞாயிறு தனக்குரல்,

பழகுதற்கீன்ய பண்பாளர்

தேசிய கல்வி நிறுவகத்துடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டு, ஏறக்குறைய இருபது வருடங்கள் கடந்து விட்டன. அந்நிறுவனத்தின் தமிழ்த் துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட, பாடத்திட்டம் தயாரித்தற் பணி முதல் ஆசிரியர்களுக்கான வழிகாட்டற் கருத்தரங்குகள் வரை, வளவாளராகப் பங்கேற்றுப் பணியாற்ற எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தொடக்க காலங்களில் தமிழ்த்துறையின் பணிப்பாளர்களாகவும் செயற்றிட்ட அதிகாரிகளாகவும் விளங்கிய யாவரும் சமூக நலனிலும் கௌரவத்திலும் அக்கறை உள்ளவர்களாக, தமிழ்க் கல்வியில் மிக்க கரிசனை காட்டியதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியோடு பணியாற்றினேன். அங்கு தனிநபர் போட்டிகள் இல்லாத - இருந்தாலும் அவற்றை வெளிப்படுத்தி பணிகள் பாதிப்படையும்படி நடந்து கொள்ளாத - காலம் அது.

2013 முதலாகவே ராணி சீதரன் அங்கு பணியாற்ற வந்தார். தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில், அதுவரையில் செயற்றிட்ட அதிகாரி என்ற நிலையில் இருந்த பதவி, அப்போது விரிவுரையாளர் என்று ஆகியிருந்தது.

யாழ்ப்பாணம் பண்ணாகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ராணி சீதரன், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே படித்து, திருமணம் முடித்து, திருகோணமலையை வாழ்விடமாக்கி, காலத்துக்குக் காலம் அங்கே உள்ள பாடசாலைகள் சிலவற்றில் ஆசிரியராகத் தொழில் பார்த்து, பின் கொழும்புக்கு வந்து, அங்கும் ஆசிரியராகத் தொழில் பார்த்த அக்காலகட்டங்களிலெல்லாம் அவர் ஒரு இலக்கியவாதியாகவும் தொழிற்பட்ட போதிலும், அவரைநான் முதன் முதலில் அறிந்ததும் கண்டதும் பழகியதும் 2013இல். தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் தமிழ்த் துறையில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் என்ற பதவியில் வந்தமர்ந்த பின்புதான்.

தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் ராணி சீதரன் பணியாற்ற வந்த காலம், ஆண்டு ஆறு முதல் ஆண்டு பதின்மூன்று வரையான வகுப்புக்களுக்கான புதிய பாடத்திட்டத்தைத் தயாரிப்பதில், தமிழ்த்துறை தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்த காலம். முதன் மொழி, இரண்டாம் மொழி என்று இரண்டு நிலைகளில் தமிழுக்குப்

பாடத்திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. தமிழ்த்துறையும் இரண்டாகப் பிரிந்தே வேலைகளைச் செய்தது. நான், முதன்மொழி என்ற நிலையிலான தமிழ்ப் பாடத்திட்டத் தயாரிப்பு வேலைகளிலேயே கலந்து கொண்டேன். ராணி சீதரன் இரண்டாம் மொழிக்கு உரியவராக விதிக்கப்பட்டிருந்தார். அதனால் தொடக்க காலங்களில் அவரோடு அதிகம் புழங்க முடியவில்லை.

ஒரு கால கட்டத்தில் க.பொ.த.(உ/த) தமிழ்ப் பாடத்திட்டம் தயாரிக்கும் பணி பூர்த்தியான நிலையில், ஆசிரியர்களுக்கான வழிகாட்டற் கருத்தரங்குகளை நடத்தும் பொறுப்பு, ராணி சீதரனிடம் வந்து சேர்ந்தது. அந்தப் பொறுப்பினை அவர் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடனும் உற்சாகத்துடனும் எடுத்துக் கொண்டு, மாவட்டம் மாவட்டமாகச் சுற்றிச் சுழன்று, கருத்தரங்குகளை பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் ஏற்பாடு செய்து வந்தார். ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டிகளைத் தயாரிக்கும் பணியையும் பொறுப்பெடுத்து நடத்தினார். அப்பணிகளிலெல்லாம் என்னையும் ஈடுபடுத்துவதில் அவர் கூடிய கரிசனை காட்டினார் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். நானும் இயலுமான வரையில் அவருடைய பணிகளுக்கு உதவினேன்.

எந்தப் பிரச்சினைகளையும் இலகுவாக எடுத்துக் கொள்வதும் எத்தகைய பகிழ்களையும் இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்வதும் கலகலப்பாகப் புழங்குவதும் அவருடைய சிறப்பான குணம்சம். அக்குணம்சமே அவருடைய பலமாக அமைந்தது. அக்குணம் சத்தால் அவர் பழகுவதற்கு இனியவரானார். அவருடைய குடும்ப அங்கத்தவர்களும் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர்களின் "நன்மைதின்மை" பற்றி என்னோடு மனம்விட்டுப் பேசுவார். இருவரும் பரஸ்பரம் நலன்விரும்பிகளானோம்.

இப்போது, ஓய்வுபெறும் வயது அவருக்கு வந்துவிட்டது என்று நம்மால் நம்ப முடியாத நிலையில், தனது பதவியிலிருந்து ராணி சீதரன் ஓய்வு பெறுகிறார். உற்சாகத்தோடு தொழிற்புலவர்களுக்கு வாழ்நாளில் ஓய்வென்று ஒன்று கிடைப்பதில்லை. அவர் தொடர்ந்தும் தன் பணிகளில் தேகாரோக்கியத்துடன் சிறப்பாக ஈடுபட மனம் நிறைந்த வாழ்த்துகள்!

கலாநிதி க.இரகுபரன்

மொழித்துறை, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், ஓவூர்.

ஞானம் சஞ்சிகையில்

முதல்வ் சிறுகதை எழுதிய பெண், ராணி சீதரன்

பிரபல எழுத்தாளரான திருமதி ராணி சீதரன் எழுதிய 'மீண்டும் நளாயினி' என்ற சிறுகதை 2000ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் வெளிவந்த ஞானம் ஐந்தாவது இதழில் பிசுரமாகியது. அதற்கு முன்னர் வெளிவந்த நான்கு ஞானம் இதழ்களிலும் ஆண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளே வெளியாகியிருந்தன. முதன்முதலில் ஞானம் இதழில் சிறுகதை எழுதிய பெண் எழுத்தாளர் என்ற பெருமை ராணி சீதரனுக்கே உரியது.

அதனைத் தொடர்ந்து திருமதி ராணி சீதரன் ஞானம் இதழில் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவரது கவிதைகள், கட்டுரைகள் சிலவும் ஞானத்தில் வெளியாகியுள்ளன. அவரது சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றிய விமர்சனங்களையும் நாம் ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளியிட்டு வந்துள்ளோம்.

திருமதி ராணி சீதரனை நான் முதன்முதலில் சந்தித்த நிகழ்வு இன்றும் என் நினைவில் இருக்கிறது. பிரபல மூத்த எழுத்தாளரான வ.அ. இராசரத்தினத்தின் பவளவிழா 05-08-2000 அன்று மூதூரில் இடம்பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து மறுநாள் 06-08-2000 அன்று திருகோணமலை நகரில் காளிகோயில் மண்டபத்திலும் அவரது விழா நடைபெற்றது. அந்த விழாவிலே திருமதி ராணி சீதரன் கவிதை வாசித்தார்.

திருமதி ராணி சீதரன் சிறந்த பேச்சாளர் சிறந்த இலக்கிய விமர்சகர். 2005இல் அவர் கொழும்புக்கு மாற்றலாகி வந்தபின்னர் ஞானம் இலக்கியப்பண்ணை சார்ந்த இலக்கிய நிகழ்வுகளில் அவரது பங்களிப்பினை நாம் பெற்றுவருகிறோம். ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய சிறுகதைப்போட்டி ஒன்றிலும் அவர் நடுவர்களில் ஒருவராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார். திருமதி ராணி சீதரன் அவர்களது இலக்கியப் பணிகளைப் பாராட்டி ஞானம் சஞ்சிகை தனது 222ஆவது இதழில் அவரைப் பற்றிய கட்டுரையைப் பிரசுரித்து, அட்டைப்பட அத்தியாகக் கௌரவித்து மகிழ்வுகொண்டது. அவரது பணி தொடர நல்வாழ்த்துகள்.

தி.ஞானசேகரன்

[ஞானம் பரதம் ஆசிரியர்]

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் முன்னணியில் நிற்கும் பெண்களில் ஒருவர்

ராணி சீதரனை எனக்கு பல ஆண்டுகளாகத் தெரியும். அவர் ஒரு நல்ல தமிழாசிரியை. நீண்ட காலம் உயர் வகுப்பு மாணவர் களுக்குத் தமிழ் கற்பித்தவர். புள்ளியிடல் பரீட்சகராகவும், மேலதிக பிரதம பரீட்சகராகவும் பணியாற்றியவர். தற்போது தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார். கல்வித் துறை போல் இலக்கியத் துறையிலும் அவருடைய பணி முக்கியமானது. இன்று ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் முன்னணியில் இருக்கும் பெண் எழுத்தாளர்களுள் அவரும் ஒருவர்.

குறிப்பிடத் தகுந்த சிறுகதை ஆசிரியர். 1990களிலிருந்து அவர் சிறுகதை எழுதி வருகிறார் என்று நினைக்கிறேன். இதுவரை மாங்கல்யம் தந்துநீயே, கன்னியாதானம், நடுகல், நிலவும் சுடும் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். கவிதைகளும் எழுதும் ராணி சீதரன், தேன் சிட்டு என்ற தலைப்பில் சிறுவர் பாடல் தொகுதி ஒன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார். அவருடைய இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்ற தொகுதியும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அதிக ஆர்ப்பாட்டம் இன்றி கல்வி, இலக்கியத் துறைகளில் உற்சாகத்தோடு தொடர்ந்தும் இயங்கிவரும் ராணி சீதரனுக்கு எனது பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர் நீண்டகாலம் ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்ந்து ஈழத்து இலக்கியத் துக்குத் தொடர்ந்தும் பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

எம். ஏ. நு. மான்

முன்னாள் தம்பித்துறைத் தலைவர்
பிரபாகரன் பல்கலைக்கழகம்

தருப்தியோடு ஓய்வு பெறும் பேறு பெற்றவர்

பல்லாண்டுகள் ஆசிரியராக விளங்கிய ராணி சீதரன், பின்னர் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் தமிழ்த் துறையில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி, இப்போது ஓய்வு பெறுகிறார். தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் தொடக்க காலம் முதல் அங்கு வளவாளராகவும் அதற்கு அப்பாலும் பல நிலைகளில் நான் பணியாற்றி வந்துள்ளேன். அங்கு தமிழ்த் துறையில் காலத்துக்குக் காலம் கடமையாற்றிய சகலரதும் அழைப்பின் பேரில் அடிக்கடி சென்று பணியாற்றியுள்ளேன். ஆனால் ராணி சீதரனது சேவைக் காலம், நான் வயது முதிர்ச்சியால் தளர்ச்சியுற்ற காலம். எனினும், அவர் பொறுப்பேற்ற கடமைகளுக்கு வளவாளராக என்னை வற்புறுத்தி அழைத்த போது, இயலுமான நிலைமைகளில் எல்லாம் அங்கு சென்று அவருக்கு உதவினேன். அவரும் எனது நிலையை உணர்ந்தவராய் நடந்து கொண்டார் அங்கு செல்லும் வேளைகளில் பணிவோடும் முகமலர்ச்சியோடும் வரவேற்று, கரிசனையோடு கவனித்துக் கொண்டார். அது மிகுந்த மனநிறைவினைத் தந்தது.

கடமைகளைப் பொறுப்பெடுத்துச் செய்ய வேண்டும் என்ற அவாவும் அவற்றைச் சரிவரச் செய்ய வேண்டும் என்ற அக்கறையும் ராணி சீதரனிடம் இருந்தன. அதனால் எப்போதும் உற்சாகமாகவும் எல்லோரையும் அரவணைத்தும் அவர் நடந்து கொண்டார். ஆகையால் தனது கடமைகளைத் தனக்கு இயலுமான வரையில் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற அவரால் முடிந்தது. அவ்வகையில் ராணி சீதரன் தனது சேவைக் காலம் தொடர்பாகத் திருப்தியடைய முடியும். அத்தகைய திருப்தியோடு ஓய்வுபெறக் கூடியதாக இருப்பது, ஒருவரது வாழ்க்கையில் கிடைக்கக் கூடிய பேறுகளுள் ஒன்றாகும். சேவைக் காலம் போலவே ஓய்வுக் காலமும் அவருக்கு மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் உடையதாய் அமைய மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

சி. தில்லைநாதன்

தகைசார் பேராசிரியர்

ஆசிரியப் பணியினை செவ்வனே ஆற்றியவர்

திருமதி ராணி சீதரன், பல்கலைக்கழகத் தொடர்பை விட, ஓர் ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளியாகவே எனக்கு நன்கு அறிமுகமானவர். பள்ளிக் காலத்திலே ஒன்பதாம் ஆண்டிலே படிக்கும் பொழுது அவர் “வேதனை” என்னும் முதல் சிறுகதையை எழுதினார். ஆசிரியப் பணியினை செவ்வனே ஆற்றிய ராணி சீதரன் தன்னுடைய இலக்கியப் பணியினையும் நன்கு ஆற்றி வந்தார். கல்விப் பணியிலே அவரது விடா முயற்சி மஹரகம தேசியகல்வி நிறுவகத்திலே சேர்வதற்கு வழிவகுத்தது. அங்கு அவர் பணியாற்றும் போது தமிழ் பயிற்றும் ஆசிரியர்களுக்குக் கருத்தரங்குகள், பயிற்சிப் பட்டறைகள் ஆகியனவற்றை பொது நோக்குடன் ஒழுங்கு செய்து நடத்தி வந்துள்ளார். அவர் தேசிய கல்வி நிறுவகத்திலிருந்து ஓய்வு பெறவுள்ளார். அத்துடன் “புறங்கைச் சமை” என்னும் நூலையும் வெளியிடவுள்ளார். ராணி சீதரனுக்கு என் பாராட்டுகளும் ஆசிகளும்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

தகைசார் ஊழினாட் பேராசிரியர் - யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

நான் வாழ! நான் முன்னேற! எனக்காக உழைத்தவர்.

ஆசிரியர் பணி என்பது வெறும் கல்வியை மட்டும் போதிப்பது இல்லை ஒழுக்கம் பண்பு, ஆன்மீகம், பொது அறிவு என அனைத்தையும் மாணவர்களுக்கு எடுத்துக்கூறி, அவர்களை சிறந்த மனிதர்களாக்கும் உன்னதப் பணியாகும். அப்படிப்பட்ட தெய்வீகமான பணியை மாணவர்களுக்கு அளிக்க, தன்னலமற்ற, தியாக மனப்பான்மை கொண்டவராக இருந்தால் மட்டும் போதாது கற்பிக்கும் தொழிலை நேசிப்பவராகவும் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் தான் உண்மையான ஆசிரியர்கள். அத்தகைய நல்லாசானாக எனக்கு கற்பித்த ஆசிரியரை நான் கை எடுத்து வணங்குகின்றேன். நன்றியுடன் நினைத்து பார்க்கிறேன்.

நான் வாழ! நான் முன்னேற! எனக்காக உழைத்தவர். நான் இன்று இன்பம் காண அன்று துன்பம் பொறுத்தவர். நான் கண்ட நடமாடும் தெய்வம்! என் ஆசிரியை ராணி சீதரன்

மாணவ்

மீராசுரேன். கவுடா

ஆசிரியராகப் பணியாற்றினும் படைப்பாற்றல்மீக்கவர்

தேசிய கல்வி நிறுவகத்தோடு சுமார் இரு தசாப்தகாலத் தொடர்பு எனக்கு இருக்கிறது. அங்கு பணியாற்றிய பல பணிப்பாளர்களோடு பழகிய அநுபவம் இன்னும் பசுமையாக இருக்கிறது. நாங்கள் செய்கின்ற வேலைகளைவிட அங்கு இடம்பெறும் ஆரோக்கியமான கலந்துரையாடல்கள் எங்களுக்குப் பல அநுபவங்களைப் பெற்றுத் தந்திருக்கின்றன.

இந்தத் தொடர்ச்சியில்தான் திருமதி ராணி சீதரன் அவர்களோடும் பணியாற்றக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. எங்களை அவர் வேலை வாங்கும் திறன் அலாதியானது. மெல்லக் கதைத்து எங்களைப் பணிக்குள் இறக்கி விடுகிற சங்கடம் இன்னும் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடியது. அவர் கதைத்தால் “மாட்டோம்” என்று சொல்ல முடியாதபடி சம்மதத்துடன் பணிக் குச் செல்வதும், அவர் மிகுந்த பரிவுடன் எங்களுக்கு வேலை தருவதும் இன்னும் எங்களுக்குள் ஒரு முரண்நிலையை ஏற்படுத்தவில்லை.

நான் அறிந்தவரையில் அவர் ஓர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர் படைப்பாற்றல் மீக்கவர் அவர். அதனால் அவர் ஆசிரியப் பணியையும் செவ்வனே நிறைவேற்றியிருப்பார் என எண்ணத் தூண்டுகிறது. ஆசிரியப் பணியைப் பற்றி எண்ணுகிறபோது என்னை அறியாமலே புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையின் இந்தப் பாடல் எனக்கு ஞாபகம் வருவதுண்டு.

“கல்வியுமறிவும் களிமனப் பண்பும்
கருத்தினி னுணர்ச்சியும் அமைவும்
சொல்வள மடக்கம் ஒப்புர வுண்மை
தூங்குநற் பரம்பரைத் தொடர்பும்
செல்வமா யமைந்த உடல்நலம் ஒழுக்கம்
தேசீய அடிப்படை நோக்கும்
வல்லவர் பயிற்சி நெறிமுறை கற்றால்
வயங்கு மாசிரியராய் வாழ்வார்.”

இவ்வாறு ஆசிரியப் பணியிலும் ஆசிரியர்களை வழிகாட்டும் பணியிலும் அர்ப்பணிப்புடன் சேவையாற்றிய அவரது ஓய்வு ஆசிரியர் உலகிற்கும் கல்வி உலகிற்கும் குறிப்பிடத்தக்க இழப்பே. எனினும், கல்விப் பணிகளுக்கு அவர் என்றும் ஆதரவுடன் இருப்பார் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு. அவர் வாழ்வு சிறக்க வேண்டும் ஆரோக்கியத்துடன் அவர் ஆயுள் நீடிக்க வேண்டும். அவருக்கு நமது வாழ்த்துக்களும் பிரார்த்தனைகளும் என்றும் உண்டு.

பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா,
தஞ்சைக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

வாய்மைகளை, மனப் போராட்டங்களை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தியவர்

திருமதி ராணி சீதரன் அவர்கள் அறிவும் ஆற்றலும் அனுபவமும் வாய்க்கப் பெற்றவர். தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் தமிழ்த்துறையினூடாக முன்னெடுக்கப்பட்ட கல்விசார் செயற்பாடுகளின் போது அவருடன் இணைந்து பணியாற்றுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கிட்டியது. அப்போதெல்லாம் அவரது திறன்களைக் கண்ணூற்று வியக்க முடிந்தது. வளவாளர்களை இன்முகத்துடன் அணுகி அவர்களை ஒருங்கிணைத்து செயற்றிட்டங்களை முன்னெடுக்கும் அவரது ஆற்றல் அபாரமானது. குறிப்பாகத் தேசிய நிறுவகத்தின் தமிழ்த் துறையுடன் துறைசார் வல்லுநர்களை இணைத்துக்கொள்ள அவர் முன்னெடுத்த முயற்சிகள் வரவேற்கத் தக்கவை. இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் இருந்த தமிழறிஞர்களுடன் அவர் நல்ல தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அவர்களின் சேவைகளை அவ்வப்போது பெற்றுச் செயற்றிட்டங்களை முன்னெடுப்பதனூடாக ஆற்றல் மிகுந்த மாணவச் சமுதாயத்தையும் ஆசியர் குழுவினையும் உருவாக்க வேண்டும் என்னும் அவா அவரிடமிருந்ததைக் காண முடிகின்றது.

மிகக் குறைந்த வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் அவருக்குக் கிடைத்தாலும் அவற்றை வினைத் திறனாகக் கையாண்டு சிறந்த தமிழறிவினை நம் சமூகத்துக்கு வழங்க அவர் முனைந்தமை சுட்டிக்காட்டத் தக்கதாகும். சவால்களை முகங்கொண்டு அவற்றைச் சாதனைகளாக்கும் திறன் அவரிடமிருந்தது. பன்மொழித்திறனும், துணிவும் தூரநோக்கும் எளிமையும் சீலமும் இத்தகைய செயற்றிறனின் அடிப்படைகளாக அமைந்தன.

திருமதி ராணி சீதரன் அவர்கள் சிறந்ததோர் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவும் ஆவார். அவர் எழுதிய சிறுகதைகளை அவ்வப்போது படிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சமூகப் பிரச்சினைகளை, பொய்மைகளை, மனப் போராட்டங்களை அவர் கதைகளில் உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றார். அவரது தமிழ்ப் பணி சிறக்க, வாழ்க்கை சிறந்தோங்க இவ்வகவை அறுபதில் வாழ்த்துகின்றேன்.

ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்

B.A, Hons, M.Phil (Tamil), B.A, M.A (English Literature)

சீரேஜ்ட் சீர்வரையாளர்,

தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

விமோசனங்களைத் தேடும் சமூக அக்கறை இழையோடியிருக்கும் எழுத்து

திருமதி ராணிசீதரனை முதலில் ஓர் ஆசிரியையாகத்தான் நான் அறிந்திருந்தேன் பின்னர் தான் அவருள் ஓர் எழுத்தாளரும் ஒளிந்துள்ளார் என அறிந்து கொண்டேன். குறிப்பாகப் பெண் நிலைநோக்கில் பெண்களுக்கான விமோசனங்களைத் தேடும் சமூக அக்கறை அவர்களது எழுத்தில் ஆங்காங்கே இழையோடியிருக்கும். அவர் தேசிய கல்வி நிறுவகத்துக்கு சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராக வந்ததன் பின்னர் அவரது தலைமையில் நடைபெறும் தமிழ்மொழி தொடர்பான செயலமர்வுகளிலும் கருத்தரங்குகளிலும் தொடர்ந்து கலந்துகொண்ட காலங்களில் அவருடன் நெருக்கமான நட்புடன் பழகும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. எதற்கும் கோபப்படாத, பதற்றம் கொள்ளாத அவரது சுவாவம் மனதுக்குப் பிடித்ததாக இருந்ததால் அவருடன் கடமையாற்றுவதில் மகிழ்ச்சி கொண்டேன். தலைநகரில் பணியாற்றுவதல் ஓய்வில்லா ஓட்டம். எழுத்துப்பணி, குடும்பம் என எல்லா நிலைகளிலும் இவ்வாறு அமைதிகாத்து அவர் செயற்படுவது எனக்குச் சிலவேளை ஆச்சரியம் தரும். எனினும் மாறாத புன்சிரிப்புடனும் ஓம்சேர் ஓம்சேர் என்ற வார்த்தைகளுடனும் அவர் வலம் வருவார் அது அவரது தனித்துவம் பணி நிறைவு என்பது ஓய்வாக இருத்தல் அல்ல, தொடர்ந்தும் தனது அனுபவங்களை உயர் நிலையில் வழங்குவதற்கான அங்கீகாரமே அது. ராணிசீதரன் தொடர்ந்து வினையாற்ற எனது வாழ்த்துகள்.

பேராசிரியர் மகேஸ்வரன்.

புராதனப் பல்கலைக்கழகம்.

பாகுபாடின்றி இடையறாத தொடர்பைப் பேணியவர்

தேசிய கல்வி நிறுவனத்தில் கடமை புரிந்த சமயம் பாடத்திட்டம், வழிகாட்டி நூல்கள் தயாரித்தலுக்கான செயலமர்வுகளில் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. இவரது அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய கடின உழைப்பைக் கண்டு வியந்திருக்கின்றேன். பாகுபாடின்றி தமிழ்ப்பாட ஆசிரியர்களுடன் இடையறாத தொடர்பைப் பேணியதோடு கற்றல் கற்பித்தலை மேம்படுத்துவதன் பொருட்டு அவர்களுக்கு வழிகாட்டினார். அத்துடன் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர். தொடர்ந்தும் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு எழுத்து, கல்விய் பணிகள் மூலம் அவர் சேவையாற்றிட வேண்டும்.

சந்திரகுமாரி கனகரட்ணம் ஆசிரியர்-விவகாரந்தா டீ.க- கொடும்பு

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே ஈடுபாட்டுடன் இருந்தவர்

திருமதி ராணி சீதரனுக்கு அகவை அறுபதாயிற்று என்று அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டேன். அவர் பழக்கலைக்கழகம் வரும் பொழுது இருந்த தோற்றம் இப்போது இல்லாவிட்டாலும் திறமை, தேடல், ஊக்கம், உழைப்பு படிப்பு என்று அப்போதிருந்ததைப் போன்றே இப்போதும் இருக்கின்றார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே இருந்த ஈடுபாட்டுடன் இருந்தவர். பின்னர் நவீன இலக்கியப் பக்கம் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு புகழ்ப்பெற்றார். நல்லசிறுகதைகள் பலவற்றை எழுதிப் புகழ்ப்பெற்றவர். மாணவர்களாலே நமக்குப் பெருமை ராணீசீதரனுடே அதனைக் கண்டேன்.

ராணீசீதரனுடைய குடும்பம், அவரது ஊர் தமிழிலும் சைவத்திலும் ஊறி இருந்ததை நான் நன்கு அறிவேன். இவரது தாய், தந்தையர் மலாயப்பின்னணி கொண்டவர்கள் ஆங்கிலமும் தமிழும் ஒருங்கே வளர்ந்தப் பல குடும்பங்கள் இவரது ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமதி ராணீசீதரன் நல்ல சுகதேகியாக இருந்து இன்னும் இன்னும் தமிழுக்கும் தமிழ்க் கல்விக்கும் பணியாற்றவேண்டும்.

நீண்டதோர் கல்விச் செயல்களால் நியாம்
நிலைத்திடும் தமிழ்த்துறை தனிலே
ஆண்டுகள் சில மாணவியாய் நீ
அமர்ந்து பாடம் செவிமடுத்துத்
தூண்டிய அறிவில் துறைமகிழ் வெய்த(த்)
துணிவுடன் நடந்தவை அம்மே
வேண்டிய யாவும் பெற்று நீ உயர்ந்த
விருட்சமாய் படர்ந்தனை வாழி!!!

பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜா
முன்னாள் தலைவர், தமிழ்த்துறை,
யாழ் பல்கலைக்கழகம்.

பெண்களின் பிரச்சனைகளைத் துணிவுடன் வெளிப்படுத்தல்

கல்விச் சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெறும் ராணி சீதரன் ஆசிரியராகத் தன் பணி வாழ்வை ஆரம்பித்து தே.க.நிறுவகத்தின் தமிழ்ப் பிரிவு திட்டமிடல் பொறுப்பாளராகப் பணியினை நிறைவு செய்துள்ளார்.

தனது பணிக்காலத்தில் ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகள் பலவற்றை செய்துள்ளார். பல சவால்களை வெற்றிகரமாக எதிர்கொண்டு ஆசிரியப் பணியிலும், நிர்வாகப் பணியிலும் சிறப்பாகச் சேவையாற்றியுள்ளார். தே.க. நிறுவகத்தில் அவர் பணியாற்றிய போது அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. பல்வேறு செயற்றிட்டங்களில் அவரோடு இணைந்து பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றேன்.

ராணி சீதரன் எனது நீண்டகால நண்பி. நான் அவரது ஆக்கங்களை விரும்பி வாசிப்பதுண்டு. தனது ஆக்கங்களில் சமூகச் சீர்கேடுகளையும் அவலங்களையும் குறிப்பாக பெண்களின் பிரச்சனைகளையும் துணிவுடன் வெளிப்படுத்துவது இவரது பண்பாகும். ஓய்வுநிலை என்பது அவரது எழுத்துப் பணிக்கல்ல. எனவே தொடர்ந்தும் அவர் தனது ஆக்கங்கள் மூலம் சமூகப்பணியாற்ற வேண்டும் என்பதே என் போன்ற பலரின் எதிர்பார்ப்பாகும்.
உடல், உள நலத்துடன் வாழ வாழ்த்துகின்றேன்.

நூபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ்

சீரேஷ்ட ஷ்ரீஜரையாளர், மொழித்துறை - கீழ்க்குப் பல்கலைக்கழகம்

வெளிப்படும் புதுப்புதுப் பரிமாணங்கள்

எழுத்தாளர் திருமதி ராணி சீதரன் அவர்களின் பேச்சிலும் சிந்தனையிலும் வெளிப்படும் புதுப்புது பரிமாணங்கள் என்னை அசத்தும். ஓர் எழுத்தாளராய், இலக்கியவாதியாய், கல்வியியலாளராய், ஒரு தாயாய் நல்லதொரு தோழமையாய் பல பரிமாணங்கள் கொண்டவர் பிற நாடுகளின் பாடத்திட்டங்கள் குறித்து அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வமும் அவரோடு பழகிய தருணங்களில் கண்டு வியந்தேன். அவருடைய சிந்தனையும் செயல்பாடுகளும் எப்போதும் இயங்கு நிலையிலேயே இருக்கும். ஆஸ்திரேலியப் பள்ளிகள் மற்றும் கல்வி முறை குறித்து அறிந்து கொள்ள அவர் காட்டிய ஆர்வமும் கல்விமுறையியல் வளர்ச்சி மற்றும் மாணவர் நலமேம்பாடு குறித்து கலந்துரையாடியதும் ஒரு நல்லாசிரியையாய் நமக்கு அவரை இனங்காட்டின.

கீதாமதிவாணன் - ஆஸ்திரேலியா

பன்முக ஆளுமை மிக்க பெண்ணியப் படைப்பாளியாய்

சிறுகதைப்படைப்பாளி, இலக்கியப்பேச்சாளர், கவிஞை, ஆசிரியை, ஆசிரியஆலோசகர், வளவாளர், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் எனப் பன்முக ஆளுமைமிக்க ராணி சீதரன் பெண்ணியம் பற்றிய தேடல் மிக்க ஒருவராகவும் அடையாளப் படுத்தத் தக்கவர்.

மாங்கல்யம் தந்து நீயே, கன்னியா தானம், நடுகல், நிலவும் சுடும் போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகள் மூலம் இலக்கிய நெஞ்சங்களை ஆகக்ஷித்தவர். “தேன் சிட்டு” சிறுவர் பாடல் தொகுதி வாயிலாகத் தனது கவித்துவத்தை நிரூபித்தவர்.

தனது மனதில் ஆழமாகத் தைத்த அனுபவங்களைப் பெரும்பாலான தனது கதைகளுக்கு அடித்தளமாக்சிச் சின்னச்சின்ன வசனங்கள் வாயிலாகச் சிக்கலற்ற நடையில் கதைகளை நகர்த்த வல்லவர். போர்ப் பிரதேச நிகழ்வுகளை, அதர்மங்களை அப்பிரதேச மக்களது கொந்தளிப்பு நிறைந்த வாழ்வியலைச் சித்தரிப்பதில் ஆரம்பமாகும் இவரது புனைகதைப் பரப்பின் மையம் பெண்கள் மீது கட்டவிழ்க்கப்படும் அக்கிரமங்கள், அநீதிகள் வரை விரிவடைகின்றது.

“வாழ்ந்து பார்க்கலாம்” போன்ற கட்டுரைத் தொடர்களும் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் ராணி சீதரனின் நல் ஆற்றல்களின் வெளிப்பாடுகளே. தனது வாரிசுகளையும் தன் துறையில் வளர்த்தெடுப்பதில் வேட்கை கொண்ட ராணி சீதரன் தான் ஆழத்தடம் பதித்த அத்தனை துறைகளிலும் மென்மேலும் சாதனை படைக்க வேண்டுமென அவரின் நீண்டகால இலக்கிய சகா என்ற முறையில் மனதார வாழ்த்துகின்றேன்.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

இக்காலக் கவிதைகளிலும் பழைமை வாய்ந்த பாடல்களிலும் இருக்கும் புரிதல்

ராணி சீதரனை ஒரு சிறந்த சிறுகதையாசிரியராகவும், கல்விப் புலத்தில் அவரது பங்களிப்பையும் கொண்டு நானறிவேன். ஒரு காலகட்டத்தில் அவர் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தோடும் நெருங்கிய உறவுகொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாய் அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்பும் எமக்குக் கிடைத்தது. இங்கு தமிழ்ச் சங்கத்தில் எங்களுக்குள் நடந்த ஒரு நிகழ்வை நினைவூட்ட விரும்புகின்றேன்.

தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஒருநாள் நான் என் பேச்சிடையில் இடைக்காலப் புலவர்களின் கவிதைத் தொகுப்பான விவேக சிந்தாமணியிலிருந்து ஒரு கவிதையை எனது பேச்சுக்குத் துணையாகத் தொட்டுப் பேசினேன். அக்கவிதை பெண்களை நம்ப வேண்டாம் என பல உவமைகளைக் காட்டிப் புலவன் எழுதியிருந்ததாகும். அதன் இறுதி அடி “சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று... எனத் தொடரும். அவையில் எல்லோரும் எனது பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்களே தவிர யாரும் அந்த அடிபற்றி எதுவும் மறுத்துப் பேசவில்லை. ஆனால் அவையிலிருந்த ராணி சீதரன் “சேல் அகட்டிய மாதர்” என்பது அகன்று விரிந்த பெரிய கண்களை உடைய பெண்கள் எனவும் பொருள்தரும் என்றார். உண்மையில் நான் சொன்னபடிதான் பதிவாகியுள்ளதெனினும் ஒட்டுமொத்தமாகப் பெண்களைக் குறித்துப் பாடியிருப்பதை அவர் ஒப்பாத காரணத்தால் தனது கருத்தை என்னிடம் பகிர்ந்துகொண்டார்.. அன்றிலிருந்து அவர்மேல் எனக்கொரு மரியாதை பிறந்தது. ஏனெனில் அவருக்கு இக்காலக் கவிதைகளிலும் பழைமை வாய்ந்த பாடல்களிலும் புரிதலிருப்பதை அறிந்ததால்.

கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர் என்பதற்கிணங்க நாங்கள் தமிழோடு உறவு கொண்டவர்கள் என்பதால் அவரை எனக்குப் பிடிக்கும் அதுமட்டுமல்லாது எல்லாருடனும் பண்பாகப் பழகும். அவரது சுவாவம் அனைவரையுங் கவர்ந்தது. இலக்கிய உலகில் நல்லதோர் இருக்கையைத் தமதாக்கிக் கொண்டிருந்தாலும். கர்வமற்ற ஒரு படைப்பாளி ராணி சீதரன். அவரை மனமார் வாழ்த்துகின்றேன்.

காப்பியக்கோ ஜினீனாவூர் ஷரிபுத்தீன்

பன்முக ஆளமை மிக்க ராணி சீதரன்

ஓர் ஆசிரியராக எனக்கு அறிமுகமானவர் சீதரன் மிஸ்.பின்னர் ஆசிரிய ஆலோசகர் எனத் தெரிய வந்தது அதன் பிறகுதான் எழுத்தாளர் ராணி சீதரன் என்பதை தெரிந்து கொண்டேன். பாடசாலைக்கால நண்பி மாதிரி என்னுடன் மிக நெருங்கிப் பழகினார். அவர் எழுதிய தரம் 10/11 இலக்கியத்தொகுப்பு புத்தகங்களை மாணவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இவ்வசமாக வழங்கிய போதுதான் அவர் மீதான அன்பு அதிகரித்தது

அவரின் சிறுகதைகளுக்கு வாசகியான நான் "நிலவும் சுடும்" சிறுகதைத்தொகுப்புக்கூடாக இன்னும் அதிகமாக ஈர்க்கப்பட்டேன். அப்போது பத்திரிகையில் அவர் கட்டுரைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். பன்முக ஆளுமைமிக்க ராணி சீதரன் பழகுவதற்கு இனிமையானவர் என்பதனை கல்வியுலகும் இலக்கியவுலகும் நன்கறியும். பெண்ணுக்கேயுரிய மென்மை இவரிடமிருப்பதால் இலகுவில் கவலைபட்டு விடக்கூடியவர், அதனால் தனது எழுத்துகள் ஊடாகத் தன்னம்பிக்கையைக் காட்டியிருக்கிறார் என்று தான் சொல்வேன்.

அம்மாவுக்குச் செல்லமாக ஏசுவது போல பலமுறை கடிந்து கொள்ளும் போதெல்லாம் சிரித்துக்கொள்வார், அந்த சிரிப்பு பலரின் கோபத்தை தணித்துவிடும். இந்தப் 'புறங்கைச் சுமை' நூல் அதனை காட்டி நிற்கிறது. மணிவிழாக்காணும் ராணி உண்மையிலேயே மகாராணிதான், ஏனெனில் அவருக்குதவ பல்லாயிரம் நல்லுள்ளங்களைச் சம்பாதித்து வைத்துள்ளார். அவருக்கு என் வாழ்த்துகளும் பிரார்த்தனைகளும்

ஷாமிலா செரீப்
அறிவிப்பாளர், எழுத்தாளர்

என் இனியதோழியே!

இன்றைய திகதியில்தான் பிறந்தாயாம்
இனியநாளாகத்தான் இருந்திருக்கும்
ராணி!

என்றாலும் உனக்கின்று அறுபதாம்
ஏற்குமா இதைமனம் தோழி?

கண்ணில் அன்பொழுக
கலகலவெனநீசிந்தும்
முத்துச் சிரிப்பென்றும்
முதிர்வதுண்டோசொல்

“என்னப்பாசெய்யலாம்?”
ஏக்கத்துடன் நீபார்க்கும்
அப்பாவிப் பார்வைக்கு
ஆகிடுமோ அறுபது?

“நான்தானோகோல் எடுப்பது”
நளினமாகக் கோபம்
நடிக்கும் சொல்லுக்கு
நித்தமும் இருபது!

வேலைப் பளுவினிடை
விருப்புடன் இலக்கியச்
சோலைவளர் குயிலுக்கோ
சுகமான இருபது!

பெண்ணின் பெருந்துயர்
பேரிடரில் மாணுடம்
உளச்சிடுக்கில் நம்மவர்
உதவிடும் தேனீக்கு இருபது!

ராணி!...நீபிறக்கின்றாய்!
கல்விக்காய் நூல்கள்
கருத்துடன் படைக்கையில்...
காலத்தைவெல்லும்
கதைகள் புனைகையில்....

ராணி! நீவளர்கின்றாய்!
காதல்கணவன் கருத்திடை
களிகூர் காதலியாய்....
கண்ணான மூன்றுமுத்து
பெற்றெடுத்ததாயாய்....
கன்னித்தமிழ்த்தாய்
கர்வமாய் பெற்றெடுத்த
செல்லப்பெண் ராணியாய்!

புதிதுபுதிதாய் நீபிறக்கையில்....
பிறந்துபிறந்துநீவளர்கையில்.
எம்முயிர்த் தமிழாய்
எழுந்துவானே தோழி!

-வசந்தி தயாபரன்-
ஏழுத்தாளர்

தரிசனத்துக்காக

01. ஆண் வயதுக்கு வந்துவிட்டால்! - 27
02. தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழன் - 31
03. ஏன் இந்த இடைவெளி? - 39
04. வாசிப்பும் ஆக்கத்திறனும் - 45
05. இருவர் நினைவும் ஒன்றானால். - 47
06. குடும்பத்திலே எழும் குழப்பங்கள் - 65
07. மாமியாரும் ஒரு தாய்தானே! - 71
08. பெண் ஏன் அடக்கப்பட்டாள் - 79
09. வலிமை பெற வேண்டிய பெண் அடையாளம் - 83
10. மாற்றமுறும் காலச் சக்கரம் - 87
11. சமூக மனப்பாங்கில் பெண் - 91
12. உணர்வு வெளிப்படுத்தலும் பெண்களும் - 98
13. வாழ்வும் வலிகளும் - 104
14. மனம் விசித்திரமானது - 114
15. மனிதாநீ எங்கே - 123
16. முதுபையும் தனிமையும் - 126
17. கல்வி உலகுக்குக் கரங்குவிப்போம் - 134
18. கல்யாணச் சந்தையிலே - 141
19. பெண்ணின் கனவுகளும் வாழ்வும் - 145
20. விதவை என்றால் துறவியா? - 148
21. நீதி வெண்பா கூறும் பெண்ணுக்குரிய நீதி - 152
22. மனம்சாய்ந்து போனால் - 157

01. ஆண் வயதுக்கு வந்துவிட்டால்!

ஒரு குழந்தையின் முதல் பாடசாலை குடும்பம். இந்தச் சூழல் கற்றுத் தந்தவைதான் மனித வாழ்வின் இறுதிவரை தொடருகின்றன. “தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்” என்று சும்மாவா சொன்னாங்க? பெற்றோர் தரும் அன்பு, ஆதரவு, வழிகாட்டல் அனைத்தும் உலகைப் பற்றிய புரிதலின் அவசியத்தை உணர்த்த, அதற்கு இசைந்தோ இசையாமலோ எமது அங்கத்துவத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த முயலுகின்ற நாங்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. எங்கட வீட்டில நானும் அக்காவும் தான் பிள்ளைகள். அக்காவுக்குப் பத்து வயது முடிந்தவுடன் எல்லோரும் அவளை “நீ பொம்பிளப் பிள்ளை கவனமாக இருக்கவேணும்” என்று அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்துவாங்க. அவளுக்கு என்னைவிடக் கட்டுப்பாடுகளும் அதிகந்தான். அப்போதெல்லாம் “அக்கா பாவம்” என்ற அனுதாபந்தான் எனக்குள் மேலெழும். நாணயக் கயிறு போட்ட மாடு மாதிரி அவளும் அப்படி இப்படித் திரும்பும் போதெல்லாம் சற்று நிதானமாகவே செயற்படத் தொடங்கினாள்.

அவளுக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகும் போது “நீ பக்குவப்பட்ட விட்டாய்” என்று எச்சரித்தார்கள். பதினைந்து வயதான போது அவள் ஒரு நிதானத்துடன் செயற்படுவதை அவதானித்தேன். இளவட்டங்களை எல்லாம் கேலி பண்ணி வெல்லும் சாமர்த்தியத்தைக் கண்டேன். அவள் பக்குவப்பட்டதை அவளின் செயல்கள் வெளிப்படுத்தின. “பக்குவப்படுவது என்றால் என்ன?” அந்த நிலை பெண்களுக்கு மட்டுமா? ஆண்களாகிய எமக்கு இல்லையா? இப்படிக்கேள்வி மேல் கேள்விகளாய் எழுந்தன எனக்குள்ளே.

ஆணுந்தான் பக்குவப்படுகிறான். அதைப் பெரிதாக யாரும் அலட்டிக்கொள்வதில்லையே ஏன்? அதனால்தான் பல பிள்ளைகள் இந்தப் பருவத்தில் திசைமாறிப் போறாங்க. பக்குவப்படுதல் என்பது, உடல் ரீதியாகவும் உள ரீதியாகவும் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களை உள்வாங்கி, மனதைச் சமநிலைப்படுத்தி, வாழ்க்கையின் தாற்பரியங்களையும் நுணுக்கங்களையும் புரிந்து கொள்ளும் நிலை. அதனைச் சாமர்த்தியப்படுதல் என்றார்கள்.

“பொட்டச்சி நீ மூலைக்குள் குந்திவிட்டாய். கவனம்! கவனம்!” என்று எச்சரித்த போது அக்கா தன்னையும் உலகையும் பற்றிய புரிதலை, அதன் தேவையை உணர்ந்து கொண்டாள். யார் யாருடன் எப்படிப் பழகலாம்? எதைப் போட்டு எதை வாங்கலாம் என்ற நுட்பங்கள் எல்லாம் அவளுக்கு கைவந்த கலையாகிவிட்டன. ஆனால், ஆண் பருவம் அடையும் போது இந்தப் பக்குவம் ஒன்றும் வருவதில்லை. சில சமயங்களில் அவர்கள் சொல்வதைக் கூட ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலை வீட்டில் பெரியவர்களுக்கு இருப்பதில்லை.

உடல் ரீதியான மாற்றங்களை எம்மில் அவதானிப்போம். “பால் வடியும் முகம்” என வர்ணிக்கப்பட்ட முகம் மாறத் தொடங்கும். முகத்திலும், மார்பிலும் தோன்றிய உரோமங்கள் “நீ வயதுக்கு வந்துவிட்டாய்” என்பதை உணர்த்தும். இனிமையான குரல் மாறிக் கரகரப்பாக ஒலிக்கின்ற போது அதைச் சகிக்க முடியாமல் போகிறது. இதைத்தான் “ஹோர்மோன் சேஞ்சு” எனவும், “டீன் ஏஜ்” எனவும் சொல்வோம். எப்படிச் சொன்னாலும் என்ன? எம்மை யாருமே புரிந்துகொள்ளவில்லையே! என்ற ஆதங்கம் ஏற்படத் தொடங்கும்.

இப்படித்தான் ஒவ்வொரு பிள்ளையும் அந்தப் பக்குவப்படும் பருவத்தைக் கடக்கும் போது அவஸ்தைக்கு உள்ளாகின்றான். உடல் ரீதியான மாற்றங்கள் உள்ளத்திலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. இந்தக் காலம் எமது வாழ்வில் புயல் வீசும் காலம் என்பது உண்மைதானாங்க. இந்தக் காலத்தில்தான் சரியான நெறிப்படுத்தல் அதிகந் தேவை என்பதைப் பெற்றோர் உணருறாங்களா? என்றால் பல சமயங்களில் பதில் இல்லவே இல்லை என்பதுதான் உண்மை.

“இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் சரியான தறுதலைகள், தலை தெறிச்சதுகள். நாங்க இருந்த மாதிரியா இருக்கிறாங்க.” சில பெற்றோர் தங்கட பிள்ளை தங்களின் சொல்லுக் கேட்கவில்லையென்றால் இப்படித்தான் குற்றப் பத்திரிகை வாசிக்கிறாங்க. இந்தக் காலத்தில் நாங்க திசைமாறிப் போயிடுவோம்னு கட்டளைகளும் கட்டுப்பாடுகளுந்தான் விதிக்கிறாங்க.

“நாங்க சொன்னா நீ கேளு”

“இப்படிச் செய்யாதே. இதைச் செய்.”

“அவனோட சேராதே. அங்கே போகாதே.”

“ரியூசனுக்குப் போ.”

“படி படி படி படி.”

மறுபக்கத்தில் பிள்ளைகளின் பக்கம் இருந்து பார்த்தால் “இந்த மந்திரங்களையே தினமும் உச்சரிப்பாங்க. அவற்றை வேதவாக் காக எடுத்து நாம செயற்படாவிட்டால் விசுவாமித்திரர்களாக மாறிச் சபிக்கிறாங்க. சாபம் போடுறாங்க. இதையே சதா கேட்டுக் கேட்டு நமக்கு அலுத்துப் போகாதா? பாட்டன், முப்பாட்டன் காலம் தொடக்கம் பரம்பரை பரம்பரையாகத் தந்தை மகற்காற்றும் கடமையாக இதைத்தானே நடத்துறாங்க. இந்த மந்திர வாசகங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டா நாங்க நல்ல பிள்ளைங்க. இல்லாவிட்டால் உதவாக்கரை. அதுக்கும் அவங்க கிட்ட ‘ரெடிமேட்டாத்’ தயார் பண்ணின ‘சீன்’ இருக்கும். காட்டத் தொடங்கிடுவாங்க”.

“நாங்க எங்கட அப்பா அம்மாவோட இப்படியா இருந்தம்? பொறுப்புணர்ந்து நடந்தம். குடும்பத்துக்காக உழைத்தம். சின்ன வயசிலேயே அப்பா அம்மாவுக்கு உதவியா இருந்தம். அப்பாவுக்குப் பக்கத்தில் போகவே பயம், மரியாதை. இதொன்றும் இப்பத்தக்கால பிள்ளையளிடம் இல்லையே!” இப்படியே வாசிக்கத் தொடங்கிட்டாங்க என்றால் சகிக்க முடியாதுங்க. பேசாமல் வீட்டை விட்டுப் போயிட்டு வாசிப்பு ஓய்ந்த பிறகு வந்தால்தான் சரியென்று படும். பள்ளிக்குப் போனாலும் முடியாதுங்க. அங்கேயும் இதன் மிகுதி தொடர் கதையாய்...

“நீங்க படிக்கவா வாறீங்க? கண்ட கண்ட படங்களையெல்லாம் பார்த்துக் கெட்டுக் குட்டிச்சுவராப் போயிட்டீங்க, காலத்தை ‘வேஸ்ட்’ ஆக் குறீங்க, பெற்றோரை ஏமாத்த துறீங்க. பாடசாலையை, அரசாங்கத்தை, எல்லோரையும் ஏமாத்திறீங்க. பேசாமல் பெத்த கடனுக்கு உழைச்சுக் கொடுங்க உதவியாப் போகும்.” புராணக் கதை போன்று வாசிப்பாங்க சகிக்காது.

“அந்தக் காலத்தில் நாங்க எப்படி இருந்தோம்? இப்பவும் எங்கட ரீச்சரக் கண்டால் முன்னால நிற்கப் பயம், மரியாதை. மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என மதிச்சோம். இப்ப ரியூசனில் படிப்போம் என்ற திமிர் வேற.” இப்படியே வீட்டிலே தொடங்கி வெளியில் போகும் இடமெல்லாம் எங்களைத் துரத்தித் துரத்தி வாசித்து வாசித்துத் துன்புறுத்துறாங்க.

பெற்றோரே கொஞ்சம் கேளுங்க!

உங்கட பிள்ளைய இன்னொரு பிள்ளையோட ஒப்பிடுவீங்களே, அதைப் போல படுமுட்டாள் தனம் வேறு ஒன்றும் இல்லீங்க. எதுக்கெடுத்தாலும் அவனையும் இவனையும் ஒப்பிட்டுக் கொண்டே போறீங்க. இதனாலே எங்கட மனச எவ்வளவு நோவடிக்கிறீங்க தெரியுமா? ஒப்பிடுதல் அல்லது சுட்டிக் காட்டுதல் என்பது இருக்கே அது ரொம்ப ரொம்ப மோசமானது. பத்து விரலும் ஒண்ணாயிருக்கா. மனுசர் எல்லோரும் ஒரே மாதிரி இருக்காங்களா? ஒரே குணத்தோட இருக்காங்களா? ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த சகோதரர்களே வேறு வேறு நடத்தைகளைக் கொண்டிருக்கும் போது அவனைப் போல இரு, இவனைப் போல இருன்னு உங்கட பிள்ளையை வற்புறுத்துறீங்களே, இது நியாயமா?

ஒரு கரு உருவாகும் போது அதன் பரம்பரை அலகுகள் கடத்தப்படுவது மட்டுமன்றி பல்வேறு விடயங்கள் அதன் உருவாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதால் குழந்தையின் குணாம்சங்கள் கருவோடிணைந்ததாக வளர்ந்து வருகின்றன. இதனை விளங்கிக் கொள்ளாமல் ஒருவரைப் போல மற்றவர் இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது சரியானதா? மாறுதல் இயல்பானது என்பதை ஏன் ஏற்க மாட்டேங்கிறீங்க? இலக்கியங்கள், புராணங்கள் நல்ல விழுமியங்களைப் புகட்டுவதற்காக கத்தான் படைக்கப்பட்டன. விழுமியங்களைப் பின்பற்றினால் மட்டும் போதுமா? அந்த மாதிரியான சமுதாயத்திலா நாம் வாழ்கின்றோம்? உலகம் ரொம்பவே கெட்டுக் கிடக்குதுங்க. போட்டி போட்டி எதிலும் போட்டி தனது முன்னேற்றத்தைத் தான் எல்லோரும் விரும்புறானுங்க அது மட்டுமில்லை, தொழில்நுட்பமும் அறிவியலும் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கின்றன என்பது விளங்குதுதானேங்க. எங்களை நல்ல நிலைக்கு வர வைப்பதற்குத்தான் உதாரணங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறோம் என நொண்டிச் சாட்டுச் சொல்வதைக் கடைசிவரையும் ஏற்க முடியாதுங்க. யாராய் இருந்தாலும் உங்கட பிள்ளையை இன்னொரு பிள்ளையோடு ஒப்பிட்டுப் பேசாதீங்க. இது நிச்சயம் உங்கட பிள்ளைக்குத் தாழ்வுச் சிக்கலை ஏற்படுத்தும். தன்னம்பிக்கையை இழக்கச் செய்யும்.

02. தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழன்

அவன் தோளுக்கு மிஞ்சிவிட்டான். சொன்னால் கேட்பானா? திருத்த முடியுமா? என்று அப்பாமார் அலுத்துக்கொள்வாங்களே. அந்தப் பழமொழியின் அர்த்தம் புரிந்தால் இப்படிப் பேசுவீங்களா? பையன் பதினைந்து வயசை எட்டிவிட்டால் அவன் அப்பாவோட உயரத்திற்குக் கிட்டமுட்ட வளர்ந்து விடுவான். அவன் உடலிலும் தோற்றத்திலும் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. ஐயா, அவன் உள்ளத்தைப் புரிஞ்சுக்கோ, “அஜஸ்ட்” பண்ணி நடந்துக்கோ, நல்ல நண்பன் எப்படி இருப்பானோ, அதே போல நீயும் தோழமையோட பழகடா மக்கு என்றுதான் முன்னோர்கள் பொன்மொழியில் பொருள் பொதிந்து வைத்துள்ளார்கள். அதை விளங்கிக் கொள்ளாத அப்பன்மார்களும், அம்மாக்களும் சும்மா, சும்மா அர்த்தம் தேடுறாங்க.

தோழன் என்பவன் யார்? இன்பதுன்பத்தில் பங்குகொள்பவன், ஆபத்தில் கைகொடுப்பவன். நேர்வழி காட்டுபவன். இப்படித் தோழனின் கடமைக்கூறுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். இந்தத் தோழனின் பணியை அப்பா, அம்மா செய்ய வேண்டும். பிள்ளை வீட்டிலே மனம் விட்டுப் பேசும் நிலையை உருவாக்க வேண்டும். நல்ல சாப்பாடு வாங்கிக் கொடுத்தேன். நல்ல உடுப்பு வாங்கிக் கொடுத்தேன். கேட்டபோதும் கேட்காதபோதும் செலவுக்குக் காசு கொடுத்தேன். இப்படியெல்லாம் நீண்ட பட்டியல் போடுறீங்க. இவை உடல் சார்ந்த தேவைகள். உள்ளத்திற்கும் சில தேவைகள் உள்ளன. அவை அன்புத் தேவை, கணிப்புத் தேவை, காப்புத்தேவை போன்ற தேவைகள். இவை உரிய முறையில் கவனிக்கப்பட வேண்டும். அதை யாரையா கவனிக்கிறாங்க? அம்மாவும், அப்பாவும் உழைப்புக்காக ஓடோ ஓடென்று ஓடுகிறாங்க. அன்புக்காக ஏங்கும் குழந்தை அடுத்தவரின் பராமரிப்பில் வளருகிறது. தனது ஆசைகளையும் விருப்பங்களையும் தேவைகளையும் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொள்கிறது.

இந்த அடக்கப்பட்ட ஆசைகளும், நிறைவேறாத தேவைகளும் ஆழ்மனதில் பதிந்து அவையே நடத்தைகளாக வெளிவருகின்றன. இவையே பிறழ்வான நடத்தைக்கும் வித்திடுவதாக

உளவியலறிஞர் “சிம்மன் புரொயிட்” சொல்லியிருக்கிறார். சகல பெற்றோரும் புரொயிட் கூறியுள்ளவற்றின் தார்ப்பரியங்களை முதலில் அறிந்து கொள்ளுங்கள். அதுதான் பெரும்பாலான சிக்கல்களைத் தீர்க்க உதவும் ஆலோசனைகள்.

பத்து வயது வரையும் மடியில் வைத்துக் கட்டிக் கொஞ்சிய அம்மா, அதன் பிறகு ஒரு நாள் மடியில் இருந்து இறக்கி விட்டிடுவாள். அதன் பின்னர் ஏற்படும் அன்புக்கான இடைவெளியை நிரப்ப வயதுப் பையன்கள் சகபாடிகளையும் எதிர்ப்பாலினரையும் இயல்பாகவே நாடுகின்றனர். அந்த நாட்டத் தைக் குற்றஞ் சொல்ல இயலாதல்லவோ! இத்தகைய நாட்டம் இல்லாவிட்டால் திருமணத்தின்பின் ஓர் ஆண்பிள்ளை ஒரு பெண்ணோடு இணைந்து ஒரு குடும்பமாக எப்படி வாழ முடியும்? அவளோடு வாழ்வதற்காக அவளைப் புரிந்து கொள்வது எப்படி? என யாராவது சிந்திச்சிருக்கீங்களா?

“அவனுக்குப் பெட்டைகள் என்றால் காணும். கோபியர் நடுவில் கண்ணன் மாதிரி லீலை புரிவான்”. என “லேபல்” ஓட்டிவிடுகிறாங்க. “கண்ட கண்ட பெட்டையளோட சுத்துறான்” என்று துப்பறியத் தொடங்கி விடுறாங்க. எந்த அனுபவத்தைப் பெறுவதென்றாலும் அப்பா, அம்மாவின் “பெர்மிஷன்” எடுக்க வேணும். இது சரியா? முறையா?

தொலைக்காட்சியில் வரும் திரைப்படக் காதல் காட்சிகளில் காதலர்கள் கட்டிப்பிடித்தல், முத்தமிடுதல் போன்ற காட்சிகள் வந்தால், அந்தக் காட்சிகளைப் பிள்ளைகளோடு சேர்த்து பார்க்கும் மனத்திடம் இல்லாமல் தவிக்கும் பெற்றோர்கள் எத்தனை பேர் முட்டாள்களாக இன்னமும் இருக்கிறாங்க தெரியுமா? நீங்கள் அனுமதிக்காத காட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் பிள்ளைகள் இணையத்தளங்களில் தனியாக இருந்து, சுதந்திரமாகப் பார்ப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? படிப்புக் கென்று நீங்கள் வாங்கிக் கொடுக்கும் கணினியில் எத்தனை வசதிகள் இருக்கு? அதையெல்லாம் உங்களிடம் சொல்லிவிட்டுத் தான் உங்கள் பிள்ளை பார்ப்பானா? இந்தப் பரந்த உலகத்துக்குள்ளே, அறிவியல் ரீதியாக முன்னேறிச் செல்லும் புது யுகத்திலே, நவீன வசதிகளோட மோதுப்பட்டு நாம் பெறுகின்ற அனுபவங்கள்தான் எங்களைப் புடம் போட்டு எடுக்கும். அதற்கு நீங்கள் தடைக்கல்லாக இருக்காதீங்க.

வினோத் எனது சிநேகிதன் அவனுக்குப் பல திறமைகள் உண்டு. நல்லாய் சித்திரம் வரைவான். “சித்திரம் லேசாகப் பாஸ் பண்ண முடியாது. நீ சங்கீதம் எடு.” இது அவனின் அம்மாவின் கட்டளை. அவனுக்கு அதில் ஈடுபாடு இல்லாவிட்டாலும், தாய் சொல்லைத் தட்டலாகுமா? பாடசாலை “பான்ட்” வாத்தியக் குழுவுக்கு அவன் தெரிவு செய்யப்பட்ட போது, “அதுக்கெல் லாம் அலைந்து திரிந்து படிப்பை வீணடிக்காதே. ரியூசன் வகுப்புக்குப் போக முடியாது. இதெல்லாம் தேவையில்லை. படித் தால் மட்டும் போதும்” என வானுக்கும் மண்ணுக்கும் இடையில அப்பா துள்ளிக் குதித்து அவனின் ஆசைக்குத் தடை போட்டார்.

“ஸ்கவுட்ஸ்” இல் சேருவதற்கு மிகவும் ஆசைப்பட்டு வீட்டில் அனுமதி கேட்காமல் அவன் சேர்ந்து கொண்டான். அதை அறிந்த அப்பா, “தயவு செய்து எனது அனுமதி இல்லாமல் வினோத்தை எதிலுமே சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டாம்” என ஆசிரியருக்குக் கடிதம் எழுதி அவனிடமே கொடுத்து விட்ட போது, அவன் கடிதத்தை ஆசிரியரிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு நின்றான்,

“அடேய் என்னடா உன்ர அப்பா?” என நண்பர்கள் அவனைக் கேலி செய்ததைப் பொறுக்கமுடியாமல் அவன் கண் கலங்கினான். அவனுடைய ஆசை, விருப்பு வெறுப்பு எதையுமே புரிந்து கொள்ளாமல் உணர்ச்சிகளற்ற வெறும் ஜடமாக அவனை எண்ணிக் கட்டுப்பாடு விதிக்கும் அப்பாவினால் அவன் மனம் எவ்வளவு உடைந்திருக்கும்? அவன் ஓர் உண்மையைச் சொன்னான் “அம்மாவும் அப்பாவும் திருந்தவே மாட்டாங்கடா. இவங்கட முட்டாள் தனத்தால அண்ணாவின் வாழ்க்கையையும் பாழடிச்சிட்டாங்க தெரியுமா? அண்ணா க.பொ.த சாதாரண தரப் பரீட்சையில் நல்ல ‘ரிசல்ட்’ எடுத்தான். அவனுக்கு ‘கொமர்ஸ்’ படிக்க விருப்பம். நீ ‘மெட்ஸ்’ தான் படிக்கவேணும் எஞ்சினியராய் வரவேணும் இது எங்கட கனவு. என் அப்பாவும் அம்மாவும் பிடிவாதமாய் நிற்க, அவன் ‘மெட்ஸ்’ படிச்சான். அவர்களின் கனவு மண்ணாய்ப் போனது. காரணம் அவனால பாஸ் பண்ண முடியல்ல.” பிள்ளைகளுக்கு எது முடியுமோ அதைத் தெரிவுசெய்ய விடுங்கய்யா.

அவனது படிப்புப் பற்றித் தீர்மானிக்க அவனாலதான் முடியும்.

உங்கட கனவுகளைப் பிள்ளைகள் மேல திணிக்காதீங்க. இதுவும் மனித உரிமை மீறல் என்பதைப் புரிஞ்சு கொள்ளுங்கோ. எனக்கு இது முடியும், இது முடியாது என்பதைச் சுதந்திரமாகச் சிந்தித்து முடிவெடுக்க அவனை வழிப்படுத்துங்க. தானாய்ப் போய்த் தோல்வியடைந்தால் அட்டா தவறிவிட்டேனே! மீண்டும் எழுந்து வரவேண்டும் என்று முயற்சி எடுப்பான். அதில் ஒரு திருப்தி இருக்கும். அதையே உங்களுக்காகச் செய்யும் போது அவனைக் குற்ற உணர்வு வருத்தும். இயலாமையால் சோர்ந்து போவான். எதிர் நீச்சல் போடும் தெம்பு இல்லாமல் போய்விடும். நீங்கள் வீண் கனவுகளைக் கண்டு பிள்ளைகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையை நாசமாக்காதீங்க. மீன் குஞ்சுக்கு நீந்துவதற்குத்தான் முடியும். அதற்காக வானத்தில் பறக்கக் கற்றுக் கொடுக்க முடியுமா?

கொஞ்சம் யோசியுங்கோ. எங்களுக்கு என்ன சுதந்திரம் இருக்கு. உங்களுக்கு பிடிச்ச உடுப்பு, நீங்கள் விரும்பிய சாப்பாடு, நீங்க ஆசைப்பட்ட கல்வித்துறை, தெரிவு செய்து தருகின்ற பெண், இப்படி எல்லாவற்றிலுமே நீங்கதானே முன்னால வாறீங்க. விருப்பமான விளையாட்டுப் பொருளைக் கூட “கெதியில் உடைஞ்சு போம் அது வேண்டாம்” என்று கேட்டதை விட்டு நீங்கள் விரும்பிய வேறொன்றை வாங்கிக் கொடுப்பீங்க. அதை வைச்சுப் பிள்ளை ஆசையா விளையாடுமா? திரும்பியும் பார்க்காது. இப்ப எங்கட ஆசை ‘வேஸ்ட்’. உங்கட பணமும் ‘வேஸ்ட்’ ஆக மொத்தத்தில் பிள்ளையின் வாழ்க்கையே ‘வேஸ்ட்’டாக்கிறீங்க. எமது விருப்பங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கோ.

எனக்கு எது பொருத்தமானது என்பதை யோசிக்க என்னை விடுங்க. நீங்க முடிவெடுக்காதீங்க. வினோத்தின் அண்ணாவைப் பாருங்க. அதே மாதிரித்தானே. தம்பியின் வாழ்க்கையிலும் அப்பா, அம்மா குறுக்கிடுறாங்க. வினோத்தின் விருப்பங்களுக்கு ‘ஓகே’ சொல்லியிருந்தால் அவன் வாழ்க்கையில் பிரகாசித்திருப்பான். தவறியிருந்தால் கூட என்ற ‘செலக்ஷன்’ இப்படியாச்சே என்ற திருப்தி வந்திருக்கும். விருப்பங்களுக்குக் குறுக்கீடு வரும் போது ஆற்றாமை மேலோங்குகிறது. ஏக்கமும் இயலாமையும் துன்புறுத்துகின்றன. கைகொடுப்போர் இல்லையா? புரிந்து கொள்வோர் இல்லையா? எங்கட திறமைகளை வெளிக்காட்டச் சந்தர்ப்பமே கிடையாதா? என்ற தவிப்பு எழுகிறது. அதனால்,

பெற்றோர்களே சற்று நிதானமாகச் செயற்படுங்க. உங்கள் ஆண்பிள்ளைகள் வயதுக்கு வந்து விட்டால் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்காதீக்காதீங்க. சுதந்திரமாகச் சிந்திக்க, தீர்மானம் எடுக்க, செயற்பட வழிப்படுத்துங்க. சட்டம்பி மாதிரியும், பொலிஸ் காரன் மாதிரியும், துப்புத்துலக்குவோனாகவும் மாறாதீங்க. ஆண்பிள்ளையை எப்படிக் கையாளவேணும் என்பதைக் கற்றுக்கொள்ளுங்க. உங்கள் தவறு உங்களுக்குப் புரிஞ்சிருந்தா சிந்திச்சப்பாருங்க.

இப்ப யோசிங்க. உங்கட பிள்ளை எதற்கெடுத்தாலும் எரிஞ்சு விழுறானா? நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்காமல் எதிர்த்து நடக்கிறானா? சத்தம் போட்டுப் பொருட்களை வீசி எறிகிறானா? கூட்டாளிகளோடு கும்மாளம் போட்டு வீட்டுக்குத் தாமதமாக வருகிறானா? வீட்டில் ஒழுங்காகச் சாப்பிட வில்லையா? பிள்ளையின் இப்படியான மாற்றங்களுக்குக் காரணம் 'சிம்பிள்' விடயமாகத்தான் இருக்கும். இவ்வளவு காலமும் உங்கட கையில் இருந்த பிள்ளை தீரென மாறக் காரணம் என்ன? வீட்டுச் சூழல் ஏதோ அவனுக்குப் பிடிக்க வில்லை. அது என்ன என்பதைத் தேடிக்கண்டு பிடியுங்கோ. இவை எல்லாவற்றுக்கும் இலகுவான ஊக்க மாத்திரை உங்கட கையில் இருக்கு தெரியுமா? அது 'பெரிய விலை' கூட இல்லைங்க. விலையில்லாமல் எடுக்கலாம், கொடுக்கலாம். அப்படி என்ன மாத்திரைன்னு கேட்கிறீங்களா? அதுதான் அன்புங்க. கொடைவள்ளலைப் போல தாராளமாய் அள்ளிக் கொடுங்க. அன்பை மழையாய்ப் பொழியுங்க. உங்கட பிள்ளை அப்படியே அன்பில நனைஞ்சு போயிடுவான். பிறகு என்ன? அவன் அம்மா, அப்பாவுக்கு ஏற்ற நல்ல பிள்ளையாயிடுவான். காலைச் சுற்றின பாம்பு மாதிரி வீட்டையே சுற்றிக் கொண்டிருப்பான். பண்ணிப்பாருங்க பலன் தெரியும்.

“எங்களுக்குக் கோபம் கோபமாய் வருகிறது ஏன் தெரியுமா? எமக்கு அன்பு காட்டுவாரில்லையே என்ற ஆதங்கம். புரிந்து கொள்ளவில்லையே என்ற தவிப்பு. ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்களா? எனும் ஏக்கம். கட்டுப்பாடு விதிக்கிறார்களே, கட்டுப்படுத்துகிறார்களே என்ற ஆற்றாமை. நச்சு நச்சென்று எந்த நேரமும் குற்றம் சுமத்துவதால் ஏற்படும் இயலாமை.

அவனைப் போல இல்லையே, இவனைப் போல இல்லையே, எனத் தினமும் ஒப்பிடுகிறார்களே எனும் வெறுப்பு. இவையெல்லாம் எமக்கு ரொம்ப ரொம்ப அழுத்தம் தரும் சங்கதிகள். சற்று அடக்கி வாசிங்க. நாங்க அடங்கிப் போயிடுவோம். என்ன பண்ணணும் என்று நீங்க கேட்கத் துடிக்கிறீங்க. எங்களைப் பக்குவப்படுத்துங்க. எப்படின்னு கேட்கிறீங்களா? பக்குவப்படுத்திக்க என்ன பண்ணணும் தெரியுமா?

ஏற்றுக்கொள்ளல். இது ரொம்பவும் பெரிய “மேட்டர்”

எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்க. நாமும் ஒரு பெறுமதியுள்ள அங்கத்தவர். எமக்கும் சுயவிருப்பு, வெறுப்பு, சுயகௌரவம் எல்லாமே உண்டுங்க.

“நீ இதற்கு என்ன சொல்றாய்?”

“உன்ர விருப்பம் என்ன?”

“இப்படிச் செய்தால் நல்லதா? கூடாதா?”

இப்படியான கேள்விகளை எங்களிடமும் கேட்டுப் பாருங்க. நானும் குடும்பத்தில் முக்கியமான அங்கத்தவர். எனது கருத்துகள். அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன என்ற எண்ணமே எங்களை உற்சாகப்படுத்தும். சரியாகச் சிந்திக்க வைக்கும். நீ சின்னப்பிள்ளை. உனக்கென்ன தெரியும். உன்ர பேச்சைக் கேட்டு நடக்க முடியுமா? அனுபவம் காணாது. இப்படிப் பெரிய பெரிய வசனங்களை அப்பாக்கள் பேசி அடக்கி விரும் போது மனசு துடிக்கும். ஏற்றுக்கொள்ளல் என்பது எல்லோருக்கும் எளிதாகக் கிடைத்து விடக் கூடியதல்ல. குற்றங்குறைகள் இருக்கலாம்.

“அவன் சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்கு.”

என்று சொல்லிப்பாருங்க. அதுவே தட்டிக்கொடுத்த மாதிரித்தான். வீட்டிலே ஏற்றுக்கொண்டால் அவனை வெளி உலகம் ஏற்றுக்கொள்ளும்.

“இவனிட்டயா? இவனுக்கு என்ன தெரியும்?”

இப்படி அலட்சியம் பண்ணாதீங்க. சில விடயங்களுக்கு எங்ககிட்ட ஆலோசனை கேட்டுப்பாருங்க. சக்கை போடு போடுறமா இல்லையா என அப்புறமா சொல்லுங்க. உங்ககிட்ட மட்டும்தான் மேதாவித்தனம் இருக்கும் என எண்ணாதீங்க. ‘மொபை’லோட தான் தவழுகின்றோம். ‘கம்பியூட்ட’ ரோட நடக்கிறோம். ‘இணைய’த்தோட பேசுகிறோம். இத்தனை வசதிகளும் கொண்ட தொழிநுட்ப உலகில் வாழும் எங்களுக்கு,

அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திக்கத் தெரியாது என்று எப்படி உங்களால் சொல்ல முடியும்? அதனால் எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்க. எங்களை நம்புங்க. நாங்க யாருங்க? உங்கட பிள்ளைங்க. உங்க மரபணுக்களின் செல்வாக்கு எங்களுக்கும் இருக்குங்க. சந்தேகக் கண்ணோட பார்க்காதீங்க. “சீ. ஐ. டி.” மாதிரி எந்த நேரமும் எங்களிடமே துப்பு துலக்குறீங்க. அப்படி என்ன தான் “கிரிமினல்” வேலை பண்ணிட்டோம்?

அந்தக் காலத்தில நாங்க செய்யாததா? எண்டு சிந்தியுங்கோ; உங்கட பிள்ளைய நீங்க நம்பலன்னா அடுத்தவன் நம்புவானா? பெற்றோரின் “வீக்னஸ்” ஐ புரிஞ்சுகிட்டா மற்றவங்க எங்கள வம்பில மாட்டிவிட்டுக் கூத்துப் பார்க்க மாட்டார்களா?

சில வேளைகளில் அடுத்தவன் எங்களைக் குற்றஞ்சாட்டும் போது “இவன் இப்படிச் செய்யக் கூடியவன்” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டீங்களென்றாலே போதும். மனசு அப்படியே துண்டு துண்டாய் உடைஞ்சு போயிடும் பாருங்க. தீர விசாரிச்சுப் பார்த்தீங்களா? ஏன் அப்படி நடந்தது என யோசிச்சீங்களா? எடுத்த பாட்டுக்கு உங்கட பிள்ளைய மற்றவன் முன்னால் விட்டுக்கொடுத்துப் பேசாதீங்க. அது எங்களுக்குள்ளே ஆதரவற்ற மனப்பான்மையைத் தோற்றுவித்துவிடும்.

அதைவிட எங்களுக்குப் பின்னால் வந்து துப்புதுலங்குவீங்களே அதைப்போல கேவலமான வேலை எதுவும் இல்லைங்க. “உன்ட கொப்பர் உன்ன நம்பல்லயடா” எனக் கூட்டாளி சொல்லி விட்டானென்றால் உசிரே போன மாதிரித் தானுங்க. பின்னுக்கு வராதீங்க. எப்படியும் பெருமையைத் தேடித் தருவோமுங்க. பொறுமையாக இருங்கோ.

“மகன் வளர்ந்துவிட்டான். அவனுக்கும் பொறுப்புகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கணும்” என்ற சிந்தனை எந்த அப்பனுக்கும் வந்ததுண்டா? கட்டவிழ்த்து விட்டால் அறுத்துக்கிட்டுப் போயிடுவான் என்ற பயமும், எதையும் சரியாகவே செய்ய மாட்டான் என்னும் தப்புக் கணக்கும் உங்களிடம் இருக்கிறது. பிழை விட்டால்தானே நாம் திருந்திக்க முடியும். அந்த அனுபவப் பாடங்களை பெற்றுக் கொள்ள ஏன் தடை செய்கிறீங்க.

பெண்பிள்ளைக்குத் தான் வீடு சுத்தமாக்கத் தெரியுமா? எங்கட

பாடசாலையில் வந்து பாருங்க. சுத்தம், ஒழுங்கு அனைத்துக்கும் பாராட்டுப் பெற்றுள்ளோமே. எங்களுக்கு முடியாது; தெரியாது; என்று அப்பட்டமான பொய்யைச் சொல்லி அழகுணர்ச்சிகளையும் கலைநுட்பங்களையும் மழுங்கடித்து விட்டீங்களே. பொறுப்பற்ற தன்மையும் ஒழுங்கீனங்களும் அசட்டைத் தனங்களும் ஆண் பிள்ளைகளுக்குரிய பண்புகளாக அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் நீங்கள்தான். செயல்பட வச்சுப் பாருங்க; அசத்திவிடுவோம்.

பாரபட்சம் காட்டாதீங்க. உங்களின் சுய விருப்பு வெறுப்புகளை எங்கள் மீது சுமத்தாதீங்க. எல்லோரும் பத்து மாதம் அம்மாவின் வயிற்றில இருந்து வெளிவந்தவர்கள் தான். அப்படியிருக்க “மூத்த பையனில் அம்மாவுக்கு உயிர். கடைசிப் பையனுக்கு ஒண்ணு என்றால் அப்பா தாங்கமாட்டார்” இப்படி வசனம் பேசாதீங்க. பாவம் நடுவில் பொண்ணு எங்க போவாள்? இவை சுகோதரர்களுக்கிடையே வெறுப்பு, பகைமை உணர்ச்சிகளை உருவாக்கும். வாழ்க்கையில் விரக்தியை ஏற்படுத்தும். பிரித்துப் பார்ப்பதற்கான அத்திவாரத்தை வீட்டில் போடாதீங்க. அது வெளியில் ஆபத்தைக் கொடுப்பதாக அமைந்துவிடும்.

03. ஏன் இந்த இடைவெளி?

குடும்பம் ஒரு கோயில் எனக் கட்டிக்காத்த பண்பாடு நமக்கு உண்டு. நித்திய பூசையில் குறிப்பிட்ட சிலரும், உற்சவ காலங்களில் பக்தர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கோயிலைக் களைகட்ட வைப்பார்கள். அதுபோலத்தான் குடும்பத்திலும், குடும்ப அங்கத்தவர்களோடும் உறவினர்களோடும் கொண்டாட்டங்கள், இழப்புக்கள் வரும்போது மகிழ்ச்சியையும் துக்கத்தையும் பங்கு போட்டுப் பரிமாறிக் கொண்டது வழிவழி வந்த எமது வாழ்க்கை முறையாகும். எமது கூட்டுக் குடும்ப அமைப்பு சிதைந்து போனதால் எத்தனை எத்தனை பிரச்சினைகள் தலைதூக்கியுள்ளன தெரியுமா? மாமா, மாமி, மச்சான், மச்சான், அண்ணன், தம்பி, அக்கா, தங்கை, பாட்டன், பாட்டி, அம்மம்மா, அப்பம்மா, அம்மப்பா, அப்பப்பா என உறவுகள் இணைந்திருக்கும் குடும்பத்துக்குள் உதவிகள் ஆதரவுகள் நிறையவே இருந்தன. அதேபோல சில கசப்பார்ந்த அனுபவங்களும் இருக்காமல் இல்லை. குடும்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அங்கத்தவரும் புரிந்துணர்வு, விட்டுக்கொடுப்பு, அன்பு, ஆதரவு, உதவி, இன்ப துன்பப் பகிர்வு போன்றவற்றினால் குடும்ப ஐக்கியத்தைப் பேணிக்கொண்டார்கள்.

இன்றைய இளம் பிள்ளைகளுக்கு உறவுமுறை எப்படிச் சொல்வது என்பதே தெரியாது. அன்ரி, அங்கிள் என்ற பொதுச் சொல்லினால் தாய் வழியோ தந்தை வழியோ எந்த உறவையும் சொல்லிவிடுகிறார்கள். பழைய காலத்தில் தாய், தகப்பனை அப்பு, ஆச்சி எனவும் பெரியாச்சி, குஞ்சியாச்சி எனவும் முறை சொல்லி அழைத்தது மறந்தே போய்விட்டது. உறவுகளின் பலம் இழந்து ஒவ்வொரு மனிதனும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு விட்டான். இன்பதுன்பம் எதுவானாலும் மனதுக்குள்ளே அடக்கப்படுகிறது. கூட்டுக் குடும்பத்தில் ஒரு குழந்தையை அம்மா அடிக்கும் போது அல்லது கண்டிக்கும் போது அம்மம்மாவோ, மாமியோ அணைத்து ஆதரவு காட்டுவார். பிள்ளைகளிடமிருக்கும் விடுப்பார்வத்தை வளரச் செய்தது தாத்தா, பாட்டி சொன்ன பழங்கதைகள். இவற்றைக் கேட்டுப் பிள்ளை சிந்திக்கவும்

விழுமியங்களைப் பின்பற்றவும் கற்பனையை வளர்த்து ஆக்கபூர்வமான படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பிள்ளையின் சிந்தனையைத் திசை திருப்பவும் நித்திரையை வருவிப்ப தற்கும் சிறந்த உத்தியாகக் கதை சொல்லும் மரபு பின்பற்றப் பட்டு வந்தது. இன்று இது மறக்கப்பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது. காரணம் பிள்ளைகளுக்குப் பாட்டிமார் இல்லை. அம்மா மாருக்கு நேரம் இல்லை.

அவசர வாழ்க்கை முறையும் அம்மா, அப்பா, பிள்ளை என்று சுருங்கிக் கொண்ட கருக் குடும்ப அமைப்பும் வசதியைத் தேடும் பொருளாதார எதிர்பார்ப்பும் குழந்தைகளோடு கொஞ்சிக் குலாவ நேரம் இல்லாத இயந்திரத்தனமான வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்ற வைத்துவிட்டது. அம்மாவும் அப்பாவும் வேலைக்குப் போனால், பிள்ளை அடுத்தவரின் பராமரிப்பில் வளருகின்ற நிலை உருவாகியது. இதனால் ஆசைகள், தேவைகள், விருப்பங்கள் அனைத்தும் பிள்ளையின் மனதுக்குள் சிறைப்பட்டு விடுகின்றன.

குடும்பப் பொறுப்புகளைப் பங்குபோட்டுக்கொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் அம்மா என்ற பாத்திரத்திற்கு பல்முனைத் தாக்குதலால் அழுத்தங்களை எதிர்நோக்கும் நிலை காணப்படுகிறது. தொடரும் தொழிலிடச் சமைகள், வீட்டுப் பொறுப்புகள், உறவுகள், வெளியுலகக் கடமைகள் இவற்றையெல்லாம் உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் குடும்பப் பெண் திட்டமிட்டு ஒவ்வொரு பணியையும் நகர்த்துகிறாள். இதில் கொஞ்சம் இசகுபிசகாகினாலும் போதும் அப்படியே எல்லாம் குளம்பிப் போய்விடும். இந்தநிலையிலுள்ள குடும்பமும் அதைக்கொண்டு நடத்தும் தலைவன் தலைவியும் நிதானமிழந்து, நிம்மதியற்று எதைத் தொடுவது எதை விடுவது என முடிவெடுக்க முடியாமல் தடுமாறுகிறார்கள்.

எமது முன்னோர் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் பகிர்ந்தனுபவித்த முறை அவர்களை உடல் ரீதியாகவும் உள ரீதியாகவும் ஆரோக்கியமாக வாழ வைத்தது. இன்று எமக்கு பலவகை நோய்கள். 'ப்றெசர்', 'டயபற்றிக்', 'கொலஸ்ரோல்', "அல்சர்" இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் மாத்திரைகளோடு வாழவேண்டிய இக்கட்டான நிலை தோன்றியுள்ளது. காரணம் நவீன நாகரீக உலகத்தில் இணைந்து கொண்ட மனிதன் உணவு, பழக்கவழக்கம், சொகுசான வாழ்க்கை முறை அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டமையாகும். “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்பதைப் பொருள் நிறைந்த வாக்காக ஏற்றுக்கொண்ட எம்மவர் விழாக்கள், கொண்டாட்டங்களில்கூட உடலும் உள்ளமும் இணையும் வகையில் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தினார்கள். மனமகிழ்வும் உடல் உழைப்பும் சேர்ந்த போது வளமான வாழ்வு கைகூடியது. நீண்ட ஆயுளும் தேகாரோக் கியமும் ஒன்றிணைய முதுமையிலும் இளமையாக வாழ்ந்தனர்.

அதிகாலையில் எழுந்து உடல் எடையைக் குறைப்பதற்கு ஓடுவதும் உடற்பயிற்சி செய்வதும் உணவைக் குறைப்பதும் அழகுக் கலை நிலையங்களுக்கு அணிவகுத்துச் சென்று பணத்தையும் நேரத்தையும் விரயமாக்குவதும் வாழ்க்கை முறையாக மாறிவிட்டது. தோளிலே வைத்த மண்வெட்டி ஒரு ஆணுக்குக் கட்டுக்குலையாத தோற்றத்தைக் கொடுத்தது. காலையும் மாலையும் துலா மிதித்துத் தண்ணீர் இறைத்து, பாத்திகட்டி, பயிர் வளர்த்த விவசாயி உடற் பலத்தையும் பணப் பலத்தையும் பெற்றது ஓயாத உடல் உழைப்பால் என்பது உண்மை. குடும்பப் பெண்கள் இன்று இயந்திரம் செய்யும் வேலைகளை அன்று தாமே செய்தார்கள்.

பொழுதுபோக்காக இருந்த அவர்களின் விளையாட்டுகள் ஆடல், பாடல், கூத்து, சித்திரம் போன்ற கலைகள் இவை அனைத்தும் மகிழ்ச்சியான வாழ்வுக்கு வலுவூட்டின. அதனால் வாழுங்கலை அறிந்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தனர். மரணம் வந்த போது கூட அந்த இழப்பின் துயரத்தை உறவுகளோடு பகிர்ந்து கொண்ட விதம் அதிலிருந்து மீளவ தற்கும் புதிய நிலைக்கு மனதைத் தயார்ப்படுத்துவதற்கும் பேருதவியாக இருந்தது என்றே கூறவேண்டும். கட்டி அழுதல், மாரடித்து அழுதல், ஒப்பாரி படித்தல் போன்ற ஒவ்வொரு படிசுளும் இழப்பை ஏற்பதற்கும், மனதைச் சாந்தப் படுத்துவதற்கும் வகுத்துக் கொண்ட வழிகளாக இருந்தன.

“கணவனை இழந்த மனைவி அழுவாள்.

அப்பு கூப்பிட்டால் வாராயோ என்
குரல் கேட்டால் நில்லாயோ
நிலவோ நிலவு துணை எனக்கு
நிலவுபட்டால் யாற்றை துணை”

அவளோடு சேர்ந்து உறவுகள் அழுவார்கள். மரண வீட்டில் பொதுவாக அடக்கி வைக்கப்பட்ட கவலைகளைக் கொட்டி அழுகின்ற இடமாக மாற்றி ஒப்பாரி சொல்லி அழும்போது, அவர் யாரை நினைத்து அழுகிறார் என்பது தெரிந்து விடும்.

ஒருவர் வாழும் போது மற்றவர்களோடு கொண்டுள்ள உறவின் பிணைப்பைப் பொறுத்துத்தான் கவலை ஏற்படும்; அழுகை வரும். ஆனால்; மரண வீட்டில் ஒலிக்கும் பறை மேளம், ஒப்பாரிப்பாட்டு அழுகைச் சத்தம் அனைத்தும் கரையாத நெஞ்சையும் உருக்கிக் கண்ணீர் வரவைக்கும். அன்று இன்பத்துக்குக் கொடுத்த அதே அளவு முக்கியத்துவம் துன்பத்துக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. ஒப்பாரி பாடும் முறை இன்று அருகிவிட்டது. கிராமங்களில் அது பின்பற்றப் பட்டாலும் நகரவாழ்வில் நாகரிகமாக கண்ணீரால் மட்டும் துன்பம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

இன்றைய பிள்ளைகள் உறவுகளோடு கலப்பது, களியாட்டங்கள் விழாக்களில் பங்கு கொள்வது, கலைத்திறனை வெளிப்படுத்துவது என்பவற்றில் நேரத்தைச் செலவிடாது, ‘மொபைல்’லுடனும் இணையத் தளத்துடனும் ஐக்கியமாகி விட்டார்கள். காதுக்குள் பாடல்கள் ஒலிக்க வைத்துக் கண்ணுறக்கம் கொள்ளும் நிலை உருவாகிவிட்டது. எமது முன்னோர்கள் தனிமையில் யாராவது பேசிச் சிரித்தால் பைத்தியம் என்று சொல்வார்கள். அல்லது காற்றுக்கறுப்புப் பட்டு விட்டது என்றோ, கிரகக் கோளாறு என்றோ எண்ணிச் சாந்தி செய்யவும், பூசை வைக்கவும், வாக்குக் கேட்கவும் அலைவார்கள்.

இன்று ஒவ்வொரு பிள்ளையும் வீதியிலோ, வீட்டிலோ எங்கேயென்றாலும் சரி தனிமையில் பேசுவது சிரிப்பது என அவர்களுக்குள் ஒரு வட்டத்தைப் போட்டுக்கொண்டு

அதற்குள்ளே பேசிச்சிரித்து மகிழ்ச்சின்றார்கள். முன்னால் ஆள் இருந்தாலும் கவனிக்காதது போல “மொபைல்”லுடன் சங்கமமாகி விடும் இளம் சமுதாயத்தினர், எவ்வாறு சமூகத்திற்கு முகங் கொடுத்துச் சவால்களை எதிர்கொள்வார்கள் என்று மூத்த தலைமுறையை யோசிக்க வைக்கின்றது.

இன்று பிள்ளைகள் பெற்றோரின் விருப்பு வெறுப்புப் பற்றிச் சிந்திக்காது சுதந்திரமாக இணையத்தில் புகுந்து கொண்டு தேவையானவற்றைத் தேடித் தேடி எடுத்துப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். “குப்பி விளக்கில் படித்துத்தான் முன்னேறினேன்” என்று சொல்லும் அப்பாவிடம், மடிக்கணினி இல்லாமல் படிக்க முடியாது என வாதிடும் பிள்ளைகளைச் சமாதானப்படுத்தி, அவர்களின் தேவையை விரைந்து பூர்த்தி செய்யத் தவிக்கும் பெற்றோர்கள் நிலை பரிதாபத்திற்குரியதாக உள்ளது. குடும்பத்தின் நிலையை உணராத பிள்ளைகள் தமது சகபாடியை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டி அவனிடம் இருப்பவை எதுவும் என்னிடம் இல்லையே என ஆதங்கப்படும் போது, பிள்ளையை ஆறுதல் படுத்தி கடன் வாங்கியோ, வெளிநாட்டில் உள்ளவர்களிடம் உதவி கேட்டோ அவற்றைப் பெற்றுக் கொடுக்க முனையும் பெற்றோர்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். விரலுக்கேற்ற வீக்கம் என்பதை நினைத்துத் திருப்தியாக வாழ்வதற்கான பயிற்சியைச் சிறு வயது தொடக்கம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது அவசியம்.

முற்காலத்திலே பெற்றோர்களுடன் கலந்து கொண்ட விழாக்களும் கொண்டாட்டங்களும் பிள்ளைகளின் மனதிலே பதிந்துவிட, தாமும் அதைப் போலச் செய்து மகிழ்ந்தார்கள். நண்பர்கள், அயல்வீட்டுச் சிறுவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கோயில் கட்டினார்கள். பூசை வைத்துத் தேர் இழுத்தார்கள். தகரத்தில்தட்டி, “டும்..டும்” என மேளம் ஒலிக்க, வாயினால் “பீப்பி..பீப்பி” என நாதஸ்வரம் இசைத்துப் பத்து நாளும் திருவிழா நடத்தினார்கள். “பொம்மைக் கலியாணம்” செய்தார்கள். மண் சோறுகறி சமைத்துப் பகிர்ந்து உண்டார்கள். இவற்றின் அடிப்படை யில்தான் பிள்ளைகளின் ஆளுமைவிருத்தி கட்டியெழுப்பப்

பட்டது. சமூகமயமாக்கற் செயன்முறை இயல்பாக நடைபெற்றது. உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்வது, விட்டுக்கொடுப்பது, உதவி செய்வது, மன்னிப்பு, பகிர்ந்து உண்பது போன்ற பல பண்புகளைத் தன்னை அறியாமலே பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. கிராமத்துப் பிள்ளைகளையும் நகரத்தில் வாழும் பிள்ளைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது அவர்களின் மனநிலைக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் இடையே பாரிய வேறுபாடுகளைக் காணலாம்.

பிள்ளைகளின் படிப்பை மட்டும் இலட்சியமாகக் கொண்ட இன்றைய பெற்றோர் பாடசாலையையும் “ரியூட்டறி”யையும் தவிர்ந்த மற்றய நேரத்தில் பிள்ளையை வீட்டுக்குள்ளேயே முடக்கி விடுகின்றனர். வெளி உலகத் தொடர்பாடல் களிலிருந்து விலகி தனிமைப்படுத்தப்படும் பிள்ளைகள் முரண்பாடுகளுக்கும் மனச்சிக்கல்களுக்கும் இடையே சிக்கித் தவிக்கின்றனர். முடிவெடுக்கத் தெரியாமலும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தத் துணிவில்லாமலும் பயம் அல்லது முரட்டுச் சபாவத்துடன் வளருகின்றார்கள். இத்தகைய நிலையை மாற்றி அவர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையும் உற்சாகமும் ஏற்படுவதற்குரிய வழிகாட்டல்களை அம்மா, அப்பாதான் பொருத்தமான முறையில் கொடுக்க வேண்டும்.

04. வாசியும் ஆக்கத்திறனும்.

வாசிப்பினால் மனிதன் பூரணமடைகின்றான். கல்லூரி வாசலைத் தாண்டி உட்புக முடியாது ஏழ்மையில் வாழ்ந்தவர்கள் கூட வாசிப்பினால் உலகம் போற்றும் வகையில் புகழ் பெற்றார்கள். ஆபிரகாம் லிங்கன், ஒப்ராவின்பரே, பீட்டர் டிரக்கர், மகாத்மா காந்தி போன்றோரின் வெற்றிப் படிகளின் அத்திவாரமாக அமைந்தவையும் நூல்களே எனலாம். சில பெரியவர்கள் சிறுவயதில் பழகிக் கொண்ட வாசிப்புப் பழக்கத்தினால் அரசியல், உலக விவகாரம், நாட்டு நடப்பு, பொது விடயங்கள் போன்ற அனைத்திலும் சகலகலா விற்பன்னர் களாக விளக்கம் சொல்வார்கள். பட்டப்படிப்புகள் படித்த அறிவாளிகளை அசத்திவிடும் வண்ணம் சரமாரியாக விடயங்களைக் கொட்டுவதும் விவாதிப்பதும் கைவந்த கலையாக இருப்பதற்குக் காரணம் வாசிப்புப் பழக்கம். இப்போது மாணவர்கள் மத்தியில் வாசிப்புப் பழக்கம் அருகி வருவதால் இலக்கிய அறிவும் படைப்பாற்றலும் குன்றிவிட்டன.

வேலைக்குப் போகும் சில குடும்பப் பெண்கள் ஒரு பத்திரிகையை முழுமையாக வாசித்து முடிக்க முடியாது நேரப்பற்றாக்குறையால் அடுத்த கிழமை வரையும் அதைக் கையோடு கொண்டு திரிவார்கள். வாசிப்புக்காக நேரம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். மாணவர்கள் வாசிப்பைச் சமையாகக் கருதாமல் அவர்களுக்கு விருப்பத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய கதைகள், துணுக்குகள், நற்சிந்தனைகள், பொன்மொழிகள் என்பவற்றைத் தெரிவு செய்து கொடுப்பது நல்லது. அதேபோல வாசித்தவற்றில் பிடித்தவற்றைக் குறிப்பெடுத்தல், சிந்திக்க வைக்கும் கருத்துக்களை அடிக் கோட்டில் போன்றவற்றைச் செய்வதற்கு உற்சாகப் படுத்த வேண்டும். வாசித்தவற்றில் பிடித்த விடயங்களைச் சொல்ல வைத்து அது பற்றிக் கலந்துரையாடலாம். தேவையான வற்றை மட்டும் தெரிவு செய்து படித்தால் மனம் சலிக்காது.

பிள்ளைகளின் கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும். கட்டுரை, கவிதை, கதை, சித்திரம் என்பவற்றைப் படைக்கும் போது, அவ்வாக்கங்களில் மன உணர்வுகள் வெளிப்படும். அவற்றைப் புரிந்து

கொண்டு பிள்ளையை அணுகுவது பயன்தரும். யுத்தச் சூழலில் இருந்து விடுபட்டு முகாம்களில் வசிக்கும் பிள்ளைகள் குண்டு போடும் விமானங்களையும், துப்பாக்கிகள் தாங்கிய இராணுவத்தினரையும் சுடுபட்டு இறந்து கிடப்பவர்களையும் சித்திரமாகக் கீறினார்கள்.

அதேபோல அகதிவாழ்க்கை யுத்த அவலம் பற்றிய கவிதைகளும் கதைகளும் எழுதினார்கள். அவர்களின் சூழல் அவர்களது எழுத்தில் செலுத்திய தாக்கத்தின் விளைவாகவே அத்தகைய படைப்பாக்கங்கள் வாசிப்புச் சூழலுக்கு வந்து சேர்கின்றன. இப்படியான ஆக்கத்திறன் வளர்க்கப்படல் வேண்டும். இவற்றை இரசிக்கப் பழக்கினால் மன அமைதி ஏற்படும். அதேபோல இசைகளைக் கேட்பதன் மூலமும், விருப்பமான இசைக்கருவிகளை மீட்டுவதற்கான பயிற்சியைப் பெறுவதன் மூலமும் மன விகாரங்கள் அகற்றப்படுகின்றன. ஓய்வான நேரம் நல்லது கெட்டது எதுவானாலும் கலந்துரையாடுவதும், கருத்துக்களைப் பரிமாறுவதும் சிறந்தது. இத்தகைய வழிமுறைகள் இன்றைய அவசர உலகில் வாழும் பிள்ளைகளின் மனவிகாரத்தைத் தடுப்பதற்கான செயற்பாடுகளாக அமையும்.

வாசிப்பு தரும் புதிய அனுபவங்களால் வாழ்க்கையைப் பற்றிய எளிய புரிதல் கைகூடும் என்பதைதான் இப்போதுள்ள இளஞ்சந்ததிக்கு எடுத்துக் கூற வேண்டியிருக்கின்றது. இப்போதுள்ள நவீன கால தொழிநுட்ப வளர்ச்சி வாசிப்பை இலத்திரனியல் தளத்துக்கு மாற்றி இருப்பதும் வாசிப்பில் நிகழ்ந்துள்ள ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டு. இளஞ் சந்ததியின் வாசிப்புத்தளம் சமூகஊடகம் (social Media), இலத்திரனியல் புத்தகம் (e-Book) இலத்திரனியல் பத்திரிகை (e-Paper) என்று அது பரந்துபட்டுச் செல்கின்றது. காலத்துக்குக் காலம் வாசிப்பு வடிவங்கள் வேறுபட்டாலும் உலகில் வாசிப்பு என்ற அம்சம் எப்போதும் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும் அதனை மேம்பட்ட தளத்தில் இன்னும் காத்திரமான பக்கத்தை நோக்கி நகர்த்துவது ஒன்றே அனுபவஸ்தர்கள் செய்ய வேண்டியதாகும்.

05. கிருவர் நினைவும் ஓன்றானால்.

ஆண் பெண் இணைவுக்கான ஓர் ஒப்பந்தந்தான் திருமணம். இந்த இணைவு என்பது உடல், உள்ளம் இரண்டையும் மையப்படுத்துகின்றது.

வள்ளுவர் இல்வாழ்க்கையின் பயன் அன்பும் அறனும் என்று கூறியுள்ளார். இல்லறம் என்பதிலேயே தர்மம் அடங்கியுள்ளது. அவனும் அவளும் தாம்பத்தியம் அடைகின்றனர். அதன் பின்னர் இல்லறத்தானுக்கு வகுக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளின்படி ஒழுகும் போது, மற்றவர்களும் மனநிறைவு காண்கின்றனர். இதனால், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் தெய்வ நிலையை அடைவான் என்பதை நிறைவான வாழ்வின் குறிக்கோளாக வள்ளுவர் வகுத்து வைத்தார். இந்து தர்மம், பிரமச்சரியத்தின் பின்னர் குடும்பஸ்தனாக வாழ்ந்து, அங்கு உரிய கடமைகளைச் செய்த பின்னர் துறவு நிலைக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தியுள்ளது.

“திருமணம் என்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிர்” என்பார்கள். அது இருபதில் முடிந்தாலும் அறுபதில் முடிந்தாலும் முன்னோர்கள் அப்படித்தான் சொன்னார்கள். அது மட்டுமல்ல “ஆயிரம் பொய்யைச் சொல்லியாவது ஒரு கலியாணம் செய்”, “ஒரு கலியாணம் செய்ய ஏழு செருப்புத் தேயும்” இப்படியெல்லாந்தான் சொன்னார்கள். அப்படிச் சிரமமான காரியம் இந்தக் கலியாணச் சமாச்சாரம்.

கிரகப் பொருத்தம், இராசிப் பொருத்தம், வசியப் பொருத்தம், பிள்ளைப் பொருத்தம், தாலிப் பொருத்தம் இப்படி எத்தனையோ பொருத்தங்கள் பார்க்கப்படுகின்றன. கோள்களும் கிரகங்களும் பிறக்கும்போது இருந்த நிலைகளைக் கொண்டு ஒருவருக்கு “ஐனன ஜாதகம்” எழுதப்படுகின்றது. அது சாதகமோ பாதகமோ, அறிவியல் ரீதியாக இந்த சோதிடக் கணிப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதோ இல்லையோ, பாவக்கிரகம், தோஷக்கிரகம், சாந்தி, பரிகாரம் என்று பூசாரிகளுக்கும் கோயில்களுக்கும் எம்மவர்கள் பணத்தையும் காலத்தையும் செலவழித்தார்கள். அதனால் அமைதியடைந்தார்கள். காரணம் நம்பிக்கை.

“வாழ்க்கை என்பது நம்பிக்கை என்ற அத்திவாரத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஓர் ஒப்பந்தம்.” அது அறிவியலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருந்தாலும் அதனை வழிவழி வந்த வாழ்க்கைத் தர்மமாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளோம். காரணம், நம்பிக்கையால் ஏற்படும் மனநிறைவு. முன்பின் தெரியாத யாரோ ஒருவனும் யாரோ ஒருத்தியும், ஒரு வீட்டிற்குள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து, இன்பதுன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனப்பக்குவம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைப் “பொருத்தம் பார்த்தல்” என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். இங்கு மனப்பொருத்தந்தான் முக்கியமானது. அன்பு, அரவணைப்பு, புரிந்துணர்வு, விட்டுக்கொடுப்பு அனைத்தும் இருக்கும் போதுதான் குடும்ப வண்டி மகிழ்ச்சியாக ஓடும். இல்லா விடில் அச்சாணி கழன்ற வண்டியாய் இடையில் நின்றுவிடும்.

திருமணம் என்ற சடங்கு பாரம்பரியமாக தமிழரின் வாழ்வியலோடு இணைந்த மகிழ்ச்சியான நிகழ்வு. ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புகள், கனவுகள் அனைத்தையும் சுமந்துகொண்டு வாழ்க்கையில் காலடி எடுத்து வைக்கும் இருவரும் எதிர்பார்ப்பது இன்பத்தை மட்டும்தான். எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறாவிட்டால் முரண்பாடுகள், மனக்கசப்புகள், என்பவற்றுடனான விரக்திநிலை ஏற்படுகின்றது. சடங்கும் சம்பிரதாயமும் ஆணாதிக்க வெளிப்பாடாகத்தான் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆண் முதன்மைப்படுத்தப்படும் சமூக அமைப்பில் அவனுக்குரிய உணர்வுகள் மதிக்கப்படுவதும் பெண் அதனை அனுசரித்துப் போக வேண்டிய தேவையும் வலியுறுத்தப்பட்டது. அதனால் தான் கழுத்திலே போடும் மூன்று முடிச்சும், நெற்றியில் வைக்கும் குங்குமமும், காலிலே போடும் மெட்டியும் “நீ இவனுக்கு மட்டுமே உரியவள்” என்பதை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் குறியீடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அக்கினியின் முன்னால் அவளைக் கன்னிகாதானம் செய்து ஓர் ஆணிடம் ஒப்படைத்து விட்டதோடு அவள் அவனுக்குச் சொந்தமாகி விடுவாள். பெற்றோரை “மிஸ்” பண்ணி தாலி கட்டியவளின் “மிஸ்ஸிஸ்” ஆகின்றாள். “அம்மி மிதித்தல்” என்பது கணவனுக்கு மட்டுந்தான் பெண்ணாகத் தெரியவேண்டும். மற்ற ஆண்க

ளுக்கு இந்தக் கல்லைப் போன்ற மனத்திடம் உள்ளவளாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

இன்பக் கோட்டையோ! சொர்க்கபுரியோ!! என்று இரு மனங்கள் தவித்துக் கொண்டு காத்திருக்கும் நாள் எது தெரியுமா? அதுதான் திருமண நாள். அதைப் பற்றிக் கற்பனைகள் ஆணையும் பெண்ணையும் பதற்றத்திற்குள்ளாக்கும். அச்சுறுத்தும் இவை பற்றியெல்லாம் யாருமே கவனத்தில் கொள்வதில்லை. “எதையும் அஜஸ்ட் பண்ணி நடந்துக்க” என்று பெண்ணுக்கு மட்டும் சொல்லிக் கொள்வார்கள்.

இந்தப் பந்தத்தில் மனதையும் உடலையும் “அஜஸ்ட்” பண்ண வேண்டிய தேவை உள்ளது. அதெல்லாம் தானாய் வரும். “சொல்லித் தெரிவதில்லை மன்மதக்கலை” என்பார்கள் பெரியோர்கள். இதையெல்லாம் எப்படிக்கேட்பது? என்று தயங்குவார்கள் மணமக்கள். இப்படியொரு பொருத்தப்பாட்டோடு தொடங்கும் மணவாழ்க்கையில் இருவருக்கும் உள்ள கூச்ச சபாவத்தைப் போக்குவதற்கான பயிற்சி ஒன்று தமிழர்களின் திருமண வைபவத்திலே இடம்பெறும். தண்ணீர் நிறைந்த பாத்திரத்திற்குள் போட்டிருக்கும் மோதிரத்தை எடுக்கும் நிகழ்வு. அதில் ஆணுக்குத்தான் முன்னுரிமை கொடுக்கப்படும். எந்தக் கலியாணத்திலாவது பெண் முதலில் மோதிரம் எடுத்திருக்கிறாளா? காலாகாலமாக ஆணிடந்தான் முதலில் மோதிரம் சிக்குகிறதா? நீருக்கடியிலே உள்ள மோதிரத்தைப் பெண் முதலில் எடுத்து விட்டால் ஆண்பறித்தெடுத்துத் தான் எடுத்து விட்டதாகப் பெருமைப் பட்டுக்காட்டிக் கொள்வான். அங்கே விட்டுக்கொடுக்கத் தொடங்கிய பெண் அவன் ஆண் என்பதற்காகவும், கணவனைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவும் தொடர்ந்து விட்டுக்கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பாள். மோதிரம் எடுக்கும் போது இரண்டு தடவையும் ஆண் எடுக்க வேண்டும் என்ற நியதி ஏதாவது உண்டா? மூன்றாவது தடவைதான் இவளுக்கு முடியுமா?. இவ்வளவு பொறுமை அவளுக்கு இருக்க வேண்டும் என்பது கற்பிக்கப்பட்டது.

இலட்சிய வாழ்வு வாழும் தம்பதிகளுக்கு இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டாயின. இராமன் இருக்கும் இடம்தான்

அயோத்தி என்று அரசபோகத்தைத் துறந்து காட்டுக்குச் சென்றாள் சீதை. குஷ்டரோகியான கணவனைக் கூடையில் சுமந்து சென்ற நளாயினி சூரியனை உதிக்காமல் செய்தாள் என கற்பின் வலிமையை எடுத்துக்காட்டினார்கள்.

இங்கு கணவனே கண்கண்ட தெய்வம். அவனுக்குரிய பணிவிடைகளைச் செய்து வணங்கி நின்றால் தெய்வத்தைத் தேடி அலைந்து வழிபடத் தேவையில்லை. உலகத்தைச் சுற்றி முதல் வருபவர்க்கு மாம்பழம் கிடைக்கும் என்ற போட்டியில், பிள்ளையார் அம்மாவையும் அப்பாவையும் சுற்றி வந்து பழத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார் இது“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்பதை அறிவுறுத்துவதற்காகும், அதேபோல மனைவியும் கணவனைச் சுற்றிவந்து வணங்க இயற்கையே அவளுக்குப் பணிந்து விடும் என்று எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

“இளமைத்
தென்றலில் படபடத்த
தென்னங்கீற்று - ஒரு
குடிலுக்குக் கூரையானதும்
படிந்தே நிற்கும்”

ஒரு பெண் மனைவியாகும் போது கூரையில் வேயப்பட்ட ஓலையைப் போல படிமானமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை மேற்காட்டிய புதுக்கவிதை விளக்குகிறது.

அடக்கு முறை அல்லது ஆதிக்கத் தன்மையற்ற கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்டு, ஒருவர் நலனில் மற்றவர் அக்கறையோடும் கரிசனையோடும் வாழ்கின்ற குடும்பத்தில் “ஈகோ” பிரச்சினை எழுவதில்லை. அன்புக் கயிற்றால் பிணைக்கப்படும் போது உணர்வுகள் சமநிலைப்படுத்தப்படுகின்றன.

இல்லறத்தில் இணைந்து கொண்ட அவனும் அவளும் எப்பொழுது இன்பம் அடைகின்றார்கள் தெரியுமா? கருத்தொருமித்து ஆதரவு கொள்ளும்போதுதான் அதை அடையமுடியும் என்பதை “காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது இங்கே இருவர் என்ற நிலைமாறி ஒருவராகி விட்டார்கள். உடலாலும் மனதாலும் ஒன்றுபட்ட தன்மை, ஒருவர் உடலில் ஒருவர்

ஒதுங்கி என்ற தொடரில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. புகழேந்தி அந்த ஒன்றிப்பை புனலோடு புனல் கலந்த தன்மைக்கு ஒப்பிட்டுக்காட்டுகின்றார். சங்கப்புலவன் காதலர் இருவர் மனதால் ஒன்றுபட்டதை “செம்புலப்பெயல் நீர்போலாங்கே அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே” என்றான். சிவந்த மண்ணில் கலந்த தண்ணீர், அந்தச் செம்மைத் தன்மையைப் பெற்றுவிடுவதைப் போல இரண்டு உள்ளங்களும் ஒன்றாகி விட்டதாகக் கூறினான். அதைப் போன்று இங்கு தமயந்தியும் நளனும் தண்ணீரோடு தண்ணீர் கலந்ததைப் போன்று மனதால் ஒன்றாகி விட்டார்கள் என்பதில் இருந்து ஒன்றிப்பானது குடும்ப வாழ்வின் ஐக்கியத்திற்கு மிகவும் அடிப்படையானது என்பதை உணரக்கூடியதாக உள்ளது.

இத்தகைய நுண்மையானதும் மென்மையானதுமான உணர்வுக் கலப்புகளின் சங்கமத்தில் கட்டியெழுப்பப்படும் இல்லற தர்மத்துக்குள்ளே இணைந்து கொண்ட அனைவரும் ஆரோக்கியமாகவும் நிறைவாகவும் வாழ்ந்தார்கள். ஏன் இந்தக் குடும்ப அமைப்பு ஆட்டங் கண்டது? நகராக்கம், நவீனமயமாதல், வேலைவாய்ப்புக்களைத் தேடி வெளிநாடு செல்லல் போன்றவற்றோடு போர், இடப்பெயர்வு, அகதிவாழ்வு என்பனவும் இதில் தாக்கம் செலுத்துவனவாக உள்ளன. நாளாந்தம் குடும்பங்களுக்குள் பல்வேறு பிரச்சினைகளும் முரண்பாடுகளும் ஏற்படுகின்றன. அன்பு, ஆதரவு, இல்லாத நிலையில் உணர்வுகள் அடக்கப்பட்டு ஏதோ ஒரு வகையில் அவை வெடித்து வெளிக்கிளம்பி அச்சுறுத்தலாகவும் சவாலாகவும் அமைந்துவிடுகின்றன. பெண்கள் வீட்டுப் பொறுப்புகளோடு எல்லைப்படுத்தப்பட்டுவிட்ட - சூழலில் ஆண் மட்டுமே சம்பாத்தியத்திற்குரியனவாக இருந்தான்.

இன்று நிலைமை அவ்வாறில்லை. பெருகிவரும் வாழ்க்கைச் சுமைகளைச் சமாளிப்பதற்கு முடியாத ஆண், தனக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வருபவள் படித்தவளாக வேலை பார்ப்பவளாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே பெரும்பாலும் விரும்புகின்றான். இப்பொழுது பெண் அறிவிலும் உழைப்பிலும் சமநிலையில் இருக்கும் போது “நானும்

உழைக்கிறேன்” “நானும் படித்தவள்தான்” என்ற சொற்பிரயோகங்கள் மேலாடுகின்றதைத் தவிர்க்க முடியாது. இதனால் கணவன், மனைவிக்கிடையே முரண்பாடுகளும் மனக்கசப்பு களும் தோன்றுகின்றன. மறுபுறத்தில் வறுமை, பாலியல் பிரச்சினைகள், ஆளுமைக்குறைபாடுகள் போன்றவையும் குடும்ப ஆரோக்கியத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் காரணிகளாக அமைகின்றன.

இன்றைய குடும்ப அமைப்பில் ஆணும் பெண்ணும் சமமான முறையிலே உடல் உழைப்பைச் செலவிட்டாலும் பெண்ணுக்குரிய கடமைகளும் பொறுப்புகளும் அதிகமானதாகவே காணப்படுகின்றன. சமையல் தொடக்கம் சகல பொறுப்புகளும் அவளுக்குரியது. அதுபோலவே உறவினர்களின் நன்மை, தீமைகள், பிள்ளைகளின் படிப்பு, தொழிலிடப் பொறுப்பு இவ்வாறு பொறுப்புகளும் கடமைகளும் நீண்டு கொண்டு போகின்றது. அதனால் அவள் இயந்திரத்தனமாக மாறுகிறாள். உளச்சிக் கல்களுக்கு உள்ளாகின்றாள். குழந்தைகளின் ஆசைகள், தேவைகள் என்பவற்றைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருந்தாலும் கூட மனதுக்குள் இனம்புரியாத உறுத்தலும் பயமும் அவளை ஆட்டிப்படைக்கிறது.

“தாயோடு அறுசுவைபோம், தந்தையோடு கல்விபோம்” என்ற நிலை மாறிவிட்டதென்றே கூறவேண்டும். பிள்ளைகள் வீட்டில் உள்ள உணவுகளை விரும்புவதில்லை விளம்பரப் படுத்தும் பதப்படுத்தப்பட்ட உணவுகளைக் கூடிய பணம் கொடுத்து வாங்கி உண்பதில் தான் நிறைவு காண்கிறார்கள். கல்வி முன்னேற்றத்துக்காக அம்மாமார் தான் பிள்ளைகளின் பின்னால் அலைகின்ற நிலை உருவாகியுள்ளது. எனவே, பிள்ளையின் உணவு, உடை, கல்வி, பாதுகாப்பு அனைத்திலும் அம்மாவின் அக்கறை தேவையாயுள்ளது. இதனால் பொறுப்புகளும் கடமைகளும் பெண்ணை அழுத்துகின்றன. ஓய்வில்லாமல் திக்குமுக்காடிப் போகும் அவளும் அவளும் மனநிம்மதியின்றிப் போராடும் நிலை உருவாகியுள்ளது.

“கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருசன்” என்று வாழ்ந்தார்கள். குடும்ப உறவு முறிவடைந்தால் பழிப்புக்குரியதாகிவிடும் எனப் பயந்தார்கள். அது பிள்ளைகளின்

வாழ்க்கையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பதால் பெண்ணைச் சகித்து வாழப் பக்குவப்படுத்தினர். கணவன் கல்லைப்போல மனம் இரங்காதவனாக இருந்தாலும் சரி, மனைவியின் விருப்பங்களை அனுசரித்துப் புல்லைப்போல அணைந்து நடப்பவனாக இருந்தாலும் சரி தலைவியே எனத் தனக்குள் நொந்து கொண்டு வாழ்ந்தாள். அவளுக்கு வெளிச் சமூகம் பற்றி அக்கறை கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. வீட்டிலுள்ள கடமைகளுக்குள் தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். கணவன் மனைவிக்குள் மனக்கசப்புகள் வரும்போது அவர்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் மாமா, மாமி, மச்சாள் போன்ற உறவுகள் என்ன பிரச்சினை? ஏன் உனதுமுகம் ஒரு மாதிரி இருக்கு? என் கேள்விகள் கேட்பார்கள். அப்போது அவர்களால் தப்ப முடியாது. மனதில் இருப்பதை மறைக்க முடியாமல் சொல்லி விடுவார்கள். பிரச்சினையைக் கேட்டவர்கள் இனி விடுவார்களா? விசாரணைகள் தொடரும், இருவருக்குமிடையிலான பிணக்குத் தீர்க்கப்பட்டுக் கணவன், மனைவி சந்தோசமாகி விடுவார்கள்.

இன்று அப்படியான நிலை இல்லை. கல்லையும் புல்லையும் கணவனாக ஏற்க முடியுமா? அறிவியல் ரீதியாக சிந்தியுங்க ளேன் என்று பெண்கள் சொல்வார்கள் நியாயம் தான், வாழ்க்கை முறை மாறிக்கொண்டதை ஏற்றுக்கொள்வோம் சமூக மாற்றத்தை ஒத்துக்கொள்வோம் இப்போது பெண்களின் வகிபாகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ள உண்மையை மறுக்கமுடியாது ஒப்புக்கொண்டே ஆக வேண்டும். பல குடும்பப் பெண்கள் மனக்கசப்புகளோடு வாழமுடியாது எனத் திடீரென முடிவெடுத்துவிடுகிறார்கள். விரைவாகவே விவாகரத்துவரை போய் விடுகின்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள் இதற்கான அடிப்படைக் காரணிகளை இனங்காணவும் தீர்வுகளை முன்வைக்கவும் வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு எமக்கு முன்னே விஸ்வரூபமாக உருவெடுத்து நிற்கின்றது. நல்ல குடும்ப அமைப்புக்குள் இருந்து ஆரோக் கியமான மனநிலையில் வளர்ந்து வரும் பிள்ளைகள் சிறந்த ஆளுமையுடன் தமது ஆற்றல்களை விருத்தி செய்து நிறைவான வாழ்க்கையை வாழ்வார்கள். குழப்பம் நிறைந்த குடும்பச் சூழலிலே வளரும் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம்

சூனியமாகி விடும். உங்களின் முரண்பாடுகளினால் பிஞ்சு உள்ளங்களில் நஞ்சை விதைக்காதீர்கள்.

தாயின் கருவில் இருக்கும் போதே பிள்ளையின் விருத்தி ஆரம்பமாகிவிடுகிறது. இந்த விருத்தியில் பரம்பரை, குடும்பம், சூழல், சமூகம் போன்ற பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இவை பாதகமாக அமையும் போது பிள்ளையின் வளர்ச்சியும் விருத்தியும் பாதிக்கப் படுகின்றன. இதனால் அன்பை இழந்தவர்களாகவும் ஆதரவற்றவர்களாகவும் மட்டுமன்றி உடல், உளப் பிரச்சினைகளோடு பிறழ்வான நடத்தைகளைக் கொண்டவர்களாகவும் வாழும் நிலை உருவாகிவிடுகிறது. எனவே, குழந்தைகளின் நலனுக்காகவேனும் கணவன் மனைவிக்கிடையில் இருக்கும் முரண்பாடுகளை இனங்கண்டு அவற்றைச் சுமுகமான முறையில் தீர்த்துக்கொண்டு திருப்தியாக வாழ்வதற்குத் தயாராகுங்கள்.

நாம் இருவரும் ஒருவர். வேறு யாரோ ஒருவர் அல்லர் என்ற எண்ணத்தை இருவரும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இரண்டு கையும் தட்டினால் தான் ஓசை வரும். ஒரு கையை விசுக்கிப் பாருங்கள் சத்தம் வரவே வராது. இதில் ஒரு தத்துவமே அடங்கியுள்ளது பாருங்கள்.

ஒருவர் பேசும் போது மற்றவர் மௌனமாகிவிடுங்கள். எதிர்வாதம், வேண்டாம், குற்றச்சாட்டு, நிரூபித்தல் விதண்டாவாதம் போன்றவற்றை யாருக்காகச் செய்கிறீர்கள் அடுத்த வீட்டாரோடு பேசுகிறீர்களா? எனது மனைவி, எனது கணவன் பேசட்டுமே என்று மௌனமாக இருங்கள். கோபம் தணிந்த பிறகு உங்கள் கருத்துக்களைப் பக்குவமாகச் சொல்லுங்கள். அப்போது அது அவர்களின் மனதில் பதியும். இருவரும் பேசினால் ஆத்திரம் கூடிக்கொண்டு போய் எதைச் சொன்னேன் என்பது தெரியாமலே வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிடலாம். பின்பு அதைத் திரும்ப எடுக்க முடியுமா? யாராவது ஒருவர் மனதில் உள்ள எண்ணங்களைச் சொல்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள். மற்றவர் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருங்கள். சொல்பவரின் மனம் அமைதியடையும். கோபம் வெறுப்பு அழுகை போன்ற உணர்வுகள் தடையில்லாமல் வெளிப்படும். இதன் மூலம்

சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லிவிட்டேன் என்ற திருப்தியும் அவருக்கு ஏற்படும். அதற்குப் பின் உங்கள் சந்தர்ப்பம் வரும் போது தாராளமாகச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள்.

ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு இணைந்து வாழும் போது ஒருவருக்குப் பிடிக்காத விடயத்தை மற்றவர் மறந்தும் செய்யாதீர்கள். எனக்குப் பிடிக்காது என்று தெரிந்துதானே இதைச் செய்தீர்கள் என்று பல தடவைகள் திரும்பத் திரும்பச் சுட்டிக்காட்டலாம். இதனால் மனக்கசப்பு வளரும். இதற்கு ஒரே வழி சரணாகதி. சரி தெரியாமல் செய்து விட்டேன். இந்த முறை மட்டும் மன்னிக்க முடியாதா? இனிமேல் மறந்தும் செய்ய மாட்டேன். சொல்லிப் பாருங்கள். அவ்வளவு தான் ஆளை அடக்கிவிடலாம். இல்லை உங்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால் எனக்கென்ன? எனக்குப் பிடிச்சிருக்கே செய்தேன். இப்படி மறந்தும் கூட சொல்லாதீர்கள்.

ஒருவரையொருவர் குறை சொல்லாதீர்கள். குறையும் நிறையும் மனதில் இருக்கிறது. நாம் பார்க்கும் பார்வையில் தான் குறைநிறை தெரிகிறது. நிறக்கண்ணாடி யைப்போட்டுப் பார்த்தால் பார்க்கும் பொருளும் அந்த நிறமாகத்தான் தெரியும். எங்கள் புலக்காட்சியைச் சரியாக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அது சரியில்லை. இது நல்லது. அங்கு வாங்கியிருக்கலாம். நான் சொன்னால் கேட்பதில்லை. இப்படித் தொடங்கினால் போதும், அந்த நாளே துன்பமாகிவிடும். பெண்களே மரக்கறி, மீன், உடுப்பு எதுவானாலும் கணவன் வாங்கி வந்தது பிடிக்காவிட்டால் குறைசொல்ல வேண்டாம். வாங்கியது வாங்கியதுதானே திரும்பக் கொடுக்க முடியுமா? மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு ஒரு புன்னகையாவது செய்யுங்கள். கணவன் பிடிச்சது பிடிக்காததைப் புரிந்து விடுவான். பிரச்சினை “சோல்வ்” ஆகிவிடும்.

முணுமுணுக்காதீர்கள்

சில பெண்கள் எந்த நேரமும் தொண்தொணத்தபடியே இருப்பார்கள். “பழைய சீலை கிழிஞ்ச மாதிரி” என உவமைப்படுத்திச் சொல்வார்கள். பொதுவாக இதனை

யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். சில கணவன்மார்களுக்குக் கண்ணிலும் காட்டமுடியாத சங்கதி இதுதான். நேருக்கு நேர் சொன்னால் பிரச்சினை வந்துவிடும் என்பதற்காக சிலர் வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக்கொள்வதும் அதற்காகவே வாங்கிக் கட்டுவதும் இயல்பானது. நறுக்குத் தெறித்தாற் போல நாலு வார்த்தைகளில் உண்டு அல்லது இல்லை என்பது போல சொல்லுங்கள் அது நியாயமானதாக இருந்தால் எதிர்வார்த்தை பேசுவதற்கு யாரும் பயப்படுவார்கள். “இவளிட்ட மாட்டிக்கிட்டால் மீளவே முடியாது” என எண்ணும் வகையில் பேசிவிட்டால் போச்சு. யாரும் அசைக்க முடியாது. இந்த முணுமுணுப்புப் பழக்கத்தைக் கைகழுவி விட்டுடலாம் தானே.

அழுதுகாட்டாதீர்கள்.

பெண் என்றால் கண்ணீருக்குச் சொந்தக்காரியாகத் தானே மதிப்பிடுகிறார்கள். அழுகையா அது அவளோட கூடப்பிறந்த சமாச்சாரமாச்சே என்பார்கள். அப்படி அற்பமாகிப் போயிடக்கூடாது. அழுகை ஏன் வருகிறது? ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனத்திடம் இல்லாத போது அழுகை வரும். துக்கத்தைத் தாங்க முடியாவிட்டால் அழுது கொள்வதன் மூலம் ஆறுதலடைகிறோம். சிலர் அழவேண்டிய நேரத்தில் அழுவதில்லை. அவ்வாறு அழாமல் மன இறுக்கத்தோடு இருக்கும் போது அழவேண்டும் என வற்புறுத்துவார்கள். மரண வீடுகளில் இழப்பின் அதிர்ச்சியினால் இத்தகைய நிலை அடைந்தவர்களை அழும்படி தூண்டுவார்கள். இதன் காரணம் துக்கத்தை அடக்கக் கூடாது என்பதனால் ஆகும்.

அழுகை என்பது துன்பத்திற்காக மட்டும் இல்லை. ஆனந்தக் கண்ணீர் என்பது சந்தோஷத்தின் வெளிப்பாடு. “பிரிந்தவர் மீண்டும் சேர்ந்திடும் போது அழுதால் கொஞ்சம் நிம்மதி” என்ற திரைப்படப் பாடல் ஆனந்தத்திற்கும் அழுவது ஒரு வெளிப்படுத்தலாக அமைவதைப் புலப்படுத்துகிறது. பொதுவாக சிரிக்கிற பெண்ணையும் அழுகிற ஆணையும் நம்பக்கூடாது என்பார்கள். இங்கே கூட பெண்ணுக்குத் தான் அழுகை உடைமையாக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் கண்ணீரை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துவார்கள்

என்பது பொதுவான கருத்து. வெம்புவாள் விழுவாள் பொய்யே, மேல் விழுந்தழுவாள் பொய்யே என்ற பழைய பாடல் ஒன்று பெண் நடிப்புக்காக அழுவாள் அவளின் அழுகையை நம்பக்கூடாது எனக் கூறுகின்றது. எனவே, அந்தக் கருத்தை நிரூபிப்பது போல நாங்கள் நடக்கலாமா? அழுவதால் மனதின் பாரம் குறைந்த மாதிரியும் அமைதி கிடைத்த மாதிரியும் ஒரு பிரமையை உருவாக்கிக் கொண்டதால் பலர் அழுது ஆறுதலடைகின்றனர். அதற்காக எதற்கெடுத்தாலும் கண் முட்ட நீர் நிறைச்சுக் காட்டி விட்டால் அப்புறம் உங்கள் அழுகையைக் கவனிக்கவே மாட்டார்கள்.

அழு, நல்லாய் அழு, அழப்பிறந்த நீ அழு, அழுவதே உனக்குத் தொழில். இப்படிச் சொல்லிவிட்டால் உங்கள் கண்ணீருக்கு அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விடும். கண்ணீரை வீணாக்காதீர்கள். தாங்க முடியாமல் போனால் அழுதுவிடுங்கள். அதற்கு ஒரு பெறுமதி இருக்கும். மனைவி ஏன் அழுகிறாள் தெரியுமா? சிலர் தனது கருத்தைக் கணவன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அழுவார்கள். அல்லது நான் இவ்வளவு நேரமும் அழுகிறேன். கணக்கெடுக்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்திலும் அழுகை தொடரும். அவர் வந்து கண்ணீரைத் துடைத்து ஆறுதல் சொல்லும் வரை அழுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் எதிர்பார்க்காதீர்கள் இங்கே தான் உங்களின் “வீக்னஸ்” தெரிகிறது. “ப்ளீஸ்” இனிமேல் எது வந்தாலும் அழ மாட்டேன் என்று பிடிவாதம் செய்து கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் குடும்பம் மிச்சினைகளை அடுத்தவருடன் கலந்தாலோசிக்காதீர்கள்.

வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படி இருக்கும். இது இல்லாமல் ஒரு வீடு இருக்குமா? அதே போல ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்குள்ளும் கோபதாபங்கள், முரண்பாடுகள், விருப்பு வெறுப்புகள் எல்லாம் இருக்கும். வெளியில் போகும் போது அவற்றையெல்லாம் வீட்டுக்குள் கட்டிப்போட்டு விட்டுத்தான் வெளியேறுவார்கள். அதையும் சுமந்து கொண்டு போனால் அதற்குள்ளிருந்து மீள முடியாமல்

தனிமைப்பட்டு, ஒதுக்கப்பட்டு, நோயாளியாகிவிடுவோம். வெளியிலே சிரிச்சுச் சிரிச்சுப் பேசிக்கொண்டு போனால் வாழ்க்கை முழுவதும் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள் என்பது அர்த்தமில்லை அழகான வீடு, ஆடம்பரமான வாழ்க்கை வாழ்பவர்களுக்குக் கவலை, பிரச்சினை இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. எல்லோரது வாழ்க்கையிலும் பிரச்சினை இருக்கிறது.

அழகான செருப்பு வாங்கவில்லையே என்பது ஒருவனின் கவலை. வாங்கிய செருப்பு வெட்டுகிறது பொருந்தவில்லை என்பது மற்றவனின் கவலை. காலில்லையே இயல்பாக நடக்கமுடியவில்லையே என்பது முடவனின் கவலை. இதில் எது பிரச்சினை? எது பிரச்சினையில்லை என நாம் தீர்மானிக்க முடியாது. அவரவர் நிலையில் அது பிரச்சினையாக இருக்கும். இவையெல்லாம் பிரச்சினையே இல்லை என்று முடிவெடுக்கும் நிலைக்கு எம்மைப் பழக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு பழகிக்கொள்ளாததின் விளைவு ஆறுதலுக்காக என்ற சாட்டிலே அடுத்த வீட்டு மாமியிடமோ தோழியிடமோ “உங்க மனசோட வைச்சிருங்க” இப்படி ஒரு நம்பிக்கை நிறைந்த கட்டளையோடு கொட்டத் தொடங்கி ஆதியோடு அந்தம் வரையும் வீட்டுச் சங்கதி எல்லாம் வெளியில விட்டிருவீர்கள். உங்கள் வீட்டு ஜூன்ப துன்பங்களை உங்களால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. மற்றவரால் முடியுமா? நீங்கள் எதுவுமே சொல்லாத வரைக்கும் அது குடும்பமா? இல்லை கோபுரமா? என வியந்தவர்கள் உள்வீட்டுச் சங்கதி எல்லாம் தெரிந்தால் அட இவ்வளவு தானா? என உங்களை மட்டமாக நினைக்க மாட்டார்களா?

கணவன் மனைவி என்றால் கோபதாபம் வரத்தான் செய்யும். கோபம் வரும் போது மட்டும் கீரியும் பாம்பும். கோபம் போய்விட்டால் பாலும் சுவையும், நகமும் சதையும் என இணைந்து விடுவார்கள். கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டால் நான் சொன்னேனா? என்று நம்பவே முடியாமல் இருக்கும். சொன்னவற்றை எம்மால் திரும்பப் பெற முடியாது. சண்டையும் மறந்துபோய் விடும். நீங்கள் இருவரும் சந்தோஷமாகப் போவீர்கள். உங்கள்

குடும்பச் சண்டையைத் தெரிந்தவர் உங்களைப் பார்த்தவுடன் இவர்களைப் பற்றி எனக்கெல்லவோ தெரியும். வீட்டுக்குள்ள ஒரே அடிபிடி வெளியில அந்தமாதிரிப் போகினம் இப்படிச் சொல்லாமல் விடுவார்களா? கேட்டவர் மற்றவரிடம், மற்றவர், அடுத்தவரிடம் ஆ...! அப்படியா...! என வியந்தபடி கதை பரபரப்பாக விற்பனையாகி உங்கள் சின்னச் சண்டை அல்லது செல்லச் சண்டை வீதியில் வந்து அம்பலமாகிப் போயிடும். நம்மைப் பற்றிய தவறான மதிப்பீட்டிற்கு நாமே வழிவகுக்கும் செயலாக இது தெரியவில்லையா? வேண்டாம் விட்டுடுங்களேன்.

பிரச்சினை இல்லாத மனிதனே கிடையாது.

நாம் ஒரு விடயத்தைப் பார்க்கும் முறையிலேதான், அது பிரச்சினையா இல்லையா என்பது தங்கியுள்ளது. இதனைப் புலக்காட்சி புலத்தோற்ற அணுகுமுறையின்படி விளக்கும் போது புலக்காட்சி புலத்தோற்றம் இரண்டும் முக்கியம் பெறுகின்றன. புலக்காட்சி என்பது நாம் ஒன்றைப் பார்த்தவுடன் அது எமக்குத் தோன்றும் விதம் ஆகும்.

பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் உளநெருக்கீடுகளுக்கும் உளக்கோளாறுகளுக்கும் உட்பட்டு வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை இழந்தவர்களை நட்புறவோடு அணுக வேண்டும். அவர்களுக்குள்ள பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு, பிரச்சினை உள்ளவர் பிரச்சினை தனக்குள்ளதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் அவராகவே அதிலிருந்து விடுபடவும் உதவுகின்ற பணி உளவளத்துணை எனப்படுகின்றது. உளவளத்துணையில் பிரச்சினைகளுக்கான காரணங்களை ஒவ்வொரு அணுகுமுறையினூடாக உளவியலாளர்கள் அணுகியுள்ளனர்.

உளப்பகுப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் மனித மனத்தை நனவுமனம், நனவடிமனம், நனவிலி மனம் என மூன்றாக வகுத்துள்ளனர். நனவுமனம் நடந்தவற்றை நினைவுக்குக் கொண்டுவரக்கூடிய ஞாபகத்தோடு தொடர்புபட்டிருக்கும். உதாரணமாக, இன்று காலை அல்லது நேற்றுக்காலை எத்தனை மணிக்கு நித்திரை விட்டு எழும்பினேன். சொல்லமுடியும். நனவடிமனம் என்பது சற்று சிரமத்துடன் மீட்டிப்பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கும். போனவாரம் இதே

நாள் எத்தனை மணிக்கு எழும்பினேன் என்பதை ஞாபகப்படுத்திச் சொல்லலாம்.

நனவிலி மனத்தில் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியாத நிகழ்வுகள் பதிந்திருக்கும் சிறுவயதில் அடக்கப்பட்ட ஆசைகள் நிறைவேறாத விருப்பங்கள் அனைத்தும் அடிமனதில் பதுங்கிக் கொண்டிருக்கும். இவை மனித நடத்தையில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதால் இவற்றை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கு உள்பகுப்புக் கோட்பாட்டின் படி ஹிப்னோட்டிசம், சுயாதீன இசைவாக்கல், கனவுப் பகுப்பாய்வு, உளவியல் நாடகம் போன்ற நுட்பமுறைகளைப் பயன்படுத்தி பிரச்சினைகளுக்கான காரணங்களை இனங்கண்டு பிரச்சினையில் இருப்பவர்களை விடுவித்துக் கொள்வார்கள்.

பிரச்சினைகளை சவாலாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்

நடத்தை வாதக் கோட்பாட்டின்படி, மனிதனின் நடத்தைகள் குடும்பம், சமூகம் என்பவற்றிலிருந்து கற்றுக்கொண்டவை. செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் தூண்டல், துலங்கல் பிணைப்பின் மூலம் இடம்பெறுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. காரணவாத அணுகுமுறையில் ஒருவனது நடத்தையில் சிந்தனை செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. இருப்பியல் வாத அணுகுமுறையில் ஒவ்வொருவருக்கும் பல்வேறு பொறுப்புகளும் கடமைகளும் உள்ளன. அவற்றைச் செய்வதும் செய்யாமல் விடுவதும் பிரச்சினைக்கான காரணங்களாய் அமைகின்றன எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பிரச்சினைகளின் காரணம் மனிதனின் பார்வை, சூழல், அறிகை, கடமைகளும் பொறுப்புகளும் என உளவியல் கோட்பாடுகள் தமது கொள்கைகளுக்குப் பொருத்தமான முறையில் கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளன. எது எப்படியானாலும் பிரச்சினை எமக்குரியது. அதற்கான தீர்வும் எங்கள் கைகளில் தான் இருக்கிறது.

எமக்கு ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினை எது என்பதை நாம் தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு பிரச்சினைக்குப் பல தீர்வுகள் இருக்கும். எதை நடைமுறைப்படுத்துவது என்பதில் திடமான முடிவெடுக்க முடியாமல் குழம்புவதால் தான்

பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. பிரச்சினை எனக்குப் பிரச்சினை என அடித்துக்கொள்கிறோம். பிரச்சினை எதுவானாலும் அதனைச் சவாலாக எடுத்துக்கொள்ளப் பழக வேண்டும். அதனைத் தீர்ப்பதற்கு முனையும் போது அதிலிருந்து எம்மை விடுவிக்கப்போகிறோம். வெற்றி எமக்கு. அதன் முடிவு சாதகமானது. அதற்கு முகம் கொடுக்கப் போகின்றோம் என்ற உற்சாகமும் சுறுசுறுப்பும் ஏற்படும் போது பிரச்சினை என்பது எமக்குப் பெரிதாகவே தெரியாது. பிரச்சினையால் நாம் பிரச்சினைப்படுவதை விட்டு பிரச்சினைக்குப் பிரச்சினை ஏற்படுத்தக் கற்றுக்கொள்வதால் நாம் சாதனையாளராக மாறமுடியும்.

யுத்தத்திலே இரண்டு கண்களையும் இழந்த பள்ளிக்கூட மாணவன் ஒருவனைச் சந்தித்தேன். மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தான். கண்களை இழந்தது உமக்கு எத்தகைய மனநிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது எனக் கேட்கேன். நான் கண்பார்வை இருந்த போது எப்படி இருந்தேனோ அப்படித்தான் பார்வை இல்லாத போதும் இருக்கிறேன். சிரித்துக் கொண்டு அவன் சொன்ன போது சிந்திக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. எந்த நிலையையும் ஏற்றுக் கொள்ளவும் அதற்கு முகம் கொடுக்கவும் மனம் பழகிக் கொண்டால் எதுவுமே பிரச்சினையாகத் தெரியாது.

பிரச்சினைக்கான காரணம் என்ன என்பதைத் தெளிவாக வரையறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சிலவேளை நடந்து முடிந்ததையும் நடக்கப் போவதையும் நடப்பதோடு சேர்த்துப் பார்த்தால் மிகவும் கனதியாகத்தான் இருக்கும். இன்று மட்டும் வாழ்வதற்குப் பழகிக்கொண்டால் நேற்றைய சூமையும் நாளை பாரமும் குறைந்து விடும். சிலர் தேவையில்லாமல் தம்மை வருத்திக் கொள்வார்கள். எதையோ இழந்து விட்டதைப் போல் தவிப்பார்கள். பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுக்கத் துணிவு வரவேண்டும். பிரச்சினையைத் தூர நின்று பார்த்தால் சிலவேளை அது அற்பமாகத் தோன்றும்.

அடுத்தவனுக்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்துவிட்டது. வாழ்க்கையில் முன்னேறிவிட்டான். அவனது பிள்ளை பரீட்சையில் நல்ல பெறுபேறு பெற்றுவிட்டான். என்னை விட வசதியில்லாமல் வாழ்ந்தவன். இப்போது ஆகா, ஓகோ

என்று வாழ்கிறான். அவர்களுக்கென்ன பிள்ளைகள் எல்லாம் வெளிநாட்டில். இவர்கள் ஆடம்பரமாக வாழ்கிறார்கள். இப்படி அடுக்கடுக்காய் மனக்கஷ்டங்கள் தோன்றும்.

இவை எல்லாமே அடுத்தவனின் மீது கொண்ட பொறாமை யால் ஏற்பட்டவை. மற்றவருக்குக் கிடைத்ததைப் பார்த்து எனக்குக் கிடைத்ததை இழக்கக் கூடாது. எதிலும் திருப்தி வேண்டும். எனக்கு கிடைப்பதை யாராலும் தடுக்க முடியாது. “அரிசியின் மேலே அவரவர் பெயரை ஆண்டவன் எழுதி வைப்பான். அதை அடுத்தவர் யாரும் எடுப்பதற்கில்லை. அவனவன் தின்று தீர்த்திடுவான்” அருமையான தத்துவம் நிறைந்த பாடல் அடிகள் இதைத்தான் விளக்குகின்றன. எமக்குக் கிடைத்ததோடு நாம் திருப்தியடைய வேண்டும். கிடைப்பது கிடைக்காமல் போகாது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதற்கு இதை விட வேறு உதாரணம் தேவையா?

எனவே, பிரச்சினை உண்மையான பிரச்சினை தானா என முடிவு செய்து அதற்கான காரணம் எது என்பதை இனங்காண வேண்டும். பிரச்சினைக்கான காரணத்தைக் கண்டு கொண்டால், அதைத் தீர்ப்பதற்குப் பலவழிகள் இருக்கும். அதில் சாதகமானவற்றைப் பட்டியற்படுத்தினால் சரியான மிகச் சரியான வழியைத் தெரிவுசெய்யலாம். பிள்ளையின் படிப்புக்கு அவசரமாக ஒரு தொகைப் பணம் தேவைப்படுகிறது. இது ஒரு பிரச்சினை. தீர்க்க வழி தெரியாமல் மனதைக் குழப்பிக்கொண்டு இருந்தால் முடிவு கிடைக்காது பல வழிகள் உள்ளன.

நண்பரிடம் அல்லது உறவினரிடம் கடன் கேட்கலாம்.

நகை இருந்தால் வங்கியில் கொடுத்து கடன் வாங்கலாம்.

கடன் எடுத்தால் வட்டிவரும்

வட்டி கொடுக்க முடியாது சிரமப்பட வேண்டி வரலாம்

ஆதலால் நகையை விற்கலாம்.

இவற்றில் பொருத்தமானது எது என்பதைத் தீர்மானித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். அது முடியாதவர்கள் மற்றவரிடம் ஆலோசனை கேட்பார்கள். இது தேவையற்றது. பிரச்சினை எங்களுடையது. தீர்வும் எங்களிடம் தான் இருக்கிறது. எனவே, சாதகம் பாதகம் இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து முடிவெடுத்துவிட வேண்டும். எடுத்தபிறகு அட இப்படிச்

செய்திருக்கலாமே என அங்கலாய்த்தல் கூடவே கூடாது. இதனையே வள்ளுவர் தளம்பாத மனத்திடத் தோடு முடிவெடுக்கப் பழகு என அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்த பின்
எண்ணுவமென்பதிழுக்கு”

குடும்பத்தில் பிரச்சினை என்றால் கணவன், மனைவி இருவரும் அமைதியாக இருந்து ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். நன்மை தீமைகளைக் கலந்துரையாட வேண்டும். எதுவானாலும் மனம் விட்டுப் பேசுங்கள். ஒளிவு மறைவு இருக்கக் கூடாது. ஒருவரின் கருத்தை மற்றவர் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உறவினரின் திருமண வீட்டிற்குப் போவதற்கு நல்ல சேலை வாங்க மனைவிக்கு ஆசை இருக்கலாம். அத் தோடு திருமணத்திற்குக் கொடுக்கப் போகும் அன்பளிப்புப் பற்றிய கலந்துரையாடலும் முக்கியமானது. இதற்கு என்ன செய்வோம். காசு கொடுப்பதா, பொருள் வாங்கிக் கொடுப்பதா? எது பயனுடையது என்ற பேச்சோடு பேச்சாக உமக்கும் ஒரு சேலை வாங்கினால் நல்லதுதான்... என கணவன் பேச்சை எடுத்தாலே போதும் வேண்டாமுங்க. இந்த மாதம் கட்டுப்படியாகாது என மனைவி மறுப்புத் தெரிவிப்பாள். இப்போது இருவருமே மனவிருப்போடு ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடுவார்கள்.

ஒருவர் தனது விருப்பத்தைச் சொல்லும் போது உணர்ச்சி வசப்பட்டு குறுக்கிட்டு அது எப்படி முடியும்? அறிவிருக்கா? கொஞ்சம் யோசியுங்கோ! இப்படி இடையீடு செய்தால் அபிப்பிராயங்கள் விருப்பங்கள் அடிமனதிலே பதுங்கிக் கொள்ளும். ஒருவர் தனது கருத்தைச் சொல்லும் போது செவிமடுத்தல் அவசியமானது. சொல்லி முடித்த பின்னர் சரியா? எனது கருத்தை சொல்லவா? எனக் கேட்டுப் பின்பு, நான் இப்படி நினைக்கிறேன். இப்படி செய்தால் என்ன? சரிவராதா? கேள்விகளாக கருத்துக்களை முன்வைப்பதன் மூலம் வெற்றி அடையலாம். அபிப்பிராயமாக, ஆலோசனையாக கருத்தினை வெளிப்படுத்துகையில் சிந்திக்க வாய்ப்புண்டு.

பரஸ்பரம் ஒத்துணர்வோடு கூடிய கருத்துப் பரிமாறல்களினால் இருவருக்கிடையிலும் புரிந்துணர்வு உண்டாகும். ஒத்துணர்வு என்பது முக்கியமான விடயம். ஒருவரின் உணர்வை சரியாகவும் நுட்பமாகவும் புரிந்து கொள்வதால்,

இருவரும் ஒருவரையொருவர் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. பொதுவாக ஒரு விடயத்தை ஒருவர் போலவே மற்றவர் பார்ப்பார் என்று சொல்ல முடியாது. நிகழ்வும் அதன் தாக்கமும் அவரவர் நோக்குக்கும் போக்கிற்கும் ஏற்ப விளக்கம் பெறும். இதுதான் உண்மை. இப்படித்தான் பார்க்க வேண்டும் என எமது கருத்தைத் திணிக்கக் கூடாது. “நீ காணும் உலகங்கள் நான் காண வேண்டும்” என்பது போல அவரின் உலகத்துக்குள் புருந்து அவர் விளங்கிக் கொண்டதைப் போல நாமும் விளக்கம் பெறும் ஒத்துணர்வு (Empathy) மனித உறவில் நம்பிக்கையைக் கட்டியெழுப்பும் அடிப்படை அம்சமாக விளங்குகிறது. இதனால் கருத்துத் திணிப்பு இடம்பெறாது.

பாரம்பரியச் சமூக அமைப்பில் பெண் ஆணுக்கு அடங்கிப் போக வேண்டும் என்ற கருத்தை ஊட்டச்சத்தாக ஊட்டினார்கள். குடும்பப் பொறுப்பும் குழந்தை வளர்ப்பும்தான் பெண்ணின் பணிகளாக வகுத்துக் கொண்ட சமூகத்தில் இந்நிலை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இன்று எந்தத் துறையை எடுத்தாலும் பெண்கள் முன்னணி யில் நிற்கின்றார்கள் அறிவு ரீதியாகவும் சரி தொழில் ரீதியாகவும் சரி ஆணுக்குச் சமமாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களின் கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கான சாத்தியப்பாடுகள் மிகுதியாகவே காணப்படுகின்றன. இதனால் குடும்பத்துக்குள் ஆயிரம் இருக்கும். அது அடுத்த வருக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. தெரிந்தால் குடும்பக் கௌரவம் போய்விடும் சமூகத்தில் தலைநிமிர்ந்து நடக்க முடியாது போன்ற நம்பிக்கைகள் உடைத்தெறியப் பட்டு முரண்பாடுகள் மேலோங்கியுள்ளன. எதிர்பார்ப்பு களும் தேவைகளும் நிறைவேறவில்லையென்றால் அந்த அமைப்பில் இருந்து விடுவித்துக் கொண்டு வெளியேறுவதற்கான தயார் நிலையில் குடும்பத்தில் பெண்களின் நிலை மாறிக்கொண்டு வருவதைக் காணமுடிகிறது.

06. குடும்பத்திலே எழும் குழப்பங்கள் ✓

திருமணத்தில் இணையும் இருவருக்கும் விருப்பம், ஈடுபாடு என்பன இருக்கவேண்டும் அதுவே குடும்பப் பிணைப்புக்கு ஆதாரமாக அமையும். அந்தரங்கமாகவும் ஆத்மார்த்தமாகவும் சேரும் திருமண பந்தத்தில் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்டுள்ள அன்புப் பிணைப்பு வாழ்வின் இறுதிவரை மாற்றம் இன்றி நிலைத்திருக்குமாயின் அதைப்போன்ற பேறுபெற்றவர்கள் யாரும் இருக்க முடியாது.

வற்புறுத்தலினாலோ, நிர்பந்தத்தினாலோ ஒருவர் தனது துணையைத் தெரிவுசெய்தால் இத்தகைய நிலையை முற்றுமுழுதாக எதிர்பார்க்க முடியாது. சிலவேளை சலிப்புத் தட்டும். தலைவிதியே எனக் காலம் கழிப்பதாக இருக்கும். இப்படி நமது வாழ்க்கையைக் கடனே எனக் கழிப்பதற்கு நாமும் காரணமாகி விடக்கூடாது. எங்கள் வாழ்க்கையைத் திட்டமிட்டு தீர்மானித்து முடிவெடுத்துக் கொள்வதற்கு நிறைய அவகாசமிருக்கிறது.

குடும்பத் தலைவனை இழந்த நான்கு பெண்களைக் கொண்ட ஏழைக் குடும்பத்தின் மீது ஐம்பெத்தெட்டு வயதுடைய 'பென்சனியர்' கருணை கொண்டார். அவருக்கு மனைவி இல்லை. பிள்ளைகள் தொழிலும் குடும்பமுமாக பிரிந்து விட்டார்கள். தனிமையில் வாழ முடியவில்லை என்பதால் இந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள மூத்த பெண்ணுக்கு வாழ்வு தருவதற்கு முன்வந்தார். அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது. அவளைத் திருமணம் செய்தால் சொத்துகளை எழுதித் தருவதாக ஆசை காட்டினார். வசதியான வாழ்க்கையை எதிர்பார்த்திருந்த அந்தக் குடும்பத்தவரும் வயது வித்தியாசம் எதுவும் பார்க்காமல் அழகான மூத்த பெண் பிள்ளையைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார்கள். நான்கு நாட்களுக்குப் பின் பிள்ளை உலகுக்குப் பிரியாவிடை கொடுத்துவிட்டார். எதைக் கண்டார்கள்? ஒன்றுமே இல்லை. இன்று இத்தகைய நிலை மாறிவிட்டதென்றே கூறவேண்டும். தன்னால் தனித்தும் வாழ முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையோடு பெண் வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக முடிவெடுக்கின்றாள்.

ஒருவரின் பெயருக்குப் பின்னால் அடுக்கடுக்காகப் பட்டங்கள் தொடர்ந்து வரலாம். இவையெல்லாம் பெருமையடித்துக்கொள்ள உதவும். இன்று சாப்பாடு நன்றாயிருக்கிறதே. இந்தச் சேலை உனக்கு அழகாயிருக்கிறது. ஏன் முகம் வாடிப்போய் இருக்கிறாய்? உடம்புக்குச் சரியில்லையா? தலைவலியா? டொக்டரிடம் காட்டுவோமா? இப்படியெல்லாம் மனைவியின் மனநிலை அறிந்து பேசவும் தட்டிக் கொடுக்கவும் பட்டப்படிப்பில் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. அதே போல பெண்ணும் நான் படித்திருக்கிறேன் உழைக்கிறேன், சும்மா வரவில்லை. எனக்கு வாழ்முடியும் போன்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களை மறந்துவிடுவது நல்ல ஆரோக்கியமான சூழலை ஏற்படுத்தும்.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சிறந்த மனப்பான்மை இருக்க வேண்டும். கள்ளங்கபடம், ஒழிவு மறைவு இருக்கவே கூடாது. குடும்பத்தில் இருவரும் சமம் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டால் இவற்றுக்கு இடமிருக்காது. பொதுவாக ஆண். பெண்ணைத் தன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பதற்கே விரும்புவான். அவ்வாறு வைத்திருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்வதற்கு ஆசைப்படுவான். ஏன் தெரியுமா?

தான் ஆண் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக. சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் தன்னைப் பற்றிய குறைவான மதிப்பீடுவந்துவிடுமோ என்ற பயம் ஏற்படும். அதனால் தன்னைப் பாதுகாப்பதற்காக முற்பாதுகாப்புக் கவசமாகச் சிலவற்றைத் தனது பிடிக்குள் வைத்திருப்பான். சிலவேளை “இவரா இப்படி நடக்கிறார்?” என பெண் ஒன்றும் விளங்காமல் திகைத்துப் போவாள்.

இவை எதுவும் திறந்த மனப்பான்மை உடையவரிடம் இருக்க முடியாது. சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற மாதிரி நடிப்பவர்கள், பேச்சினால் மயக்கி விடுபவர்கள், தந்திரத் தனம் உள்ளவர்களை, அவர்களின் இயல்பான குணத்தை அறிவதற்கு நீண்டகாலம் எடுக்கும். பெண்கள் பெரும்பாலும் கணவனை முற்றுமுழுதாக நம்பிவிடுவார்கள். பிறகு யாராவது கண்ணால் கண்டதை அப்படியே வந்து சொன்னாலும் நம்பமாட்டார்கள். சொன்னவருடன் சண்டைக்குப் போய்விடுவார்கள். இது காலம் காலமாக நடந்து வரும் சங்கதிதான்.

பொதுவாக குடும்பத்திற்கு மருமகனாக வந்த ஒரு ஆண்மகன் தனது மனைவியின் தங்கையுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் அவனைத் தங்கள் குடும்ப அங்கத்தவர்களில் ஒருவராக ஏற்று விடுவார்கள். முன்னோர் அடிக்கடி சொல்லும் ஒரு பொன்மொழி. அது என்ன தெரியுமா? “பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் வைக்கக் கூடாது பற்றிவிடும்.” அது அப்படியே பலித்து விடுவதுண்டு. பல குடும்பங்களில் அக்கா, தங்கை உறவு “சக்களத்தி” சமாசாரமாக மாறியதால் கண்ணீர் காவியங்கள் பல உருவாகியுள்ளதை அறிந்திருக்கிறோம்.

மனித வாழ்க்கை என்பது ஆண், பெண் கவர்ச்சி, ஈர்ப்பு என்பவற்றின் அடிப்படையில்தான் இயக்கம் பெறுகிறது. நாம் மனசால் மட்டும் வாழும் இலட்சியக் காதலர்கள் என்றோ தம்பதிகள் என்றோ யாராவது அடித்துச் சொல்வார்கள் என்றால் அதனை வேதவாக்காக யாரும் எடுத்துக் கொள்வார்களா? சிரிப்புதான் வரும்.

ஏனெனில், அங்கே மன ஈடுபாட்டோடு கூடிய உடல் தேவை பூர்த்தி செய்யப்படுவதன் மூலமாக சந்ததி விருத்திச் செயன் முறை ஒன்று தொடர்புறுகின்றது. எனவே, முனிவர்களாகவோ, ஞானிகளாகவோ யாரும் இல்லறத்திலே ஈடுபடுவதில்லை. இந்துமதம் வலியுறுத்துவது இல்லற இன்பத்தில் ஈடுபட்டு அங்கே செய்யவேண்டிய கடமைகளை நெறிமுறை தவறாது பின்பற்றிய பின்னர்தான் துறவறத்தையோ வீடுபேற்றையோ சிந்திக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யும் போதுதான் ஒருவனின் வாழ்வு முழுமையடையும்

புத்தர், மகாத்மா காந்தி, விவேகானந்தர், சங்கரர் போன்றோர் சமூக மேன்மையை நோக்காகக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் உலக இச்சைகளுக்குள் மூழ்கிப்போய் விடாமல் தமது இலட்சியப் பாதையில் சென்று முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டினார்கள். எல்லோரும் அந்த வழியில் செல்வதற்கு விரும்பமாட்டார்கள்.

சுயநலம் சார்ந்த இலட்சியங்களை வகுத்துக் கொண்டு அதற்காக வாழும் மனிதன் கல்வி, தொழில், குடும்பம், மனைவி, வீடு, வாகனம், பிள்ளைகள், அவர்களின்

முன்னேற்றம் எனப் படிப்படியாக முன்னேறவே விரும்புவான். இவை சாதாரண மனிதர்களின் எதிர்ப்பார்ப்புகளும் விருப்பங்களுமாக அமைகின்றன.

எனவே, ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் திருப்தி என்பது அடிப்படையாக அமைகிறது. அது உடல் சார்ந்ததாகவும், உள்ளம் சார்ந்ததாகவும் இருக்கும். உடல் சார்ந்தது என்னும் போது பாலியல் ரீதியான திருப்தியைக் குறிக்கின்றது.

ஆண் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட சமூக அமைப்பில் அவனது பாலியல் தேவையை திருப்திப்படுத்தும் வகையிலே தான் பெண் என்பவள் படைக்கப்பட்டதாக கருதப்பட்டது. அதனால், அவள் அழகானவளாக, மென்மையானவளாக, கற்புடையவளாக, படிதாண்டா பத்தினியாக, குடும்பத்தின் குலவிளக்காக இப்படியெல்லாம் இருக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டாள்.

இலக்கியங்கள் அவளின் அங்கங்கள் அனைத்தையும் வர்ணித்தன. அதேபோன்று பரந்தமை ஒழுக்கம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக அமைந்தது. ஐவகை நிலங்களிலே மருத நிலத்து ஒழுக்கம் ஊடல் இங்கே ஆண் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்காக ஆடல், பாடல், களியாட்டங்கள் என்பவற்றிலே கலந்து கொண்டாள். காலதாமதமாக வீட்டிற்கு வரும் போது மனைவி பொய்க் கோபம் கொண்டாள். இது ஊடல் எனப்பட்டது. இங்கிருந்து பார்த்தமை ஒழுக்கம், மேற்கிளந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பெண் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவது குற்றம். பொறுமையும் சகிப்புத்தன்மையும் அவளின் அணிகலன்களாக இருக்க வேண்டும்.

கோவலன் மாதவியோடு சென்று கண்ணகியிடம் திரும்பி வந்தபோது அவள் அவனை ஏற்றுக்கொண்டாள். என்னதான் புரட்சி பேசினாலும் பெண் பாராட்டுதல்களில் தன்னை இழந்து விடுவாள் என்பதை ஆண்கள் அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். அதனைத் தமது பலம் வாய்ந்த அஸ்திரமாகப் பாவிக்கத் தொடங்கினார்கள். கோவலன் “மாசறு பொன்னே வலம் புரி முத்தே நாணின் பாவாய் நீணில விளக்கே பொன்னே கொடியே புனைபூங்கோதாய்...” என வர்ணித்தான். புகழ்ச்சியால் கண்ணகியின் உணர்வுகளை அமைதிப்படுத்த

தினான் இன்றும் சில ஆண்கள் இப்படியான வசனங்களைப் பேசி பெண்களை அடங்கிப்போக வைத்துவிடுகிறார்கள்.

“என்ர ராசாத்தியின்ர அழகுக்கு யார் ஈடாக முடியும்?” என்றோ “என்றை செல்லத்தைப் போல யார் இருக்கினம்” என்றோ சொல்லி விட்டால் போதும் உண்மையாகவா? என்று பெண்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருவெள்ளத்தில் மூழ்கி விடுவார்கள். பிறகு என்ன ஆண் தனது கைவரிசையைக் காட்ட வேண்டியதுதான்.

எத்தனையோ அக்காமார் தமது தங்கையிடம் கணவன் தகாத தொடர்பு கொண்டபோதும் அதனை மறைத்துக் குடும்பக் கௌரவம் போய்விடும் என்பதற்காக பொறுத்துப் போயிருக்கிறார்கள். தங்கையின் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்து வேறு யாரிடமோ வளர்க்கக் கொடுத்த அக்கா, பழியை யார் மீதோ போட்டுக் கணவனைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட அக்கா. தங்கையின் கருவில் இருந்த குழந்தையை அழிப்பதற்காகக் கூட்டிச் சென்ற அக்கா. தங்கையையும் குழந்தையையும் தன்னுடனே வைத்துக்கொண்டு வள்ளி தெய்வானையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அக்கா இப்படி எத்தனையோ அக்காக்கள் எம்முடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

ஆனால், எந்தக் கணவனும் மனைவி தனது சகோதரனோடு நெருங்கிப்பழகுவதை அனுமதிப்பது அரிதானதாகவே இருந்தது. மனைவியின் தங்கையிடம் தனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான அங்கீகாரத்தை எடுத்துக்கொண்ட ஆண், தனது சகோதரனோடு மனைவியை நெருங்கிப் பழகத் தடை விதித்தான். சந்தேகக் கண்ணோடுதான் பார்த்தான். எனது அண்ணன்தான், அல்லது தம்பிதான் அதற்காக நீ அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யத் தேவையில்லை. எனக்குத் தான் நீ மனைவி என வெளிப்படையாகவே சொன்னான். அப்படியான ஆணைவிட சகோதரனோடு பழக அனுமதித்துவிட்டு சந்தேகப் பார்வையால் கொல்லுகின்ற ஆண் படுமோசமானவன். இப்படியான பதிவுகள் எம்மிடம் நிறையவே உள்ளன. ஆண் சகோதரன் கூடுதலாக அண்ணன் அல்லது தம்பியின் மனைவியைச் சகோதரியாகவோ தாயாகவோ மதித்து நடப்பது பொதுவான நிலைமையாக இருந்தபோதிலும் எமது சமூகம் நெருங்கிப் பழகுவதைத்

தவறான கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்து வருவது வெளிப்படையானதே.

ஒரு விடயம் பிரச்சினை தரக்கூடியது என்றால் அது எவ்வளவு தான் நன்மை தருவதாக இருந்தாலும் தவிர்ந்துக்கொள்வது நல்லது. ஏனெனில் கிடைக்கப்போகும் நன்மையை விட அதனால் ஏற்படும் குழப்பங்கள், மனக்கஷ்டங்கள் அதிகமாகவே இருக்கும். முன்பின் யோசிக்காமல் முடிவெடுத்துக் கொண்டு பலர் அவதிப்படுவார்களே. அதை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து ஈடுபடுவதனால் பல சிக்கல்களிலிருந்து விடுபடலாம். மனநிலையும் சமநிலையில் இருப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும். மனக்குழப்பம் வாழ்வின் நிம்மதியையே அழித்து விடும். பொறுமை இழந்து எதைப்பார்த்தாலும் எரிந்து விடும் நிலையேற்படும். இனந்தெரியாத கோப உணர்வு உண்டாகும். ஏன் இப்படி நடக்கிறேன் என்று கேள்வி கேட்டால் விடை சொல்லத் தெரியாத காரணமற்ற கோப மாய் அது தொடரும். அருகில் இருப்பவர்கள் பேசிச்சிரிப்பது கூடப் பிடிக்காது எரிச்சல் ஏற்படும்.

ஓர் ஆணினால் ஏமாற்றப்பட்டவள் ஆண்கள் எல்லோருமே கெட்டவர்கள் என முடிவெடுப்பது போலவும் காதலித்த வனுடன் நீண்ட நேரம் தொலைபேசியில் கதைத்து மகிழ்ந்த பெண் காதல் தோல்வியடைந்ததினால் “மொபைலில்” கதைப்பவர்களைக் கண்டாலே கோபம் வருகிறது என்று சொல்வதும் அர்த்தமற்ற செயற்பாடுகள்தான். இப்படியான மனநிலைகள் உருவாகி அதனால் இடர்படும் நிலையினைத் தவிர்ப்பதற்கு சற்று நிதானமாக செயற்படுவது நல்லது.

சேர்ந்து பழக விருப்பமில்லாது ஒதுங்கிப் போவதும் தனிமையில் இருப்பதும் பிரச்சினை அல்லது மன அழுத்தம் காரணமாகவே. பிரச்சினைக்கான காரணங்கள் தொடர் கதை போல ஒரு மனிதனின் முழுச் செயற்பாட்டிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதைக் காணலாம். மன அமைதியற்றுத் தவிக்கும் போது தூக்கம் கூட கண்களைத் தழுவு மறுக்கும். நித்திரை ஒழுங்கான முறையில் இல்லாவிட்டால் ஆரோக்கியம் கெடும். ஆக பிரச்சினைகளைத் தாண்டி வாழ்வை ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டு அமைதியான வாழ்வை அனுபவிப்ப தற்கான இலகு வழி எம் கைகளில்தான் இருக்கின்றது.

07. மாமியாரும் ஒரு தாய்தானே!

கூடிவாழ்ந்தால் கோடி நன்மை என்பார்கள். கூடி வாழ்வதற்கு அடிப்படையாக அமைவது உறவு. இந்த உறவு ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை, அன்பு, ஈடுபாடு என்பவற்றினால் பலப்படுத்தப்படுகிறது. சிலர் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்பது போல் ஒதுங்கி வாழ விரும்புவார்கள். இவர்கள் அதிகம் பேசுவது நகைச்சுவையாகப் பழகுவது, மற்றவர்களின் கஷ்டத்தின் போது அர்ப்பணிப்போடு உதவுவது என்பவற்றை விரும்ப மாட்டார்கள். வேறு சிலர் உறவுகளையோ தொடர்புகளையோ ஏற்படுத்திக் கொள்வதால் பிரச்சினைகள் ஏற்படும் என ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள். சிலர் மற்றவர்களோடு பேசுவதில், தமது இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் நிறைவு காண்பவர்களாக உள்ளனர்.

மற்றவர்களின் கவனத்தை ஈர்த்து அவர்களின் மனதில் இடம்பிடித்து விடுவது எல்லோராலும் முடியாது. தமிழர்கள் உறவு முறைகளோடு இன்ப துன்பங்களைப் பகிரும் முறையை வழிவழியாப் பேணி வந்தவர்கள். இந்த உறவுகளிற்குள் பிரச்சினை தரும் உறவாக நம்பப்பட்டு வரும் உறவு மாமியார், மருமகள் உறவு, இருவரும் பெண்கள்தான். மாமனார், மருமகள் உறவுக்குள் எந்தவிதமான சிக்கலும் எழுவதில்லை. ஆனால் மாமி, மருமகள் இருவரும் தாய், பிள்ளை நிலையில் அன்பாகப் புரிந்துணர்வோடு வாழ்ந்திருக்கிறார்களா என்றால் அது அரிதாகவே நடந்துள்ளது. காரணம் என்ன?

தாய்மை என்பது அன்பு, பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை அனைத்தும் நிறைந்த உன்னதமான உறவு. மருமகள் என்ற உறவு வரும்போது தாய்மைக்குரிய பண்புகள் மாறி விடுவது ஏன்? தனது மகனுக்குத் துணையாக வேறொரு பெண் வந்துவிட்டால் தாய்மார் அனைத்தையும் இழந்துவிட்டேன் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகிறார்களா? அன்று தொடக்கம் இன்று வரை சற்று முரண்பாடாக நடந்தாலே போதும். என்ன மாமியார் மருமகள் கதைமாதிரிப் போகிறதே என்பார்கள். தாய், பிள்ளைக்குள் சண்டை வந்துவிட்டால்

கூட அப்படி ஒரு கேள்வியைத்தான் கேட்கிறார்கள். தாயார் சொல்வார் ஒரு கால்கட்டைப் போட்டு விட்டால் இவன் திருந்தி விடுவான் என்று அந்தக் கால்கட்டு அவனுக்கு வரும் மனைவியாக இருப்பாள். அல்லது இவன் தனித்துப் போய் விடுவான் ஒரு துணையைத் தேடிக்கொடுக்க வேண்டும். என்னால் அவனுக்குச் சமைத்துப் போட முடியாது. இப்படி ஏதாவது காரணத்தை கூறி தடல்புடலாக மருமகள் தேடும் படலத்தில் இறங்கி விடுவான். ஒரு பெண் ஆசைகளோடும் கனவுகளோடும் வரப்போகிறாள். அவளும் மகளும் சந்தோசமாக வாழவேண்டும் எனச் சில மாமிமார் நினைப்பதில்லை. அப்படி நினைத்தால் வில்லியாக மாறமாட்டார்கள். இது சில மருமகள்மாருக்கும் பொருந்தும். மகனை மணவறையில் இருத்தியதோடு தொப்புள்க்கொடி உறவு அறுந்துவிட்டதாக நினைத்துவிடும் மாமிகளும் கலியாணம் செய்த பின்பு மனைவிக்குத்தான் முன்னுரிமை என உரிமை எடுக்கும் மருமகள்களும் தமது மனப்பாங்கில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாத வரைக்கும் சண்டைகள் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

இங்கு மாமிக்கும் மருமகளுக்கும் இடையே நடக்கும் தர்மயுத்தத்தில் அகப்பட்டு திக்குமுக்காடிப் போகிறவன் அப்பாவியான ஆண்மகன். தலையணை மந்திரம் போட்டு விட்டாள், அவன் என்ன செய்வான் பாவம். என்பார்கள் இங்கே கூட பெண் சாமர்த்தியசாலியாகவும் தந்திரக்காரியாகவும் மாறித் தன் காரியத்தைச் சாதித்து விட்டதாகக் குற்றஞ் சாட்டப்படுகிறாள். பாலியல் ரீதியான தேவைகள் திருப்தி செய்யப்படுதலின் அடிப்படையைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக இது அமைகிறது. அதில் ஆண்பலவீனமுற்றவனாகவும் பெண் அதை வைத்துத் தன் எண்ணத்தைச் சாதிப்பவளாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியாக அமைவது பாலியல் திருப்தி. இது ஆளுக்காள் அவர்களின் மனநிலைக்கேற்ப மாறுபடும். பெண்கள் தமது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவது குற்றமான செயலாகக் கருதப்பட்டது. இதற்கு எமது கலாசார பண்பாட்டு பின்னணியும் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது. அழகு, காதல், பாலியல் போன்ற உணர்வுகளைப் பெண்கள்

இப்படித்தான் வெளிப்படுத்த வேண்டும் அல்லது வெளிப்படுத்த முடியும் என்ற எண்ணம் எம்மிடையே உள்ளது. ஒரு குடும்பப் பெண் தன் கணவன், சகோதரர் போன்றோரின் அழகை இரசிக்கலாம். அதேவேளை, வேறொரு ஆடவனைப் பார்த்து நல்ல அழகானவன் என்று சொல்லி விட்டாலே போதும் கற்புப் போய்விட்டதாக அலறி அடிப்பார்கள் அல்லது சீ, இவளும் ஒரு பெண்ணா? என்பார்கள். அப்படிச் சொன்ன மறுகணத்திலிருந்து அவளைக் கண்காணிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள் பெண், ஆணின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் அல்லது ஏற்காமல் விடலாம். பெண் ஒருவனை விரும்பி விட்டால் அவனிடம் சென்று காதலிப்பதாகத் தனது காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்தவே கூடாது என்ற நிலை காணப்பட்டது.

குடும்ப உறவில் மனைவியானவள் பல்வேறுபட்ட நடிப்பங்குகளை ஏற்கவேண்டும். படுக்கையறையில் விலைமகள் போல இருப்பதுதான் நல்ல குடும்பப் பெண்ணுக்கு அழகு என்றார்கள். இங்கும் ஆணின் திருப்தியும் ஆணின் உணர்வுகளுமே முக்கியப்படுத்தப்பட்டது. எனவே, பெண் தனது பலத்தை இங்கேதான் காட்டினாள். காட்டுவாள். ஏனெனில் அவள் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திப் பழகியவள். ஆண் அப்படியல்ல. அவனுக்குள்ள சுதந்திரம் ஒன்றை நினைத்தவுடன் அதை அடைவதுமட்டும் தான். அதற்காக எதையும் செய்வான் பாலியல் சார்ந்த தேவைகள் கூட பெண்ணிலை சார்ந்து நோக்கப்படுவது இல்லை. அவள் திருப்திப்படுத்துபவளாகக் கற்பிதம் செய்யப்பட்டாளே தவிர அவளது திருப்தி அங்கு முக்கியப்படுத்தப்படவில்லை.

பாலியல் ரீதியான திருப்தி என்பதில் பெண்ணுக்கு இரண்டாம் தரப்பட்ட நிலையே உள்ளது. பொதுவாகப் பெண்களின் பாலியல் ரீதியான திருப்தி பேசுபொருளாக்கப்பட்டதில்லை. இது பற்றிப் பெண் வெளியில் பேசிக்கொள்ள விரும்புவதில்லை. வெளிப்படையாகச் சொல்பவளை பெண்மையென வரையறுக்கப்பட்ட நியதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டவளாக, அடங்காதவளாக ஆண் சுகத்துக்கு ஏங்குபவளாக அடையாளப்படுத்திப் பார்த்தார்கள். அப்படித் தன்னை

இனங்காட்ட விரும்பாத பெண்கள் அதனைத் தவிர்ப்பதற்காக இத்தகைய கருத்துப் பரிமாறல்களை வைத்துக்கொள்ளாமல் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொள்வதும் பிறழ்வான நடத்தைகளில் ஈடுபடுவதும் உண்டு. இவை ஒருபுறமிருக்க தாயின் அரவணைப்புக்குள் இருந்த மகன், மனைவி என்ற பாத்திரத்திடம் கைமாறுகிறான். தாய் தன்னுடைய மகனை அன்பைக் கொட்டி வளர்த்திருப்பாள். அவன் துன்பப்படக் கூடாது என்பதற்காகத் தானே அவனது தேவைகளை அறிந்து அனைத்தையும் செய்வாள். ஆண் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட சமூக அமைப்பிலே அவனது தேவைகள், விருப்பங்கள் அனைத்தும் பெண்ணால் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்த பாரம்பரியம் உள்ளது. உணவு உண்ட பாத்திரம் கூட பெண்தான் கழுவுவாள். இவ்வாறு ஒவ்வொரு கடமையையும் அக்கறையாகவும் கவனமாகவும் தாய் செய்கிறாள். பின்னர் அப்பொறுப்புகளை மனைவி ஏற்கின்றாள்.

தாயிடம் இல்லாத இன்னொரு புதிய பொறுப்பு மனைவியிடம் உள்ளது. அதுதான், அவனது பாலியல் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதும் சந்ததி விருத்திச் செயற்பாட்டிற்கான குழந்தைப் பேறும் ஆகும். இதனால் அந்தரங்கமான ஈடுபாடு இணைவு மகன் மருமகளுக்கிடையே ஏற்படும். அது இயல்பானதுதான் என ஒதுங்கிக் கொள்ளும் சுபாவம் தாய்மைக்கு இல்லாமல் போகும் போது பூசல்கள் உருவாகின்றன. இதனை மருமகள் புரிந்து நடந்தால் மாமியார் மருமகள் மனக்கசப்பு இடம்பெறாமல் தடுக்கலாம்.

மாமியின் குறைநிறைகளைத் துரும்பைத் தூணாக்குவது போலப் பார்க்காது விட்டுவிட வேண்டும். சிலர் படுக்கையறையில் வைத்துத் தான் இப்படியான குறைகளைச் சொல்லுவார்கள். ஆண் அன்றைய இரவு துன்பகரமாகப் போய்விடக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கையோடு எல்லாவற்றையும் கேட்டு வைத்துக் கொண்டு மறுநாள் தாயாரிடம் நேரடியாகக் கேட்டு விடுவான். இவ்வளவு காலமும் எதிர்த்துப் பேசாத என் பிள்ளையை இப்படி மாற்றிவிட்டாள் - மயக்கிவிட்டாள். தலையணை மந்திரம் போட்டு விட்டாள். இப்படி மருமகள் பற்றிய குற்றப் பத்திரிகை நீண்டு கொண்டே போகும்.

மனிதவாழ்க்கையில் நம்பிக்கைகள், ஐதீகங்கள், கலாசாரம்

போன்ற பின்புலங்களின் தாக்கம் மிகுதியாகவே காணப் படுகின்றன. எனவே இவற்றை முதலில் உடைத்தெறிய வேண்டும். மாமியும் மருமகளும் ஒற்றுமையாக இருந்த வரலாறே இல்லை. அல்லது மாமி ஒரு போதும் தாயாக மாட்டாள் என்ற கருத்துகள்தான் இந்த உறவுக்குள் விரிசலை ஏற்படுத்தின. வீட்டில் சமாளித்து நடக்காத பெண்பிள்ளை என்றால் இவள் எப்படி மாமியாரோடு ஒத்துப்போவாள்? போன்ற வினாக்கள் எழும்.

சில முதுமொழிகள் எங்களிடம் காலம்காலமாகப் பத்திரப் படுத்திப் பிரயோகப்படுத்தப்படுகின்றன.

“மாமியார் மெச்சிய மருமகளில்லை”
“மாமியார் உடைத்தால் மண் கலம்,
!மருமகள் உடைத்தால் பொன்கலம்”

இத்தகைய நம்பிக்கைகள் அகற்றப்பட வேண்டும். இரண்டு பக்கமும் புரிந்துணர்வும் விட்டுக்கொடுப்பும் இருப்பதோடு மட்டுமன்றி பாராட்டுதல்களையும் இடையிடையே பரிமாறிக் கொள்வார்களாயின் அவர்களிடையே நெருக்கமான உறவு உண்டாகிவிடும்.

தாய் பிள்ளைக்குள் ஆயிரம் இருக்கும். அது அடுத்தவருக்குத் தெரியாமல் மறுகணமே சமரசமாகிப் போய்விடும். அதுவே மாமி மருமகளுக்குள் ஏற்படும் போது மனக் குமுறலாக உள்ளே அழுக்கப்பட்டு பிறகு எரிமலையாக வெடித்து விடுகிறது. அம்மா பிள்ளையை ஏசுவார். குறை சொல்லுவார். அடிப்பார். அதைக் கோபமாக எடுப்பதில்லை எதற்காக? நல்ல வழியில் திருந்தி நடப்பதற்கு என ஏற்றுக்கொள்ளப் படுகிறது. இதேபோல மாமியும் சில குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டலாம். அதை ஏன் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும் என எடுத்துக் கொண்டால் பிரச்சினைதான் ஏற்படும். எதற்கும் குற்றங்காணாமல் சமாதானமாகப் போனால் பிரச்சினை வராது தடுக்கலாம். மருமகள்மாரே சற்று நிதானமாகச் சிந்தியுங்கள். உங்கள் மாமி கொடுமைக்காரியாகத் தன்னை முன்னிறுத்தினால் அவரை நல்ல பண்புகளால் எப்படி எதிர்கொள்ள முடியும் என்பது பற்றிச் சிந்தியுங்கள். அவரது கோபத்துக்கும் அதிகாரத்துக்கும் பின்னால் இருக்கும் எதிர்பார்ப்பை அடையாளங்காண முயலுங்கள்.

.இத்தனை வருடங்களாகப் பார்த்துப் பார்த்துப் பணிவிடை செய்து வளர்த்த மகனை அப்படியே இன்னொருத்தியிடம் ஒப்படைக்கும்போது சில தாய்மாருக்குச் சின்னதாக ஒரு வருத்தம் ஏற்படலாம். அது மருமகள் மீது அதிருப்தியினை விதைக்கலாம். மகனைக் கவனித்துக்கொள்ளும் முறையில் முரண்பாட்டைத் தோற்றுவிக்கலாம். அன்பின் வெளிப்பாடு முறையற்று வெளிப்பட வார்த்தைகள் கட்டுப்பாட்டை இழக்க விரிசல் வசதியாக வந்து மாமியாருக்கும் மருமகளுக்கும் இடையில் அமர்ந்து கொள்ளும்.

மகன் வாழப்போகிறான். அவனைக் குழப்பக் கூடாது. மருமகளும் எனக்குப் பிள்ளை மாதிரி. இப்படி நினைப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். திருமணம் செய்து கொடுத்துவிட்டு அவளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது. அவள் நேற்று வந்தவள் எனது பிள்ளைக்குச் சாப்பாடு கொடுக்க எனக்குத்தான் தெரியும். அவளுக்குத் தெரியுமா? அவனுக்கு எது பிடிக்கும் பிடிக்காது என்பதை நான்தான் தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன் என நினைப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் மகன் முன்பிருந்த மாதிரியே தன்னோடு இருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவர்களிடம் மிகைத்துக் காணப்படுவதுதான்.

அவன் வேறொரு துணையோடு சேர்ந்து வாழப் போகிறான். வந்தவள் அவனது விருப்பு வெறுப்பை அறிந்து அந்நியோன்யமாகப் பழக வாய்ப்புகளைக் கொடுப்பதும், விட்டுக் கொடுத்து விலகிப் போவதும் சாதகமான நிலைமையைத் தோற்றுவிக்கும். கட்டாயத்தின் பேரிலோ, கடமைக்காகவோ செய்யாமல் இசைந்து உடன்படுதல் முக்கியமானதாகும் என்று நினைத்தால் சர்ச்சைகள் பெரிதாக வெளிப்படாது என்பதுதான் உண்மை.

ஒரு தாய் கடுமையான வருத்தம் வந்துபோது அழுதாள். நான் சாவதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. எனது மகனுக்கு ஒரு கலியாணத்தைக் கட்டி வைத்துவிட்டால் நிம்மதியாகச் செத்துவிடுவேன் என்றாள். அதற்காகவே அலைந்தாள். ஒருவழியாக திருமணமும் நடந்தேறிவிட்டது. இப்போது அம்மாவுக்கு வருத்தத்தைப் பற்றிய நினைவே இல்லை. அவன் என்னை மறந்துவிட்டான். பெண்சாதியின் பின்னால்

திரிகிறான். நான் அவனுக்கு உடுப்புகள் கழுவிக்கொடுத்தேன். இப்போது அவளின் உடைகளையும் அவன்தான் கழுவிக்கொடுக்கிறான். அவள் வேலை ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மா இருக்கிறாள். எனது பிள்ளை மாறிவிட்டான் சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள்.

இந்தத் தாய் ஒரு விதம். இன்னொரு தாய் இப்படி. ஒரே மகன் கணவனும் இல்லாமல் பிள்ளை மீது அன்பைக் கொட்டி வளர்த்தாள். தாயும் பிள்ளையும் ஒரே கட்டிலில் தான் படுப்பார்கள். இந்த நிலையில் மகனுக்குத் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்தாள். மருமகள் தாய் இல்லாமல் வளர்ந்த பெண் என்பதால் மாமியை அம்மா என்றே அழைத்தாள். மிகவும் அன்பாக நடந்தாள். மாமியின் படுக்கை அறையைச் சுத்தம் செய்வது. உடைகள், படுக்கை விரிப்புகள் போன்றவற்றைக் கழுவிப் போடுவது. உணவு சமைத்துக் கொடுப்பது என அக்கறையோடு கடமைகளைச் செய்து வந்தாள். மாமியால் இவற்றை அன்பான செயல்களாக ஏற்க முடியவில்லை. அடிக்கடி வீட்டை விட்டுப் போவாள். சமைத்து வைத்த சாப்பாட்டை உண்பதில்லை. வருத்தம் என்று சொல்லி நீண்ட நேரம் படுத்திருப்பாள். இரவு இரவாகக் குத்துச் சண்டைக் காட்சிகளை இரசித்துப் பார்ப்பாள். மகனோடு சண்டை பிடிப்பாள் இவ்வாறாக அவளின் நடத்தையில் மாற்றங்கள் தென்பட்டன. மருமகள் மௌனமாக இருந்தாள்.

அம்மா ஏன் இப்படி நடக்கிறீர்கள். மகன் கேட்டான். நீ மட்டும் நல்ல வேலையா செய்கிறாய்? உன்னை வளர்த்தேன் தெரியுமா? முன்பு வேலையால் வந்தால் அம்மா என்று அழைத்துக் கொண்டு என்னிடம் தான் முதலில் வருவாய். இப்போது அவளை அம்மா என அழைக்கிறாய். சம்பளம் எடுத்தால் காசைக் கொண்டு வந்து தருவாய். இப்போது அப்படித் தருவதும் இல்லை. அம்மாவை மறந்து விட்டாய். நான் உனக்குத் தேவையில்லை. குற்றப்பட்டியல் வாசித்தாள்.

மகன் விடவில்லை. அம்மா அது முன்பு. இப்பொழுது மனைவி என்று ஒருத்தி வந்து விட்டாள். அம்மா பிள்ளையாக இருக்க வேண்டும் என நீங்கள் விரும்பியிருந்தால் எனக்குத் திருமணம் செய்து தராமல் விட்டிருக்கலாமே. உங்களைப்

போலத்தானே அவளும். நீங்கள் வாழ்ந்து முடித்து விட்டீர்கள். அவள் வாழ வந்தவள். கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்து நடவுங்களேன் என்றான். “பார்த்தியாடா? நல்லாய் பேசச் சொல்லித் தந்து விட்டாள். நீ பேசடா பேசு. முன்பெல்லாம் அம்மாவோடு இப்படிப் பேசி இருக்கிறாயா? அம்மா அந்தப் பழியையும் மருமகள் மீதுதான் போட்டாள். மனவிகாரம் இத்துடன் நின்று விடவில்லை.

மருமகள் தாய்மை அடைந்தாள் வாந்தியெடுத்துக்கொண்டு படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்க நன்றாகச் சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு மருமகளை ஏசிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறாள். இந்தப் பிள்ளை தங்காது அழிந்து போகும் எனச் சபித்திருக்கிறாள். மகன் வந்து மனைவியின் நிலையைப் பார்த்து விட்டு வைத்தியரிடம் அழைத்துச் செல்லும் போது இரண்டு பேரும் சைக்கிளோடு மோதுப்பட்டு சாகவேண்டும் என மண் அள்ளி வீசிச் சாபம் போட்டுத் திட்டி இருக்கிறாள். அவளை மகன் அம்மா என்று மறுபடியும் அழைக்கிறான். இது தாய் பிள்ளைப் பிணைப்பு. ஆனால், மருமகளால் இதை ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியவில்லை. இப்படியும் ஒரு தாய் இருப்பாளா? என வெறுத்தாள். உண்மையில் தாய்க்கு நடந்தது என்ன தெரியுமா? அவள் ஒரு மனநோயாளியாகி இருந்தாள்.

இப்படியான நிலைமைகளைச் சமாளித்து வாழ்க்கையை திருப்திகரமான எல்லை நோக்கி நகர்த்திச் செல்லம் சாமர்த்தியம் பெண்களே உங்களின் கரங்களில்தான் இருக்கின்றது. எனவே மிகமிக நிதானித்துச் செயற்பட வேண்டியது அவசியம்.

௮8. பெண் ஏன் அடக்கப்பட்டாள்?

மனித வாழ்க்கை ஆண், பெண் என்ற இருவேறு பால்நிலை சார்ந்த உறவுகளின் இணைப்பிலே இயக்கம் பெற்று வந்துள்ளது. இதில் ஆண் என்பவன் முதன்மைப்படுத்தப் பட்டதால் பெண் அவனாலும் சமூகத்தாலும் அடக்கப்பட்டாள். அவளுக்காகச் சில விதிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டன. தாய்வழிச் சமூக அமைப்பில் பெண் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றிருந்தாள். நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் சொத்துரிமையோடு சேர்ந்து பெண்ணும் அடிமைப்படுத்தப் பட்ட நிலை காணப்பட்டது. ஆணுக்குரிய தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகப் படைக்கப்பட்டவள் பெண். அவனது குறிப்பறிந்து நடக்கப் பழகிக் கொள்வதோடு பாலியல் தேவை சந்ததி விருத்திச் செயன்முறை, வீட்டுப் பொறுப்புக்கள் இவ்வாறு பெண்ணுக்குரிய கடமைகள் எல்லைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அதற்குப் பொருந்தும் வகையில் அச்சமும் நாணும் மடமும் பெண்பாற்குரியது பெருமையும் அறிவும் ஆடவர்க்குரியது என தொல்காப்பியம் வகுத்துள்ளது.

ஆண் சேறு கண்ட இடத்தில் மிதித்து தண்ணீர் கண்ட இடத்தில் கழுவிக்கொள்ளலாம் என்று சொல்வார்கள். இங்கு அவன் சுதந்திரமானவன் அவன் எதைச் செய்தாலும் தவறில்லை. ஏற்றுக் கொள்ளலாம். என்ற மனப்பாங்கு உருவாகியது. மறுபுறத்தில் பெண்ணுக்குக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. . கணவனைத் தெய்வமாகப் போற்றினால் அவள் தெய்வீக நிலை அடைவாள் என்பதற்கு அருந்ததியையும் மதுரையை எரித்த கண்ணகியையும் உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டினார்கள். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு பெண்களுக்குரிய நான்கு குணங்கள்.

நற்குணமும் நாற்படையா யைம்புலனு நல்லமைச்சா
ஆர்க்கும் சிலம்பே யணிமுரசா - வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணா வதனமதிக்குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு.

தமயந்தி பெண்மையாகிய அரசை ஆள்கின்ற அரசி.
அவளுக்குரிய அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய நான்கு

குணங்களும் நாட்டைக் காப்பாற்றுவதற்கு அரசன் வைத்திருக்கும் நான்கு படைகள் போன்றவை. ஆலோசனை கூறும் மந்திரிகளாக ஐம்புலன்கள் விளங்குகின்றன. வீரத்தை உணர்த்தும் முரசாக காலில் ஒலிக்கும் சிலம்பு காணப்படுகிறது. முகத்திலே உள்ள கண்கள் இரண்டும் வாட்படையும் வேற்படையாக விளங்க பெண்மை அரசை ஆள்வதாகக் கூறும் புகழேந்தி நளனைப் பற்றிக்கூறும்போது அவனுக்கே உரிய புருசலட்சணத்தோடு போற்றுகிறான்.

செம்மனத்தான் தண்ணளியான் செங்கோலான் என அறிமுகப்படுத்தி மங்கையர்கள் தம்மனதை வாங்கும் தடந்தோளான் என்கிறான். பெண்களின், உள்ளத்தைக் கவரும் தோள் வலிமையுடைய வீரன். அவனது ஆட்சியில் பைங்கிளியும் பருந்தும் பகைமறந்து ஒரு கூட்டில் வாழும். இவ்வாறு நளனின் வீரமும் அழகும் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளது. இலக்கியங்களில் ஆண், பெண் இயல்புகள் சமூக எதிர்பார்ப்புக்கேற்பவே புனையப்பட்டள்ளது.

அச்சம் என்றால் பயம் அல்லது தயக்கம். மடம் என்பது அறியாமை. நாணம் என்றால் வெட்கப்படுவது அல்லது கூச்ச உணர்வு. பயிர்ப்பு ஆண்கள் தொடும் போது உண்டாகும் உணர்வு. இவை ஏன் பெண்ணின் நற்குணங்களாக அல்லது நாற்படைகளாகக் கூறப்பட்டன? பாலியல் சார்ந்த தேவைக்காக அல்லது ஆணின் விருப்பத்திற்கு இசைவான பெண்ணாக இருப்பதற்கு இத்தகைய குணங்கள் வேண்டப் பட்டன. இதனையே வள்ளுவர் “யான் நோக்குங்கால் நிலம் நோக்கும்” என்றார். ஆண் பார்க்காதபோது பெண் அவன் முகத்தைப் பார்ப்பாள். நேருக்கு நேர் பார்த்து விட்டால் நிலத்தைப் பார்த்து நாணிச் சிரிப்பாள். உன்னை நான் பார்க்கும் போது மண்ணை நீ பார்க்கின்றாயே என்ற திரைப்படப்பாடலும் இதனையே விளக்குவதாக உள்ளது. இவை சத்தியமாக இந்தக் காலத்திற்குரியதென்று கூறவில்லை. பழைய பண்பாட்டுப் பெருமைகள் தட்டிப் பார்க்கப்படுவதாக எண்ணி விட்டு விடுங்கள். ஆண்மை வலிமையானது எனவும் பெண்மை மென்மையானதெனவும் வர்ணித்தனர். காரணத்தோடு தான். பெண் பருவமடைந்து விட்டால் இதற்கான பயிற்சிகள் தாராளமாகக் கொடுக்கப்

பட்டன. நீ “குமர்ப்பிள்ளை” பெரிய மனுசி. இனிமேல் சின்னப் பிள்ளை இல்லை என்று ஞாபகப்படுத்தினர். பிள்ளைக்கு அடியும் முடியும் தெரியாது. துள்ளித் திரிந்தது, ஓடி விளையாடியது எல்லாம் கனவாகிவிடும். ஒரு பக்கத்தில் இருந்தி மூலைக்குள் குந்தி விட்டாய். எனச்சில புரிதல்களை ஏற்படுத்தினார்கள். பிள்ளை இந்தக் காலப்பகுதியில்தான் பெரியவளாகிவிட்ட மனப்பக்குவத்தைப் பெற்றுக் கொள்வாள். எங்கள் வீட்டில் உள்ள பெண் பிள்ளை தாய்மை அடைவதற்குத் தயாரான நிலையை அடைந்து விட்டாள் என்பதைக் குறியீடாகக் கொண்டு சடங்கு சம்பிரதாயம் அறிவூட்டல் அனைத்தும் இடம்பெறும்.

பெண் பிறந்ததிலிருந்தே சுமையானவளாகவும் தங்கி வாழ்பவளாகவுமே கருதப்பட்டு வந்துள்ளாள். ஆண் பிள்ளைப் பிறந்தால் பெற்றவளும் மற்றவர்களும் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். ஆண்பிள்ளைப் பெற்ற தாயை மதிப்புக்குரியவளாக கௌரவப்படுத்திய நிலை கூட இருந்துள்ளது. அதேவேளை, ஐந்து பெண் பெற்றால் அரசனும் ஆண்டியாவான் என எண்ணித் துன்பம் அடைந்தனர். பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அவளை ஒருவனின் கையில் ஒப்படைக்கும் வரை பெரிய பொறுப்பைத் தலையில் கட்டி வைத்திருப்பது போல அவதிப்பட்டார்கள். இவை எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது அவளிடமுள்ள கருவளம். ஆண் தவறு செய்தால் அது ஒரு சம்பவம். ஆனால், பெண் செய்து விட்டால் சரித்திரமாகிவிடும். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து தவறு செய்தாலும் ஆண் தப்பித்துக்கொள்ள முடியும். பெண்ணின் உடலியல் அமைப்பு, கருத்தரிக்கும் இயல்பு என்பன அவளைத் தவறு செய்துவிட்டாள் என வெளியுலகுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். ஆண் அவளை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டல் அல்லது அவனின் குடும்பத்தவர்கள் அவளை ஏற்பதற்குச் சம்மதிக்காவிட்டால் பெண்ணைப் பெற்ற பெற்றோர் தலைகுனிவாக எண்ணும் வகையில் சமூகம் அவர்கள் மீது ஒருதலைப்பட்சமாகக் குற்றம் சுமத்தி விடும். அவமானம், பழிச்சொல் அனைத்தையும் புறந்தள்ளி வாழ்ந்து காட்டியவர்களும் வரலாற்றில் உண்டு.

மொத்தத்தில் பெண்ணின் உடலியல் சார்ந்த நிலை அவளைத்

தங்கி வாழ்பவளாகவும் அவமானத்தை ஏற்படுத்துபவளாகவும் கருதுவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. அதனால் ஆண்பண்ணியம் செய்த உயிராகவும் பெண் பாவப்பட்ட ஆன்மாவாகவும் நம்பப்பட்டது. பெண் பிறந்தால் பெரும் சுகை, பொறுப்பு, ஏமாற்றம், இழப்பு, துரதிர்ஷ்டம் என்றெல்லாம் நம்பி வருத்தமடைந்தனர். ஆண்புணர்வுகளைக் கோயில் குளங்கள் விரதம் வேண்டுதல் என்றெல்லாம் கடவுளிடம் சரணடைந்தார்கள். காரணம் என்ன தெரியுமா?

ஆண்புணர்வுதான் குலம் விளங்கப் பிறந்தவன். பரம்பரை ஆண்புணர்வுதான் தான் தொடர்ந்தது. பெண்ணைத் தனித்து வாழ முடியாதவளாக பாதுகாக்கப் படவேண்டிய பொருளாகக் கருதிக் கொண்டார்கள். அவளிடமுள்ள பெண்மை அல்லது கற்பு எனப் புனைந்துரைக்கப்பட்ட விடயம் பெண்ணுக்குரிய பொக்கிஷம். ஆனால், பலவந்தமாக துஷ்பிரயோகப்படுத்தப்பட்டால் எல்லாமே இழந்தவள் எனக் கருதப்பட்டாள். பெண்ணுக்குப் பாதுகாப்புத் தேவையானது. எனவே, அவள் சார்ந்து வாழ்வதினால்தான் தனது பெண்மைக்குப் பங்கம் ஏற்படாது. திருமணத்துக்கு முன் தந்தை என்ற ஆண்புணர்வுகளைத் தருவதால் அவனைச் சார்ந்து வாழ்ந்தவள் திருமணத்துக்குப் பிறகு கணவனின் துணையோடு அவனது நிழலாகி நின்று அவனுக்குரிய கடமைகள், தேவைகள் என்பவற்றைச் செய்வதில் திருப்தி கண்டாள். ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் கணவன் என்ற உறவு மற்றெல்லா உறவையும் விட மேலானதாக உணர்த்தப்பட்டது.

“பொற்றாலியோடு எல்லாம் போம்” தாலிக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் தமிழர் பண்பாட்டில் தனித்துவமானது. தாலியைக் கண்களில் ஒற்றிக் குங்குமம் வைத்துக் கும்பிட்டுக் கடவுளுக்குச் சமமாகப் போற்றிய நிலை மாறிவிட்டது. காலமாற்றத்தினால் கள்வருக்குப் பயந்து திருமணத்துக்கு மறுநாளே பாதுகாப்புப் பெட்டகங்களிலே தாலியைப் பதுக்கி வைக்கும் நிலை வந்துவிட்டது. இல்லாவிட்டால் கண்களில் ஒற்றி பக்தியை வெளிப்படுத்துவோர் பட்டியலில் எத்தனை பேர் உள்ளடங்குவார் என்பதைக் கணக்கிட வேண்டிய தேவையும் இருந்திருக்கும்.

09. வலிமை பெற வேண்டிய பெண் அடையாளம்

“பெண்புத்தி பின்புத்தி” என்றார்கள். இதையும் வசதிக்கேற்ற முறையில் பொருள் கொண்டனர். பெண் விலக்கி வைக்கப்பட வேண்டியவள். தீட்டானவள். பாவப்பட்ட பிறப்பு. பெண் மீது ஆசை கொண்டால் மோட்சத்தைக் கெடுக்கும். பெண் மயக்கிவிடுவாள். இவள் ஒரு முதலீடு அல்ல. சொத்து இழப்புக்கு காரணமானவள். அறிவியல் ரீதியாகக் கூட ஆக்கபூர்வமாகச் சிந்திக்கத் தெரியாதவள். எல்லாவற்றிலும் மேலாக பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கு ஆணின் உதவியை நாடி அவனிடம் கையளிக்கப்பட வேண்டியவள். இவ்வாறெல்லாம் பொருள் கொள்ளப்பட்டு பெண் வெறுக்கப்பட்டாள். இனம், மொழி, பேதமின்றி பெண் ஒடுக்கப்பட்டாள். அதனால் தாய்மார்களே தாங்கள் பெற்ற குழந்தையைக் கொல்ல முன்வந்த கொடுமை தாராளமாக நடந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

அறியாமைக் கால அரேபியத் தந்தைமார்கள் பெண்குழந்தை பிறந்தால் தனது கரங்களாலேயே குழி தோண்டிப் புதைத்துக் கொன்றார்களாம். இந்தியத் தாய்மார்கள் வாய்க்குள் நெல்மணிகளைப் போட்டும் கள்ளிப்பால், அரளிவிதை போன்றவற்றைக் கொடுத்தும் இந்த உலகத்தை விட்டே விரட்டி விடத் துணிந்திருக்கிறார்கள். காரணம் பெண் பாவப்பட்ட பிறப்பாகக் கருதப்பட்டமைதான். பிறந்த வீட்டிற்குள் இறப்பது கருவிலே அழிவது. பிறந்தாலும் நோய்வாய்ப்படும் அளவு அதிகமாக இருப்பது இவ்வாறு பல்வேறு காரணங்களினால் ஆணின் வாழ்வியல் ரீதியான தேவையும் அக்கறையும் முதன்மைப்படுத்தப்பட பெண் மலினப்பட்டவளாகவும் அதிகளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாதவளாகவும் அக்காலத்தில் கருதப்பட்டாள்.

பெண்ணுக்குக் கல்வி அறிவு கொடுக்கப்படுவது தடை செய்யப்பட்டு வீட்டுக்குள்ளே பூட்டி வைத்திருந்த சமூகத்திலே பெண் பாதுகாப்பு என்பது முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது. அவள் ஏன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவள் என்பது அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஆண்,

பெண் இருவரின் இணக்கத்தோடு பாலியல் ரீதியான உறவுகளில் ஈடுபடும் போதும் சரி, ஆணினால் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்ட போதும் சரி பெண் மட்டுமே களங்கப்பட்டவளாக அல்லது குற்றம் புரிந்தவளாகக் கணிக்கப்படுகின்றாள். ஆண் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவளாக களங்கப்பட்டவளாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கோ குற்றம் சுமத்துவதற்கோ சமூக அமைப்பு இடம் கொடுக்கவில்லை. அவன் குற்றம் இல்லாதவனென்றே சமூகம் நம்பப் பழக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவன் செய்த குற்றத்திற்குச் சாட்சியாக இருப்பவன் பெண் என்பதை வசதியாக மறந்துவிடுகின்றது.

அவள் கருத்தரிப்பதன் மூலம் தான் அது நிரூபிக்கப்படுகிறது. அவள் கருத்தரித்திருப்பதற்கு நான் காரணமில்லை. எனக்கும் அவளுக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை என ஆண் அடித்துக் கூறிவிட்டால் பெண்ணின் நிலை எப்படி இருக்கும்? பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் சமூகத்தின் பழிக்கு ஆளாகி விடுவார்கள். அதனால் அவமானந் தாங்கமுடியாமல் தற்கொலை செய்துகொள்வார்கள். பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாகி விடும். இதற்குக் காரணமாக விளங்கிய ஆணுக்கும் அவளது குடும்பத்தவருக்கும் எந்தவிதமான இழிவும் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால், கெட்டுப்போன பெண் அவமானச்சின்னம். காலம்பூராக அந்த அவமானத்தைச் சுமந்து கொண்டு வாழ்வதற்குத் தைரியமிருந்தால் வாழலாம் அல்லது சாவு ஒன்றே சரணாகதியாகிவிடும். அதுமட்டுமல்ல அந்தக் குடும்பத்தில் அவளுக்கு அக்கா தங்கைமார் இருந்தால் அவர்களுக்கும் கெட்டுப்போனவளின் சகோதரிகள் என்ற பட்டப்பெயர் சூட்டி வாழ்வு கொடுப்பதற்கு யாரும் முன்வரமாட்டார்கள். இப்போதைய நீதித்துறை மேம்பாடு ஓரளவுக்கு பெண்ணுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் அல்லது அவளது களங்கத்தைப் போக்கி நியாயத்தை நிலைப்படுத்தி அவளது வாழ்வை மீட்டுக் கொடுக்கும் பணியைச் செய்கின்றது. அதனால் தற்கொலை என்ற தீர்வு குறைந்துவருவதும் அவதானிக்கப் படவேண்டிய தொன்றாகும். என்ன இருந்தாலும் பெண்ணுக்கான நீதி அவ்வளவு எளிதில் விரைவாகக் கிடைத்துவிடுவதில்லை. தாமதித்துக் கிடைக்கும் நீதி அநீதி என்று ஒரு கூற்றும் இருக்கத்தானே செய்கின்றது.

இப்போது சொல்லுங்கள் பெண்ணும் பெண்ணைப் பெற்றவர்களும் பாவப்பட்ட ஜென்மங்களாகக் கருதப்பட்டதில் எதுவித தவறும் இல்லைத்தானே. ஆனால் ஆணுக்குச் சொத்து சுகத்தோடு தமது பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு வரிசையாகப் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் முன்நிற்பார்கள். இதனால், ஆண் அழுக்கற்றவன் கட்டித் தங்கம் என்றெல்லாம் புனைந்துரைக்கப்பட்டுப் போற்றப்பட்டது உண்மையிலும் உண்மை. இன்று நிலைமை மாறி விட்டது. பெண் பிள்ளைகள் படு மோசம என காதுக்குள் மட்டும் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். இன்று பேசாப் பொருள்கள் நிறையவே உள்ளன.

இத்தகைய அழுத்தங்கள் உளவியல் ரீதியாகப் பெண்ணை எவ்வாறு பாதித்திருக்கும் என்பது சிந்திக்கப்பட வேண்டிய அம்சமாகும். பெண் கொடுமைக்காரியாக துரோகம் செய்பவளாக, ஏமாற்றுபவளாக, வஞ்சிப்பவளாக, நடிப்பவளாக இப்படிப் பல்வேறு நிலையில் பார்க்கப்பட்டாள். பேச்சுவழக்கில் சொல்வார்கள் “பெட்டைக் கோழி கூவி விடியுமா?” பொழுது விடிவதற்குக் கூடசேவல் தான் கூவ வேண்டும். இத்தகு உதாரணங்களைச் சொல்வோர் யதார்த்தத்தில் உண்மைகளை மறந்து விடுகின்றனர். சேவலுக்கு மட்டுந்தான் கூவத் தெரியும் பெட்டைக் கோழியால் கொக்கரிக்கத்தான் முடியும் அது ஒரு போதும் கூவுவதில்லை. யதார்த்தங்களுக்குப் புறம்பாக வரும் கருத்தாடல்கள் பெண்ணை இரண்டாந்தரப் பொருளாகச் சித்தரிப்பதை மட்டுமே இலக்காகக் கொண்டிருக்கும். பெண்ணால் நல்ல காரியங்களை செய்ய முடியாது என்பதற்கு உதாரணங்கள் கூறி அவளின் திறமைகள் மழுங்கடிக்கப்பட்டன. சந்ததி விருத்தி, பிதிர்க்கடன் போன்றவற்றுக்கு மட்டுமல்ல சமயம் சார் செயற்பாடுகளையும் செய்ய முடியாத படி தீட்டானவள். ஆசைக்கும் மோகத்துக்குமுரியவள் போன்ற கருத்துகளை முன்வைத்து அடக்கப்பட்டாள்.

பெண்ணாகிவந்ததொரு மாயபிசாசாம் பிடித்திட்டென்னை கண்ணால் வெருட்டி முலையால் மயக்கிக் கடிதடத்துப் புண்ணாங் குழியிடைத்தள்ளி, என்போதப் பொருள் பறிக்க எண்ணா துனைமறந்தேன் இறைவா கச்சி ஏகம்பனே”

பட்டினத்தார் பெண் மாயப் பிசாசாகி பிடித்து ஆட்டி அலைத்துவிட்டதால் இறைவனை மறந்து விட்டதாக பாடியுள்ளார்.

கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே அவன் கையெடுத்து அப்புறந் தன்னில் அசையாமல் முன்வைத்து அயல்வளவில் ஒப்புடன் சென்று துயில் நீத்துப் பின்வந்து உறங்குவதை எப்படி நான் நம்புவேன்? இறைவா கச்சி ஏகம்பனே?

குடும்ப உறவிலே கணவனுக்குத் துரோகம் செய்யும் மனைவி அவள் செயற்பாடுகள் பற்றி இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. கணவனின் கை அணைப்பிலே படுத்திருந்த மனைவி அவன் தூங்கிவிட்டதை அறிந்து கையை மெதுவாக எடுத்து ஒரு பக்கமாகச் சத்தப்படாமல் வைத்துவிட்டு அயல்வீட்டுக் காரனுடன் உறவுகொண்டு பின்னர் வந்து ஒன்றும் தெரியாதவள் போல உறங்குபவளை எப்படி நான் நம்புவேன்? என இறைவனிடம் பட்டினத்தார் முறையிடுகின்றார். கொலையும் செய்வாள் பத்தினி என்பார்கள். இதற்கு உதாரணமாகப் பல சம்பவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இல்லறத்தில் ஈடுபட்ட கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருமனப்பட்ட ஒன்றிப்பு மூலமே குடும்ப வாழ்வில் நிறைவு காண்கிறார்கள். எதிர்பார்ப்புகள் வேறுபடும் போது ஒன்றிப்பு இயலாததாகி விடுகிறது. “மனம் கொண்டது மாளிகை” என்பார்கள். சிலர் வசதிகளெதுவுமற்ற சிறிய வீட்டில் குறைந்த வருமானத் தோடு நிறைவாக வாழ்வார்கள். பலர் வசதிகளுடன் கூடிய வீடு நல்ல வருமானம் இருக்கும் கணவன் மனைவி சேர்ந்து சாப்பிடக் கூட நேரமிருக்காது. இயந்திரத் தனமாக இருவரும் இருவேறு திசையில் ஓடிக்கொண்டிருப்பார்கள். குடும்பத்தில் காத்திருப்புகள் மூலம் மகிழ்ச்சி நிறைந்தது. கணவன் வரும் வரையும் மனைவி காத்துக் கொண்டிருப்பாள். கணவன் சாப்பிட முதல் மனைவி சாப்பிடமாட்டாள். கணவன் வந்த பின் சேர்ந்து சாப்பிடுவாள் அல்லது கணவன் உண்ட கோப்பையில் மிகுதியான உணவைச் சாப்பிட்டு மகிழ்வாள். அவன் இன்று சமையல் நன்றாக இருக்கிறது என பாராட்டுவான். அதற்காகவே காத்து இருந்தவள் போல மகிழ்ச்சியோடு அவளும் சாப்பிடுவாள்.

10. மாற்றமுறும் காலச் சக்கரம்

இன்று பெண் அறிவியல் ரீதியாக முன்னேறிவிட்டாள். ஆணுக்குச் சமமாகவோ அல்லது அதிகமாகவோ வருமானத்தையும் பெற்றுத் தருகின்றாள். பெண்ணுக்குரிய பொறுப்புகள், கடமைகள் விரிவடைந்தமையால் சமூகத்தில் அல்லது குடும்பத்திற்குள் பெண்ணின் வகிபாகமானது பலதரப்பட்டதாக உள்ளது. மனைவி தாய் பொறுப்பான அதிகாரி. குடும்ப “உறவுக்குள் ஒருத்தி” இவ்வாறு பல நிலைகளிற்கும் ஏற்ப தனது கடமைக் கூறுகளை மாற்ற வேண்டிய தேவை விரிவடைந்துள்ளது. பொறுப்புகளும் தேவைகளும் அதிகரிக்க ஓய்வு என்பது அரிதானதாகிவிட்டது. முன்பெல்லாம் இவையிவை பெண்ணுக்குரியவை. இவை ஆணுக்குரியவை என வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. சமையல், குழந்தை வளர்ப்பு பெண்களுக்குத்தான் இயலும் என்ற நிலை மாறி குடும்பத்தில் ஆண், பெண் இருவரும் சரிசமமாகப் பாடுபடும் நிலைக்குத் தம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர். ஆண் முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறான். பெண் அடிமைப்படுத்தப்படுகிறாள் என்ற கருத்தியல்கள் பொருளற்றுப் போய்விட்டன.

பாரதிக்கு முன்பு பெண் குனிந்த தலை நிமிராமல் காலால் நிலத்தில் கோலம் போட வேண்டும். நாணிக் கோணி நிற்பது தான் பெண்மைக்குரிய அழகு. நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும் நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத திமிர்ந்த ஞானச் செருக்குடனும் இருக்க வேண்டும் என்பதை யாரும் வற்புறுத்துவதற்கு முன்வரவில்லை. காரணம், பெண் மென்மைத் தன்மையுடையவளாக, பூவாக, கொடியாக, புனைந்துரைக்கப்பட்டு ஆணைத் திருப்திப்படுத்துபவளாக மட்டும் இருக்கவேண்டும் என எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டாள். அதனால்தான் படுக்கையறையில் பெண் தனது கணவனுக்கு ஒரு விலைமகள் போல் செயற்படுவதன் மூலம் அவனது தேவையையும் திருப்தியையும் நிறைவு செய்ய வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டது. சமூகம் வரையறுத்த சில பக்கச் சார்பான கொள்கைகளினால்தான் பெண் தீய வழிகளில் திசை மாறும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. படுக்கையறையில் ஆணின்

திருப்தி எந்தவளவிற்கு முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுகிறதோ அதேயளவிற்குப் பெண்ணின் திருப்தி என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

உடலியல் ரீதியாக உச்ச திருப்தி என்பது ஆணைவிட பெண்ணுக்குத் தாமதமாகவே ஏற்படும். இது இருவரின் புரிந்துணர்வோடு அனுசரித்துப் போக வேண்டிய ஒரு செயற்பாடு. ஆண் தனது திருப்தி, திருப்தியின்மையை வெளிப்படையாகக் கூறலாம். ஏனெனில், பெண் அதற்காகவே படைக்கப்பட்டவள் என்ற நம்பிக்கை எம்மிடையே உள்ளது. பெண் வெளிப்படையாகச் சொல்லமாட்டாள். என்னைப் பற்றித் தவறாக நினைத்து விடுவார் என்ற தயக்கம் அவளுக்கு இருக்கும். ஏனென்றால் "நீ பெண் அனுசரித்துப் போக வேண்டும்" அடங்காப்பிடாரியாக இருக்கக் கூடாது. ஆணை வசப்படுத்தி உனது கைக்குள் வைத்திருக்காவிட்டால் அவன் வேறு இடத்தை நாடி விடுவான் என்ற அறிவுறுத்தல்கள் அவள் உள்ளத்தில் புதைக்கப்பட்டுவிட்டது.

✓ "கழுத்தில் விழுந்த மாலை கழற்ற முடியவில்லை" என மாதவியின் பின் சென்ற கோவலன் மீண்டும் திரும்பி கண்ணகியிடம் வரும் போது அவனை மன்னித்து ஏற்றுக்கொண்ட கண்ணகி நல்ல நகை போடவில்லை. நல்ல சேலை வாங்கித் தரவில்லை. கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ளவில்லை. என் உணர்வுகளை நீங்கள் மதிக்கவில்லை. இப்படிக் குற்றச்சாட்டுகள் முன் வைக்கவில்லை. இல்லறத்தானுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்ய முடியவில்லையென வருந்துகிறாள். அறவோர்க்களித்தலும் அந்தணரோம்பலும் துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்தேன் என்கிறாள். சங்ககாலத்திலே நிலவிய பரத்தமை ஒழுக்கம் மருத நிலத்தில் ஊடலாக அங்கீகாரம் பெறுகிறது. ஆண்களை மகிழ்விப்பதற்காக அவர்களின் களியாட்டம் கேளிக்கைகளை ஏற்ற சமூக அமைப்பு நிலவியுள்ளது.

ஒரு பெரியவர் பின்னேரம் வீட்டைவிட்டுப் போனால் இரவு நல்ல வெறியிலே வருவார். குடிபோதையில் பெரிதாகப் பாடிக்கொண்டு வருவார்.

“ஆலகால விடத்தையும் நம்பலாம்,
ஆற்றையும் பெருங்காற்றையும் நம்பலாம்,
சேலகட்டிய மாதரை நம்பியோர்
தெருவிலே நின்று தயங்குவார்”

தனது மனைவியையா அல்லது வேறு பெண்களையா பாடினார் என்பது அவரிடம் கேட்டால் அவருக்கே தெரியாது. பெண்ணை நம்பவே கூடாது என்பதை மதுமயக்கத்திலும் வெளிப்படுத்துவார். அதுமட்டுமல்ல பெண் பொய்யே வடிவானவள் என்பார்.

“வெம்புவாள் விழுவாள் பொய்யே
மேல்விழுந்தழுவாள் பொய்யே
தம்பலம் தின்பாள் என்பாள் பொய்யே
சாகிறேன் என்பாள் பொய்யே”

இவ்வாறெல்லாம் பெண் பார்க்கப்பட்டதால் தான் அவள் அடக்கப்பட்டாள். ஒடுக்கப்பட்டாள். இவை அனைத்தும் பெண்ணின் ஆளுமையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதால் ஆமை ஒட்டுக்குள் தன்னை அடக்கிக் கொள்வது போல பெண்ணும் தன்னளவில் அடங்கிக் கொண்டாள். சகல வல்லமையும் நிறைந்த பெண் தனது ஆற்றல்களைத் தெரிந்தபோதிலும் அதை வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்வரவில்லை இதுவே சமூக எதிர்ப்பார்ப்பாக இருந்தமையால் அதே நிலையை பேணிக் கொள்வதற்காக நல்லவள், குலப்பெண், அடக்கமானவள் என்ற அடைமொழிகளால் புனைந்துரைக்கப்பட்டாள். ஆணை விட. பெண் தான் மொழியாற்றலும், நுட்பத்திறனும் சாமர்த்தியமும் செயலாற்றலும் நிறைந்தவள். ஆணிடம் பொறுமையும் சகிப்புத் தன்மையும் குறைவு. இதனால் அவனிடமிருக்கும் திறமைகள் அல்லது சாதுரியம் வெளிப்படுவதற்குத் தடையாக இருந்தது. பெண் சமையல் தையல், கைப்பணி போன்ற நுட்பமான வேலைகளில் கைதேர்ந்தவள். வார்த்தை ஜாலாங்களினால் வளைத்துவிடும் வல்லமை அவளது பிறவிக் கொடையாகும். பெண்ணின் மூளைக்குள் ஆணுக்கில்லாத விதத்திலே பெரிய மொழி வளப்பகுதி அமைந்துள்ளது. அதனால்தான் பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்தமாக மொழியைப் பிரயோகித்து தனது கருத்தினை மேலோங்கச் செய்துவிடுகின்றாள்.

“பெண்ணென்பவள் பேசிவிடில் பெரும் பூமி தாங்காது” என்பார்கள். பல ஆண்கள் பெண்களின் முன் பேசமுடியாது தடுமாறுவார்கள். வார்த்தைகளைப் பொருத்தமாகப் பிரயோகிக்கமாட்டார்கள். ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் மட்டுமே சொல்வார்கள். பெண்கள் “பார் இவரின் வாலை ஒட்ட நறுக்கி விடுகிறேன்”, “நல்லா வாங்கிக் கட்டப்போறார்” இப்படிச் சவால் விட்டு தலை குனியும் படி செய்துவிட்டு வருவார்கள்.

மொத்தத்தில் பெண்ணைக் காலம் பல்வேறு விதத்தில் ஆணுக்கு நிகராகத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. அதனால்தான் பிரச்சினைகளும் சிக்கல்களும் முந்தைய வடிவத்தில் இருந்து வேறுபட்டு புதிய வடிவங்களில் வெளிப்படத் தொடங்கியுள்ளன. இனிமேல் எல்லாமே சவாலாகவே இருக்கப் போகின்றன.

11. சமூக மனப்பாங்கில் பெண்

இல்லாள் என்பது இல்லத்தை ஆள்பவள் என இல்லத் தலைவியாகிய பெண்ணைக் குறிக்கிறது. அதன் எதிர்ப்பாற் சொல் இல்லான். இது இல்லத் தலைவனைக் குறிக்கவில்லை. ஒன்றுமே இல்லாதவனைச் சுட்டுகிறது. இங்கு பெண் வீட்டுக்கு அரசியாக மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நடவடிக்கையை இது குறிக்கிறது. பெண்ணின் அறிவை மட்டுப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம்தான் இல்லத்திற்குரியவளாக்க முடியும் என்பதை அறிந்த சமூகத்தவர் ஆணுக்கு மட்டும் உரியதாக அறிவு தொழில், சொத்துரிமை, சந்ததிப்பெருமை, இறைப் பணி, பிதிர்க்கடன் என சிலவற்றை அதிலும் முக்கியமான வற்றையெல்லாம் ஓரங்கட்டி ஒதுக்கிவிட்டார்கள். ஆரம்ப கால குருகுலக்கல்வி முறையை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி பின்வந்த பள்ளிக்கூடம், கல்லூரி என்பவற்றிலும் சரி ஆண் கல்விக்கே முதன்மை நிலை கொடுக்கப்பட்டது. குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு முன் பட்டப்படிப்புகளை எடுத்துக்கொண்டால் Bachelor's, Master's degree இவை ஆண் மையப்படுத்தப் பட்டதாகவே இருந்தன.

புலவர், கலைஞர், கவிஞர், எழுத்தாளர், காவலர், ஒற்றர் போன்ற பொதுச் சொற்கள் இருந்த போதிலும் புலவன், கலைஞன், கவிஞன், எழுத்தாளன், காவலன், ஒற்றன் போன்ற சொற்கள் ஆண் வழிப்படுத்தப்பட்ட சொற்பிரயோகங்களாகவே காணப்படுகின்றன. இல்லத்தை ஆளும் ஆற்றலுடைய பெண் ஏனைய துறைகளில் எல்லாம் புறந்தள்ளப்பட்டமைக்கான காரணம் என்ன?

மனைவியிடம் நல்ல பண்புகள் இருக்குமாயின் கணவனிடம் இல்லாதது எதுவும் இல்லை. அவை இல்லாத போது வாழ்க்கையே இல்லையென்றாகிவிடும். என வள்ளுவர் வாழ்க்கைத் துணை நலம் பற்றி கூறியுள்ளார். ஆணுக்குரிய நிம்மதி சந்தோஷம் அனைத்தும் பெண்ணின் கையில் இருக்கிறது என்றால் அவள் எவ்வளவு வல்லமை படைத்த வளாக இருக்கின்றாள் என்பதே பொருள். உண்மையில் ஆண் என்பவன் முன்பின் யோசித்துச் செயலாற்றக் கூடிய திறமையற்றவன். மற்றவர்களின் மன உணர்வுகளைப் புரிந்து

நடப்பதற்கோ பேசுவதற்கோ தெரியாது. வார்த்தைகளால் வசீகரிக்கும் இயல்பு பெண்க ளுக்குத்தான் கைவந்த கலை. ஆண் பிள்ளைக்குச் சமூகத்தில் இருந்த வரவேற்பு அவனை முதன்மைப்படுத்தியிருந்த வருவாய் வளம் அனைத்தும் ஆண் தனக்குரிய பலம் பலவீனங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துச் செயற்படுவதற்கு வழிவகுக்கத் தவறிவிட்டது. “சாண் பிள்ளையானாலும் ஆண் பிள்ளை” எனவும் “கல்லானாலும் கணவன்” எனவும் ஆண் சார்ந்த குறைபாடுகள் பெரிதாகப் பேசப் படவில்லை. குறை கள் குறைகளாகவன்றி நிறைகளாகவே கணிக்கப்பட்டன.

“தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை” கணவனின் வருவாய்க்கேற்ப செலவு செய்து அதிலும் சேமித்து வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கேற்ப நுட்பங்களைத் தெரிந்து செயற்படுத்துபவள் பெண். மாதம் முடிந்து சம்பளத்தை மனைவியின் கையில் கொடுத்ததோடு அவன் பணி முடிந்து விடும். அடுத்த மாதம் வரும்வரை நிதானமாக செலவு செய்து கணவனை கடன்காரானாக்கி விடாமல் பாதுகாப்பவள் மனைவி, பிள்ளைகளின் தேவைகள், விருப்பங்கள் அறிந்து நடப்பதற்கும் உறவுகள் அயலவர் தொடர்புகளை பேணுவதற்கும் நல்லவை எவை தீயவை எவை எனச் சீர்த்தூக்கிப் பார்த்து சாதகமானவற்றை ஏற்றுப் பாதகமானவற்றைப் புறந்தள்ளி வாழ்க்கையென்ற மேடையிலே தன் பாத்திரத்திற்குப் பொருத்தமான வேடங்களைத் தாங்கி பொறுப்புடன் செயற்படும் பெண்ணின் அறிவை முளையிலே கிள்ளி விடும் தேவை கருதியே கல்வி ஆணுகுரியதாக்கப்பட்டது.

சகலகலா வல்லமை கொண்ட பெண் ஆணையும் தன் மதிநுட்பத்தால் அடக்கியாளும் தன்மை கொண்டவள் என்பதால் சமூகம் தான் எடுத்துக்கொண்ட புனைவுகளுக் கேற்ப பெண் அறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது நற்பண்புகளை ஒழுக்கம், கற்பு போன்றவற்றிற்குள்ளிருந்து புடம் போட்டு எடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது. சமூக மனப்பான்மைக்கு ஏற்ப இசைவாக்கம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அறிவூட்டல்களின் திணிப்பு பெண்ணை அழுத்தியபோது அவளால் எதிர்த்து நின்று போராட

முடியாமல் சமூகத்துக்கு ஏற்றமாதிரித் தன்னை மாற்றிக் கொண்டாள்.

“மனப்பாங்கு என்பது சிறிய ஒரு விடயமாக இருப்பினும் அது பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும்”

- வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் -

மனப்பாங்கு என்பது மனிதன் குறிப்பிட்ட சூழலுக்கு ஏற்ப தன்னைச் சரிசெய்து கொள்ளும் ஒரு செயற்பாடு, சமூகமாக வாழும்போது சமூகத்திலுள்ள பிறரோடு ஊடாட்டம் கொள்ள வேண்டிய தேவை உருவாகும். ஒருவரின் சிந்தனை செயல் மற்றவரின் சிந்தனை செயல்களிலிருந்து வேறுபட்டதாகவே அமையும். அப்போது முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். எனவே, தான் சேர்ந்து வாழ்பவர்களின் போக்குக்கேற்ப தன்னைத் தான் மாற்றிக் கொண்டோ அல்லது அவர்களின் நடத்தைகளைப் பின்பற்றிக்கொண்டோ ஒற்றுமையாக வாழும் நிலை தோன்றும்.

“நீங்கள் ஒரு விடயத்தை விரும்பாவிடின் அதனை மாற்ற முயற்சி செய்யுங்கள், உங்களுக்கு அதனை மாற்ற முடியாதெனின் அது பற்றிய உங்களது சிந்தனையை மாற்றுங்கள்” ‘மேரி ஏஸ்கல் ஸ்ப்ரித்’ கூறியதற்கேற்ப பெண் தன்னை சமூகத்திற்கேற்ப இசைவாக்கப்படுத்தினாள். எனவே, பெண் பற்றிய சமூக மனப்பாங்கு பிறப்புடன் கூடிய ஒன்றல்ல. அல்லது நிலையான ஒன்றாகவும் கொள்ளமுடியாது. அவ்வாறெனில் மனப்பாங்கு எவ்வாறு உருவாகும்? என்ற கேள்வியை எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கான விடை இவ்வாறு அமையும்.

ஒருவர் பற்றி அல்லது நிகழ்வு பற்றி அல்லது வேறுவிடயங்கள் பற்றி சார்பளவில் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் உறுதியான விளக்கம் அல்லது மதிப்பீடு மனப்பாங்கு எனப்படும். இது நேர்கணியமாகவோ எதிர்கணியமாகவோ அமையலாம். மனப்பான்மை உருவாக்கத்தில் வீடு என்ற அலகு பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. இதனைச் செய்யக்கூடாது. இதனைச் செய்யலாம் என்ற மனப்பாங்கு பெற்றோர்களினால் உருவாக்கப்படுகிறது.

எமது முன்னோர் ஆண்பிள்ளை பிறந்தால் அதிர்ஷ்டலாபச் சீட்டில் அதிக பணம் பெற்றுவிட்டது போன்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். ஆண்பிள்ளை பிறந்தால் வீட்டுக் கூரையைத் தட்டுவார்கள். கூரை தட்டிப் பிறந்தவன் என்று வீரம் பேசுவார்கள். இனிமேல் வீட்டில் இருக்கின்ற துர்த்தேவதைகள் எல்லாம் ஓடிப்போய்விட வேண்டும். ஆண்பிள்ளையால் வீட்டில் செல்வமும் செல்வாக்கும் பெருகப் போகிறது. வீரத்தில் புலி, பயமில்லாதவன் என நம்பினார்கள்.

பெண்ணானவள் சமைத்துவிட்டு மேல்பானையில் இருக்கும் சோற்றைச் சாப்பிடவே கூடாது. வீட்டில் உள்ள ஆண்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்ட பின்னர் அடிப்பானையில் இருப்பதை போதுமோ போதாதோ அஜஸ்ட் பண்ணிவிட வேண்டும். மேலுள்ள சோற்றில் கல் இருக்காது என்பது ஒரு புறமிருக்க சத்துள்ள உணவா? வாய்க்கு ருசியான உணவா? முதல் தரமான உணவா? ஆணுக்குத் தான் கொடுக்க வேண்டும். பெண்ணும் இதனை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டாள். மனப்பாங்கு வளர்ச்சியில் சகபாடிகளின் செல்வாக்கு முக்கியம் பெறுகிறது. மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவனாக குடும்பத்தில் உள்ள ஆண்களை மதித்து அவர்கள் மீது அன்பு செலுத்தப் பழகிக் கொண்ட பெண் பிள்ளைகள் தமது விளையாட்டுக்களின் போதும் குடும்பத் தலைவனாக, வேலை செய்பவனாக, உழைப்பவனாக ஆண் பாத்திரமும் சமையல், வீட்டு வேலைகள் என்பவற்றோடு பெண் பாத்திரமும் இணைந்ததாகவே அமைத்துக் கொண்டனர். பண்பாட்டுக் கூறுகளும் மனப்பாங்கு விருத்தியில் தாக்கத்தைச் செலுத்துவதால் இவற்றினால் போஷிக்கப்பட்ட பெண் தனது ஆளுமையை இதற்குப் பொருந்தும் வகையில் இசைவாக்கிக் கொண்டாள்.

விலங்கு பறவைகளின் ஆண் இனம் அழகானதாக இருக்கும். மனிதரில் இந்நிலை மாறி பெண்கள் அழகாக இருக்கிறார்கள். அழகு என்பது ஒவ்வொருவரின் மனப்பாங்கு சார்ந்த விடயம் தான். ஏனென்றால் ஒருவருக்கு அழகாகத் தெரிவது மற்றவருக்கு அழகற்றதாகத் தெரியலாம். தனிப்பட்டவரின் சுயவிருப்பு வெறுப்பு வேறுபட்டாலும் பொதுவான

கண்ணோட்டத்தில் அழகு என்பதற்கு சில வரையறைகள் கொண்டு பார்க்கப்படுவதுண்டு. ஆண்கள் பொதுவாக காட்சிப்படுத்தலின் மூலம் உணர்வுகள் தூண்டப்படும் இயல்புடையவர்கள். அதேபோல பெண்கள் “நீ ரொம்பவும் அழகாக இருக்கிறாய்” என்றால் போதும் திரும்பவும் அதைச் சொல்ல வைக்க வேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுவார்கள். அழகிருக்கும் இடத்தில் ஆபத்தும் இருக்கும் என்பார்கள். அழகான பெண்ணின் கடைக்கண் பார்வைக்காக எங்கும் இளவட்டங்கள் அல்லது அவளின் காலடி நிழலே சொர்க்கம் என தவிக்கும் வாலிபர்கள் “தேவதாஸ்” நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு வாழ்க்கையைத் தொலைத்த வரலாறுகள் நிறையவே உள்ளன.

பெண் அடக்கப்படுவதாலும் வஞ்சிக்கப்படுவதாலும் அவளுக்குள்ளும் ஆக்ரோஷமான உணர்வு மறைக்கப்பட்டு உள்ளது. அது வெளிப்படுமானால் மான், தேன், மயில், கிளி, கொடி, பூ என வர்ணிக்கப்பட்டு மென்மைத்தன்மையோடு தன் உணர்வுகளுக்கு ஈடுகொடுப்பவளாக அல்லது இசைந்துபோவளாக இருக்கும் பெண் ஆணுக்கு திருப்தியை ஏற்படுத்துபவளாக இருக்க முடியாது என்ற பயத்தின் காரணமாக சில எடுகோள்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. “பெண் ஒருத்தி பேசி விட்டால் பெரும் பூமி தாங்காது” அவளுக்குரிய அணிகலன் பொறுமை. அது பூமியை விஞ்சியதாக இருக்க வேண்டும். நிலம் அதிராமல் மென்மைத் தன்மையோடு நடக்க வேண்டும். குனிந்த தலை நிமிராமல் முகம் குங்குமமாய் சிவக்க நாணம் கொள்வதும் ஓரக் கண்ணால் பார்ப்பதும் கையைப் பிசைந்து, கால்விரலை அளவெடுப்பதும் குலமகளுக்கு உரிய இலட்சணங்கள். இப்படியெல்லாம் சொன்னவர்கள் புலன் ஐந்தும் பொறி கலங்கிப் போகாமல் உணர்வுகளை அடக்கியாளப்பழக வேண்டும். சிறைகாக்கும் காப்பை விட மகளிர் நிறை காக்கும் காவல்தான் மேலானது என கூறிவைத்தார்கள். பெண்ணைப் பத்திரப்படுத்தி வைக்க நினைத்தவர்கள் இலக்கியங்களிலும் சிற்பங்களிலும் ஓவியங்களிலும் பெண்ணை சும்மாவா விட்டார்கள். மறைக்கப்பட வேண்டிய உறுப்புகளைக் காட்சிப் பொருளாகவும் கவிப்பொருளாகவும் முதன்மைப்படுத்தினார்கள்.

“கொங்கை கொடும்பகை வென்றனமென்று
குழைந்து குழைந்தாட”

வசந்தவல்லி பந்தடிக்கும் காட்சியை இவ்வாறு வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கின்றார் புலவர். ஓர் இளம் பெண்ணின் மார்பகத்தை அதன் வண்ணம் வடிவம் என்பவற்றை காட்சிப்படுத்தும் விதத்தைப் பாருங்கள்.

“முதிர் கோங்கின் முகையென
முகஞ் செய்த குரும்பையென
பெயல் துளி முகிழ் என
பெருத்த நின் இளமுலை
உயிர்வாங்கும் என்பதை
அறிதியோ அறியாயோ”

பெண்ணைத் தெய்வத்திற்குச் சமமாக மதிப்பதாகக் கூறிக் கொள்ளும் ஆண் வர்க்கத்தினர் உணர்வுகளின் வெளிப்படுத்தல்களில் பெண்ணைவிட மட்டமானவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். இங்கு ஆண் என்று குறிப்பிடுவது பொதுவானதாக இருந்தாலும் எல்லோரையும் சுட்டுவதாகக் கொள்ள முடியாது. ஒரு உயர் அதிகாரியின் முன்னாலே அல்லது உதவி கேட்டுச் செல்லும் ஆண்களிடமோ பெண் நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையுமாக நிற்பது என்பது இயலாத காரியம். பருவப் பெண் ஒருத்தி முன்னாலே நிற்கின்றாள் என்றால் ஆணின் பார்வை போகும் இடங்களை அவனாலே கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போய்விடும். அதனால்தான் இந்தப் புலவர் உயிர்வாங்கும் என்பதை அறிவாயோ எனக் கேட்கிறார் போலும்.

என்னதான் வீரம் பேசினாலும் ஆண்களிடம் இல்லாத பல்வேறு தனித்துவங்கள் பெண்களிடம் இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். காந்தப்பார்வை, முல்லைச் சிரிப்பு, மின்னல் இடை, அன்னநடை, பவளச் செவ்வாய், அப்பிள்கன்னம், சங்குக் கழுத்து இப்படி அங்கம் அங்கமாய் வர்ணிக்கக் கூடிய அழகுகள் அவளுடன் கூடப் பிறந்தவை. அதற்காக ஆண்கள் அழகற்றவர்கள் என்பது கருத்தல்ல. பெண்களின் அழகு வசீகரிக்கக்கூடியதும் புலவர்களாலும் கவிஞர்களாலும் பாடுபொருளாகக் கொள்ளப்பட்ட

துமாகும். அடுத்த சிறப்பு பெண்ணிடம் இருக்கும் படைப்பாற்றல், ஆண்மையை அர்த்தப்படுத்துபவளாகவும் ஒரு கருவை உருவாக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் ஆளுமையும் ஆற்றலும் நிறைந்த ஒரு உயிரியை இந்த உலகுக்கு ஈந்தளிப்பவளும் பெண்ணே. எனவே, சோதனைகளும் வேதனைகளும் நிறைந்த பெண்ணின் வாழ்வின் அர்த்தப்பாடு தாய்மை அடைதல் என்பதால் முழுமை பெறுகிறது. ஆண்கள் படைத்த கலைகள், தொழில் நுட்பம், அறிவியல், விஞ்ஞானம் போன்றவற்றில் சாதனையாளர்களாகத் திகழ்ந்தாலும் பெண்கருவைச் சமந்து குழந்தையாகப் பிரசவிக்கும் போது அடைகின்ற பேரானந்தத்திற்கு இணையாக இந்தச் சாதனைகளால் அவன் மகிழ்வை அடைய முடியவில்லை. அதனால் ஆண்களிடம் கர்ப்பப்பை பொறாமை ஏற்படத் தொடங்கியது. அதாவது பெண்ணைப் போல ஆணும் பிரசவிக்க முடியாமல் போய்விட்டதே என்ற குறை ஆண்கள் மனதில் இடம் பிடிக்கத் தொடங்கியது. இதை நிரூபிக்கும் வகையில் சமயக் கதைகள் விளங்குகின்றன. சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய ஆறு பொறிகளும் முருகனாகவும் ஆதாமின் விலா எலும்பிலிருந்து தோன்றிய ஏவாளும் பெண்ணால் மட்டும் தான் படைக்க முடியும் என்பதற்கு சவாலாக அமைந்த சங்கதிகளாகவே தென்படுகின்றன.

அழகு என்பதும் கர்ப்பம் தரித்தலாகிய படைப்பாற்றலும் பெண்களுக்குள்ள தனித்துவ அம்சங்கள் என எடுத்துக் காட்டிய இரண்டு விடயங்களும் எதிர்காலத்தில் ஆபத்து நிறையவே உள்ளன. அழகுள்ள பெண்கள் ஆபத்தானவர்கள் என்று கூறுவார்கள். அழகு தனக்குள்ளே ஒரு அகங்காரத்தை அல்லது செருக்கை வளர்த்து விடுகிறது. ஏனென்றால் அழகான பெண்ணைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் அலைந்து கொண்டிருக்கும். அவளின் சிரிப்புக்கும் பேச்சுக்கும் பெறுமதி அதிகம். அழகான பெண்ணின் உறவுக்குப் பலர் தேடி வருவார்கள். காதல் கிடைத்தால் தன்னை விட பாக்கியசாலி ஒருவரும் இல்லை என்ற பெருமிதத்தில் ஆண் மிதப்பான்.

12. உணர்வு வெளியீடுகளும் பெண்களும்

அன்பு, காதல், கோபம், வெறுப்பு போன்ற பல்வேறு உணர்வுக் கலப்புகளின் சங்கமமே மனிதப்பிறவி. கலைகளில் நவரசங்கள் பற்றிப் பேசப்படுவதும் இத்தகைய உணர்வு வெளிப்பாடுகளின் பிரதிபலிப்புகளே. இவை மனவெழுச்சி அல்லது உள்ளக் கிளர்ச்சி எனவும் பொருள் படும். மனவெழுச்சி உடல், உள்ளம் இரண்டோடும் தொடர்பு படும். கோபம் என்ற உணர்வு உள்ளத்திலே ஏற்படுத்தும் ஊக்குதல் காரணமாக அடித்தல், உடைத்தல், வெட்டுதல், இரத்தக் காயம் உண்டாக்குதல் போன்ற செயற்பாடுகள் வெளிப்படுகின்றன. அதேபோல காதல், மகிழ்ச்சி போன்ற உணர்வுகளால் உற்சாகம் முகத்தில் ஒருவித பொலிவு ஏற்படும். மனவெழுச்சிகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் மூலம் உடலின் சமநிலையைப் பேணுவதோடு பயனுள்ள வகையில் அதனை மாற்றவும் முடியும். காதல் உணர்வு மேலோங்கும் போது பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகள் உருவாகலாம். இதனைப் பயனுள்ள வகையில் கலைகள் சார்ந்த உணர்வு வெளிப்படுத்தலாக மாற்றும் போது உணர்வுபூர்வமான படைப்பாளியை உருவாக்குவதாக அமையலாம். எனவே, மனவெழுச்சியை அல்லது உணர்வை மனதுக்குள் அடங்கிப் போவதற்கு வழிப்படுத்தக்கூடாது. இது உள்ளத்தினுள்ளே புதைந்து பல பிறழ்வு நடத்தைகளை உருவாக்கும். கொடிய இரக்கமற்ற செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுவதோடு வாழ்வில் நம்பிக்கை இழப்பு, தாழ்வுச் சிக்கல், பழிவாங்கும் எண்ணம் போன்றவற்றையும் ஏற்படுத்தும் இது ஒருவரின் ஆளுமை உருவாக்கத்திலும் தாக்கத்தை செலுத்தும்.

உணர்வு வெளிப்படுத்தல் என்பது ஆண், பெண் இருவருக்கும் பொதுவானது. பெண் என்பவள் எத்தகைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தலாம் என்ற வரையறை எம்மவரிடையே வாய்ப்பு பாடாக வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு இந்த நான்கு குணங்களும் பெண்ணுக்குரிய நான்கு படைகள். இவை அனைத்தும் உணர்ச்சிக் கோளாறுகள் தொடர்பானவை. உளவியல் ரீதியாகப் பார்க்கும்போது

அச்சம் என்பது பயம் சார்ந்த ஒரு நோய். குறித்த ஒரு பொருளுக்கு அல்லது சூழலுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் ஏற்படும் பய உணர்வு, இது பலநிலையில் ஏற்படும். உயரம், தனிமை, இடிமின்னல், தோல்வி, இருள், கூட்டம், வெளி, இரத்தம், பல்லி, கரப் பொத்தான் போன்றவற்றை எதிர்கொள்ளும் போது ஏற்படும் உடல், உள மாற்றம் ஆகும். இதோடு தொடர்புடையது பதகளிப்பு. இது இயல்பான பயம் அல்லது கவலை தொடர்ந்து காரணமில்லாமல் தோன்றும் போது உண்டாகும். பீதிநோய் என்பது காரணமில்லாமல் ஆபத்தை எதிர்நோக்கப் போவதாக கற்பனை செய்து பயப்படுவதாக அமையும். இதனால் உடலியல் ரீதியாக பல்வேறு மாற்றங்கள் உருவாகும். பயம், கவலை, நெஞ்சுவலி, வாந்தி குமட்டல், இதயத்துடிப்பு அதிகரித்தல், வியர்த்தல், வாய் உலர்த்தல், படபடப்பு, நடுக்கம் என எவ்வளவோ குணங்குறிகள் தோன்றும்.

ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் சர்வவல்லமை படைத்தவள். சக்தியின் வடிவம், அழகின் இருப்பிடம் இல்லத்தை ஆள்பவள் என்றெல்லாம் பெண்ணை உயர் நிலையில் தூக்கி வைப்பது போல காட்டிக் கொண்ட சமுதாயம் அவளை ஒரு மனநோயாளியாக்கும் முயற்சியில் முனைந்து நின்றுள்ளது போல தெரியவில்லையா? அவளின் வலிமையான படைகள் நான்கிலும் அச்சத்தை முதன்மைப்படுத்தி வைத்துள்ளது. எதற்காக? துணிந்து நில்லாதே. பயந்து இரு என்று போதிப்பதற்காகத்தானே.

இதனால்தான் சின்னப் பல்லியோ தவளையோ கரப்பொத்தானையோ பார்த்தால் பெண் ஊரைக் கூட்டி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தாள். அதேபோல, இருளுக்கும் பயந்தாள். தனிமைக்கும் பயந்தாள். பயம்..பயம்.. பார்த்த எல்லாவற்றுக்கும் பயந்துவிடு அதுதான் ஒழுக்கமுள்ள பெண்ணுக்கு இலட்சணம் எனப் பணிக்கப்பட்டாள் அவள் பாவம். பாரதி பார்த்தான் பெண்ணை இப்படியாக்கி விட்டார்களே பாவி மனிதர் என்று மனம் பொறுக்காமல் குரல் கொடுத்தான். அச்சமும் நாணமும் நாய்கட்கு வேண்டுமோ? நல்ல குலப்பெண்களுக்கு “நாற்படைகள் என்று எதையடா சொல்லி வைத்தாய் முட்டாள்? ஆளுமையுள்ள மனித

வளத்தை சீர்குலைத்து முடக்கி வைத்திருக்கும் மூடர்களே மாதருக்கு வேண்டிய நாற்குணங்களையும் நான் வகுத்துத் தருகிறேன். இதன் பின்பு அவர்களின் எழுச்சி எப்படியிருக்கும். பார்.. பார்..பாரடா“ என வீர முழக்கம் செய்தான் பாரதி. ஞானம் நல்லறம் வீரம் சுதந்திரம் இந்த நான்கு குணங்களையும் நான்கு படைகளாக முன்மொழிந்தான்.

மகிழ்ச்சி என்பது ஒரு மனவெழுச்சி அது ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கும் ஒரு உணர்வு. “வயது செல்லச் செல்லதோல் சுருங்கி விடும். அதுபோல மகிழ்ச்சி குறையக் குறைய வாழ்க்கையும் சுருங்கிவிடும் என அறிஞர் உஜ் மன் கூறியுள்ளார். வாழ்வின் வளர்ச்சியும் அர்த்தப்பாடும் மகிழ்ச்சியில்தான் தங்கியுள்ளது. மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் போது எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்கலாம். வாழ்நாள் கூட நீண்டதாகத் தெரியும். ஒருவர் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்துவது அவரின் முகமலர்ச்சி, புன்னகை, மலர்ந்த சிரிப்பு இதன் மூலம் அவர் சந்தோஷமாக இருக்கிறார் என்ற செய்தி விளம்பரப்படுத்தப்படுகிறது. சிரிப்பால் தானும் மகிழ்ந்து மற்றவரையும் மகிழவைக்க முடியும். “வாய்விட்டுச் சிரித்தால் நோய்விட்டுப் போகும்“ என்பார்கள். அது உண்மை சிரிப்பினால் இரத்த ஓட்டம் அதிகரிக்கின்றது. முகத்தசை உறுதி பெறுகின்றது. சுவாசத்தின் வேகம் தூண்டப்படுகின்றது.

எனவே, ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு சிரிப்பு நல்ல ஊட்டச்சத்து மிக்க மாத்திரை. சிலர் நகைச்சுவையாகப் பேசி மற்றவர்களை மகிழ்விப்பதில் இன்பம் காண்பார்கள். இவ்வாறானவர்களோடு பழகுவதற்கு எல்லோரும் விரும்புவார்கள். மனதில் வஞ்சகம், கள்ளம், கபடம் இல்லாதவர்களே மற்றவர்களையும் மகிழ்ச்சியாக வைத்திருப்பார்கள் எனப் பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும் இவ்வாறானவர்களின் வாழ்வில் ஏதாவது துன்பம் நிறைந்த சம்பவங்கள் புதைந்துள்ளதாகவும் அதை மறப்பதற்காகவே நகைச்சுவையுணர்வினை வளர்த்துக் கொண்டு தன்மீது மற்றவர்களின் கவனத்தைக் குவியப்படுத்தி வைத்திருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. எது எப்படியானாலும் என் மனம் ஆரோக்கியமாக இருக்கின்றது என்பதன் வெளிப்பாடு மகிழ்ச்சி, அதன் பிரதிபலிப்பாக முகத்தில்

தெரிவது புன்னகை, அல்லது சிரிப்பு. இதனால் நிறைய நன்மைகள் இருக்கின்ற போது ஏன் பெண்ணுக்கு மட்டும் இதனை அங்கீகரிக்க முடியாது தடைவிதிக்கப்பட்டது? கணவன் வேலைக்குப் போகும் போது நெற்றி நிறையக் குங்குமமும் சிரித்த முகத்தோடும் மனைவி வழி அனுப்பி வைக்க வேண்டும். அதேபோல வேலை விட்டு வரும் போதும் சிரித்தபடி கணவனின் கையிலுள்ளவற்றை வாங்கிக் கொண்டு போய் உரிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு ஆவிபறக்கும் தேநீரோடு வந்து நிற்க வேண்டும். அப்படியானால் எந்தப் பெண் சிரிக்கக் கூடாது?

கன்னிப் பெண்ணும் சிரிக்கக் கூடாது. குடும்பப் பெண்ணும் சிரிக்கக் கூடாது. யாரோடு? பிற ஆடவரோடு “போச்சு” என்றார்களே. அப்படி எதைப் போனதாக முடிவு கட்டி இருப்பார்கள். பொம்பிள “சிரிச்சால்” எதிர்காலமே “போச்சு” என்று முடிவே கட்டிவிட்டார்கள். போய்விட்டது. எது? ஒரு சொல்லிலே, குலமகளுக்கு அமைவானதாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த நான்கு சங்கதிகளும் ஒன்றாகப் போய்விட்டன. அவை மட்டுமல்ல எல்லாமே ஒட்டுமொத்தமாகப் போய்விடும் என குறிப்பாகச் சொன்னார்கள். ஏன் இப்படிச் சொன்னார்கள் தெரியுமா? பெண்ணை மானே, தேனே, பூவே கொடியே என்றெல்லாம் வர்ணித்துப் புகழாரம் சூட்டியவர்கள், அந்தப் புகழ்வார்த்தையினால் பிற ஆடவர்கள் அவளை மயக்கிவிடலாம் அதனால் ஆண் என்ற தனது தன்மானத்துக்குச் சவாலாக அது அமைத்துவிடலாம். தன்னையும் குடும்பத்தையும் வாரிசுகளையும் பராமரிக்கும் பணிக்குப் பங்கம் ஏற்படலாம். என்ற பயம் ஒருபுறம். மறுபுறம் ஆண் எதிர்ப்பால் கவர்ச்சியினால் இலகுவாக வசீகரிக்கப்படுபவன். அழகான பெண்ணால் இவனுக்கு ஆபத்து உண்டு அதுவும் அவள் சிரித்துவிட்டால் என்னவாகும் என்று சொல்ல வேண்டுமா?

இன்னொரு பழமொழி சொல்வார்கள். “சிரிக்கிற பெண்ணையும் அழுகிற ஆணையும் நம்பாதே” சிரிப்பு அழகை என்பன வெவ்வேறு விதமான மனவுணர்வுகள் அல்லது மன எழுச்சிகள். நேர்மன எழுச்சியாக சிரிப்பும், எதிர்மன எழுச்சியாக அழகையும் உள்ளன. கோபம் இருக்கலாம் பயம் இருக்கக் கூடாது. ஆண் சிரிக்க வேண்டும் பெண் அழ

வேண்டும். இது சமூகம் வகுத்துக் கொடுத்த நியதி. ஏனெனில், ஆண் நீண்ட காலம் ஆரோக்கியமாக வாழ வேண்டும். அவன் கவலையில்லாமல் இருப்பதை வெளிப்படுத்த சிரிக்க வேண்டும். பெண் சுமைகளுக்கு நடுவில் நசுக்கப்பட்டு அதை முகத்தில் பிரதிபலிக்க அழுதுகொண்டிருப்பதை ஏற்கலாம்.

காதல் என்ற உணர்வை எடுத்துக்கொள்வோம். இது ஆண், பெண் இரண்டு உள்ளங்களுக்கும் இடையில் ஏற்படும் ஒருவித பிணைப்பு. “காதலை எப்பொழுது சந்தித்தேனோ அப்பொழுது தொடங்கியது என் வாழ்வு நான் இறந்த பிறகும் என் இதயம் உயிரோடு இருக்கும் நீ உயிரோடு இருக்கும் வரை” இப்படி ஒரு கவிஞன் காதலைப் பற்றிப் பாடுகின்றான். இன்னொரு கவிதையில் காதலன் எரிவதையும் உருகுவதையும் பாருங்கள்.

“உனக்கென்ன ஒரு பார்வையை வீசிவிட்டுப் போகிறாய்
என் உள்ளமல்லவா வைக்கோலாய் பற்றி எரிகிறது.
உனக்கென்ன ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டுப் போகிறாய்
என் உயிரெல்லவா மெழுகாய் உருகி விழுகிறது”

இந்தக் கவிதை ‘பொம்பிள சிரிச்சாப் போச்சு’ என்ற பழமொழிக்கு விடை தருவதாக அமைந்துள்ளது. புன்னகைக்கே தாக்குப் பிடிக்க முடியாது. உயிர் மெழுகாய் உருகி வழிந்து கொண்டிருக்கின்றது என்றால் சிரிப்புக்கு எப்படித் தாக்குப் பிடிக்கும்? எல்லாம் காரணத்தோடு தான் சொல்லிவைத்துள்ளார்கள்.

“கடவுளின் மிகப் பெரிய வெகுமதி மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட காதலிக்கும் சக்தி” என்பது கவிஞர் கலீல் ஜிப்ரானின் கூற்று. இந்த வெகுமதியைக் கூட பெண்ணுக்கு அங்கீகரிக்காமல் மனித உரிமை மீறல் நடந்துள்ளது. எங்கே? எமது பாரம்பரிய பண்பாடுகூறும் இலக்கிய மரபு, பெண் ஆணால் காதலிக்கப்படலாம். காதலிக்க அவனுக்குத்தான் உரிமை இருக்கிறது. பெண் தானாக ஒரு ஆணின் மீது விருப்புக் கொண்டு அதை வெளிப்படுத்திக் காதலிப்பது வழக்கமாக இருக்கவில்லை. தமிழிலக்கியத்தில் ஒருதலைக் காதல் என்ற ஒரு விடயம் ஆண் சார்ந்ததாகவே பேசப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்திலே காதலுக்கும் போருக்கும்

முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாழ்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வியலில் ஏழு வகையான காதல் ஒழுக்கம் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐவகை நிலங்களுக்கும் ஐந்து வகையான காதல் வகுக்கப்பட்டது. புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் இவை ஐந்து நிலமுடையோரின் அன்பின் ஐந்திணை ஒழுக்கம் என அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது. இவற்றைவிட கைக்கிளை பெருந்திணை என்பன ஒரு தலைக்காதல், பொருந்தாக் காதல் என்று ஏழாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கைக்கிளை என்பதை கை + கிளை எனப் பிரித்தால் கை என்பது சிறிது அல்லது கீழானது எனவும் கிளை என்பது உறவு எனவும் பொருள் படும். இதற்குச் சிறிது நேரம் நிகழும் உறவு அல்லது கீழான உறவு எனப் பொருள் கொள்ள முடியும். ஒத்த அன்பினாலான ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காதல் இருமனக் கலப்பினால் ஏற்படுவது. 'பொருந்தாக்' காமம் கைக்கிளை இரண்டும் ஆண் சார்ந்த உணர்வு வெளிப்படுத்தலாக அமைகிறது. பொருந்தாக் காமம் தனது விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத அல்லது பருவமடையாத பெண்ணிடம் ஏற்படும் காதல், பொருந்தாத முறையிலும் ஆணின் விருப்பம் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டிருந்த நிலையை இந்த இரண்டு வகையான காதலும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“காபஞ்சாலா இளமையோன் வயின்
ஏமஞ்சாலா இடும்பையெய்தி
நன்மையும் தீமையும் மென்றிருதிறத்தாற்
தன்னோடு மவளொடுந்தருக்கிப் புணர்ந்து
சொல்லெதிர் பெறா அன் சொல்லியின் புறுதல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே”

காதல் வராத ஒருத்தியின் மீது காதல் கொண்டு வருந்தி தனது உணர்வை ஏற்றுக் கொள்வதற்கான பரிந்துரைகளை நயமாகவும் பயமாகவும் எடுத்துரைத்தும் அவளிடமிருந்து எதுவிதமான ஆதரவையோ விருப்பத்தையோ பெறாமல் தனக்குத்தானே சொல்லி ஆறுதலடையும் நிலையே கைக்கிளை அல்லது ஒருதலைக் காதல் என்பது மேல்வரும் பாடலில் இருந்து விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

13. வாழ்வும் வலிகளும்

இன்றைய சமூகத்தில் குடும்ப உறவு என்பது ஏதோ ஒரு நூலிழையில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போல உறுதியற்றதாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் அந்தக் குடும்பச் சூழலுக்குள் வளரும் பிள்ளைகளின் மனநிலைகள், உடல்நிலை இரண்டும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றன. கணவன், மனைவி இருவரும் வீட்டை விட்டு வெளியில் போய் தொழில் பார்ப்பவர்களாக இருப்பதனால் வீடு மகிழ்ச்சிக் குரிய இடமாக அல்லாமல் வெறுமையும் தனிமையும் அவசரப்போக்கும் கொண்ட இயந்திரத்தனமான நிலையில் இருப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது. எமது பாரம்பரிய குடும்ப அமைப்பில் காணப்பட்ட நிம்மதியும் நிறைவான தன்மையும் இன்றைய தனிக்குடும்பங்களில் இல்லாமல் போய்விட்டதென்றே கூறவேண்டும்.

கைத்தொழில் புரட்சி, உலகமயமாக்கல் போன்றவற்றின் பின்னணியில் குடும்பத்தினுள் ஏற்பட்ட பல்வேறுபட்ட மாற்றங்களினால் உழைப்பு முதன்மைப் படுத்தப்பட பெண்பற்றிய கருத்து நிலைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டதோடு, பாரம்பரியமான தொழில்களுக்குப் பதிலாக நவீன தொழில் நுட்ப மாற்றங்கள் உள்வாங்கப்பட்டமையும் ஆண், பெண் இருபாலாரும் வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு களுக்காக உயர்கல்விக்காக புலம்பெயர்ந்து செல்லுதல், இரவு நேர வேலை போன்ற காரணங்களினால் குடும்ப அங்கத்தினர்கள் குடும்ப கூட்டுறவுக்குள்ளே இணைந்திருக்கும் கால அளவு குறைந்து போவதனால் குடும்ப அங்கத்தவர்களிடையே பல்வேறு பட்ட விரிசல்கள் ஏற்படுவதோடு உடல், உள ரீதியான தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாது. குடும்பத்துக்கு வெளியே மாற்று வழிகளைத் தேடிச் செல்லும் நிலை உருவாகியதனால் குடும்ப அமைப்புக்குள் பல்வேறு பட்ட பிரச்சினைகள் ஏற்படத் தொடங்கின.

அன்பு, புரிந்துணர்வு, விட்டுக்கொடுப்பு இவை கணவன், மனைவி இருவரிடையேயும் இருப்பது குடும்பப் பலத்திற்கு அத்திவாரக் கற்களாக அமையும். கணவனிடம் மனைவிக்கும் மனைவியிடம் கணவனுக்கும் ஓர் ஈர்ப்பு அல்லது ஈடுபாடு உண்டாவதற்கு இதுவே காரணமாக அமைகிறது.

மறுபுறத்தில் ஈடுபாடில்லாவிடில் இவை இருக்கும் என்றும் சொல்ல முடியாது. திருமணத்திற்குப் பல பொருத்தங்கள் பார்த்து, நல்ல முகூர்த்த வேளை தெரிவு செய்துதான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைக்கப்படுகிறார்கள். சிலர் இறுதிவரையும் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்குகொண்டு புரிந்துணர்வோடு வாழ்கிறார்கள். பலரது வாழ்க்கை தோல்வியிலேயே முடிகிறது. இங்கு மனப்பொருத்தம்தான் பார்க்கப்பட வேண்டும். வெளியில் சொன்னால் குடும்ப கௌரவம் கெட்டுப் போகும். தன்னைப் பற்றிய மதிப்பீடு குறைந்து விடும், பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படும் என்ற பல காரணங்களைக் காட்டிப் பெண்கள் குடும்ப பிரச்சினைகளைச் சமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குடும்பப் பெருமையைக் கெடுக்கும் வகையில் சில பெண்கள் நடந்து கொள்ளும் போது தன் குழந்தைகளைப் பொறுப் புணர்வோடு வளர்த்து தாயின் அன்பையும் சேர்த்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் சில அப்பாமார்கள் சமூகத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனாலும் பெரும்பாலும் பெண்கள்தான் இல்ல வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டு வாழ்க்கை சமையாகி விட நடைபிணமாக வாழ்கிறார்கள். வாழ்க்கையென்ற வண்டி கணவன் மனைவி என்ற இரு சக்கரங்கள் சமநிலையில் உருளும் போதுதான் ஓடமுடியும். சக்கரங்கள் ஒன்றிலிருந்து மற்றது மாறுபட்டிருந்தால் சமநிலையைப் பேண முடியாது. எனவே, முரண்பாடுகள் தோன்றாமல் இருவரும் கவனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆண் தன்னை ஆளுமையுடையவனாக, குடும்பத்தில் ஆதிக்கம் மிக்கவனாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு விரும்புவான். வருவாயைப் பெற்றுக்கொள்ளல், தொழில் சார்ந்த தேர்ச்சி பெற்றிருத்தல், சமூக செயற்பாடுகள், உறவுகளின் நன்மை, தீமைகளில் அங்கத்துவம், உதவிகளில் முன்னிற்றல். குடும்பத்தை நன்நிலையில் வைத்திருத்தல் என்பவற்றினூடாகத் தன்னை முதன்மைப்படுத்துவான். தோல்வியை எதிர்கொள்வதற்கு விரும்பமாட்டான். அதே போன்று தான் பாலியல் சார்ந்த நடவடிக்கைகளிலும் தனது தேவையையும் திருப்தியையுமே மேலானதாக எண்ணுவான்.

இவற்றுக்குப் பாதகமான நிலை ஏற்படும் போது குடும்பத்தில் குளப்பங்கள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகின்றது.

பெண் என்பவள் கணவன்தான் தனது வாழ்வும் தாழ்வும் என்று அவனிடமே தன் எண்ணத்தை குவியப்படுத்தியிருப்பாள். அவனின் அன்புக்காகவும் தன்னை ஏற்றுக்கொள்வதற்காகவும் ஏங்கித்தவித்து “நீயே தான் என் உயிர்” என்பது போல பணிவிடைகள் செய்வாள். கணவன் அவள் உணர்வுகளைப் புரிந்து நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே சிறு பிள்ளையாய் அடம்பிடிப்பாள். அவன் கொடுக்கும் மதிப்பும் முக்கியத்துவமும் அவளை குடும்பத்தின் மகாராணியாக்கிவிடும். பெற்றோர்கள். மாமன், மாமி, மச்சாள்மார், பிள்ளைகள் எல்லோருடனும் அவள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பாள். இவை மறுக்கப்படும் போது உள்ளூர்க்கல்களுக்கு உள்ளாகிறாள். எனவே கணவன் அவளது மென்மையான உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்வதும் எதிர்ப்பார்ப்புகளை விளங்கிக் கொண்டு அவற்றை நிறைவேற்றுவதும் அவசியம்

கிடைக்காதவற்றுக்கு ஏங்குவதையும், இல்லாததைக் கற்பனை செய்து வருந்துவதையும் விட்டு பெண்கள் தங்களைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதும் தன்னம்பிக்கையைப் பலப்படுத்திக் கொள்வதும் காலத்தின் தேவையாக இருக்கிறது. ஒரு பெண் ஆணின் அன்பைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காக அவசியமான பலவற்றை இழக்கின்றாள். இழப்பும் வெறுமையும் துன்பத்தின் நிழல்கள். பெண் துன்பத்தைச் சும்பவளாக இருக்கக் கூடாது. தன்னம்பிக்கையோடு வாழ்வில் முன்னேற வேண்டும். வாழ்க்கை என்பது இன்பம் நிறைந்த பூஞ்சோலையல்ல எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய போர்க்களம். பெண்கள் இதை உணராமல் வாழ்வு பற்றிய கற்பனைகளில் மிதந்து அது கைகூடாமல் போகும் போது பல்வேறு உள்ளூர்க்கல்களுக்கு உள்ளாகிறார்கள்.

ஆண் பெண் என்ற இருபாலாரிலும் ஆண்களை விட பெண்களே இத்தகைய ஏமாற்றங்களைக் கூடுதலாக எதிர்நோக்குகின்றார்கள். பெண் பருவம் அடையும் போது சுற்றமும் சூழலும் சேர்ந்து சகல விதத்திலும் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு நிறைந்த ஒரு குடும்பப் பெண்ணாவதற்கான

பயிற்சிகளை அவளுக்கு வழங்குகின்றன. ஒவ்வொரு பெண்ணும் தனது வாழ்க்கை பற்றி தனக்குள் கற்பனைகளை வளர்த்துக்கொள்வாள். குடும்பத்தில் இணையும் போது அவள் எதிர்பார்த்த மாதிரி கணவன் வாய்க்காவிட்டால் தனக்குள்ளே திருப்தியடைந்து தன்னை ஏமாற்றிக்கொண்டு வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொள்வாள்.

ஆண் தனக்குப் பொருத்தமில்லாத வாழ்க்கை அமைந்துவிட்டால் வேறு வழிகளில் ஈடுபட்டு இன்பமடைவான். இந்த வகையில் வேறு பெண்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தல், மது போதைப் பாவனை, நண்பர்களின் தொடர்பு, களியாட்டங்களில் ஈடுபடுதல் இவ்வாறான செயற்பாடுகளினால் தனது ஏமாற்றத்தை மறப்பதற்கு முயற்சிப்பான். ஆணின் தேவையும் விருப்பமும் பெண்ணால் பூர்த்தி செய்யப்படல் வேண்டும். அவனின் முகக் குறிப்பை உணர்ந்து வாய்க்கு ருசியாக உணவு சமைத்துக் கொடுப்பது, அவனது உடைகளைக் கழுவி மடிப்புக் கலையாமல் அடுக்கி வைப்பது, உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் வகையில் பாலியல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வது அவனது குழந்தையைச் சுமந்து பிரசவித்து, வளர்ப்பது, வருவாய் அறிந்து செலவு செய்வது இப்படி இன்னோரன்ன பணிகள் பெண்ணால் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும்.

“நன்னீரை வாழி அனிச்சமே. நின்னிலும்
மென்னீரன் யாம் வீழ்பவன்”

அனிச்சம் பூவே நீ வாழ்க. என் காதலி உன்னை விட மென்மை யானவள் என காதலன் மென்மையான அனிச்ச மலரை வாழ்த்துகிறான். இது வள்ளுவரின் கற்பனை. இத்தகைய மெல்லியல்புடையவள் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு பிறரின் உதவியை நாட வேண்டியவளாகவே கருதப்படுகிறாள். அதுமட்டும் அல்லாமல் பெண் ஆணினால் வல்லுறவுக் குட்படுத்தப்படும் போது “தாய்மை” நிலை அடைந்தால் சமூகம் அவளை களங்கப்பட்டவளாக கருதுகிறது. வேறு எந்த ஆணும் அவளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்வருவ தில்லை. இத்தகைய காரணங்களினால் சிறுமிகள், கன்னிப் பெண்கள், குடும்பப் பெண்கள் என்ற வேறுபாடின்றி குடும்பத்தில் உள்ள ஆண்களாலோ அல்லது வெளியில்

உள்ளவர்களாலோ இவ்வாறான வன்முறை சார்ந்த துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாகின்றனர். எனினும் அவற்றை வெளியில் சொல்ல முடியாத நிலையிலிருக்கின்றனர். என்பதுதான் உண்மை.

பெண்ணுக்கு செய்யும் சிறு உதவிக்குக் கூட வெகுமதியாக அவளை அடைய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு பல ஆண்களிடம் உள்மன உந்துதலாக உறங்கிக் கிடப்பதை அவதானிக்க முடியும். நளன் தமயந்தியை விட்டுப் பிரிந்து விட பாம்பிடமிருந்து அவளை ஒரு வேடன் காப்பாற்றுகிறான். கருணையால் உதவிய வேடுவனிடம் காமம் மேலிடுகிறது. முன் பின் தெரியாத ஒருவன் (சும்மா) சிரிக்கிறானே நாமும் சிரித்தால் என்ன குறைந்துவிடுமா? என நினைத்துச் சிரித்துப் பாருங்கள். திரும்பத் திரும்பப் பார்ப்பான். சிரிப்பான் பையன் பின்னாலேயே வந்துவிடுவான். இளைஞர்கள், வயது வந்தவர்கள், கண்ணியமாகத் தோன்றுபவர்கள் எவரையுமே நம்ப முடியாது. சில வேளைகளில் இப்படியான சிக்கல்களில் மாட்டிக் கொண்டு திண்டாடும் பெண்களும் உள்ளனர். எனவே, எதிலும் நிதானமும் எச்சரிக்கையும் பெண்களுக்கு இருப்பது அவசியம்.

ஆண் பெரும்பாலும் ஆக்கிரமிப்புக்குணம் உடையவன். Aggression என்பது துன்புறுத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்டது. ஒருவரைத் தாக்கும் அல்லது காயத்துக்குள்ளாக்கும் இலக்கை அடிப்படையாகக் கொண்ட எந்தவிதமான நடத்தையும் ஆக்கிரமிப்பு Aggression எனப்படும். ஓர் உயிரிலிருந்து இன்னொரு உயிருக்குத் தூண்டப்படும் பாதகமான தூண்டல் எனவும் இது வரையறுக்கப்படுகிறது. இதற்குக் கடுங்கோபம், ஆவேசம், மூர்க்கம், வெறுப்பு எனவும் கருத்துக்கொள்ள முடியும். இந்த ஆக்கிரமிப்புத் தன்மை பிறப்பிலே அமைவதாக அமெரிக்கச் சிறைக்கைதிகளை ஆய்வு செய்து கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

குடும்பப் பின்னணி, போட்டித் தன்மை, பரம்பரை போன்ற பல காரணிகள் இதற்குப் பின்னணியாக அமைந்துள்ளன. தனிநபராகவோ அல்லது குழுவாகவோ ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கை இடம் பெறலாம். குடும்பத்தை எடுத்துக்கொண்டால் குழந்தை அழுதுகொண்டிருப்பதை மனைவி

கவனிக்காமல் வேலையில் இருந்தால் கணவன் அந்தச் சூழலில் ஆவேசமடைந்து மனைவியை அடிப்பது, ஏசுவது போன்ற வன்முறைக்குட்பட்ட செயற்பாடுகளைச் செய்வான். இதனை ஞறிப்பிட்ட சூழலினால் தூண்டப்பட்ட நடத்தையாகக் கொள்ளலாம்.

இதே போல் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் ஒரு ஆண் பிள்ளையும் உள்ள குடும்பத்தில் கணவன் குடிப்பழக்கம் உள்ளவர். ஆரம்பத்தில் நண்பர்களோடு சேர்ந்து வீட்டில் இருந்து குடித்து மகிழ்ந்தார்கள். பின்பு நீலப் படங்களைப் பார்த்தார்கள். மனைவியையும் அதனைப் பார்க்க வரும்படி கணவன் வற்புறுத்தினான். அவள் மறுத்துவிட்டாள். அடுத்த கட்டமாக அவளைத் துன்புறுத்திப் பலவந்தப்படுத்தி தன் நண்பர்களோடு உறவுகொள்ள வைத்து அதனைப் பார்த்து திருப்தியடைந்த கணவனின் ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆவேசம் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் பாலியல் பிரச்சினை சார்ந்ததாகும். இத்தகையவர்களை உளவியல் நோக்கில் அணுகி சிகிச்சையளிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம்.

இல்லம் சில பெண்களுக்குச் சிறைச்சாலையாகவும் துன்பத்துக்குரியதாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. நான்கு சுவர்களுக்குள் எல்லாம் அடக்கப்பட்டு விடுவதால் வீட்டு வாசற்படியைக் கடக்கும் பெண் இன்னொரு வேடத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு வெளிப்படுகின்றாள். பார்ப்பவர்களுக்கு இன்னொரு விதமான மனப்பதிவை அவள் நடை, உடை, போக்கு என்பன ஏற்படுத்துகின்றன. குடும்பக் கௌரவம் குறைந்துவிடும், மற்றவர்கள் எம்மை உயர்வாக மதிக்க வேண்டும் என்பதற்காக பலவிதமான குற்றச் செயல்கள் இல்லத் தலைவிகளாலேயே மூடி மறைக்கப்படுகின்றன. வாழ்க்கை என்பது தனி ஒருவருக்கான சுதந்திரம். சமூகம் சில நியதிகளை வகுத்து வைத்துள்ளது. அதன் எதிர்பார்ப்புக் கேற்ப வாழ நினைப்பவர்கள் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் தவிக்கிறார்கள். சமூகமோ மற்றவரோ எனக்கு பெரிதில்லை. எனது வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை எனக்குத்தான் உண்டு எனச் சிலர் உறுதியான முடிவுக்கு வருகிறார்கள். அப்படி வர முடியாதவர்கள் பிரச்சினைகளோடு மோதிக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள்.

பிள்ளைகளின் தேவையைப் பற்றிய அக்கறையில்லாமல் அடுத்த வேளை உணவு என்ன என்ற சிந்தனையும் இன்றி தனது சந்தோசத்தை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்ட கணவன் தினமும் குடித்துவிட்டுச் செய்யும் அட்டகாசங்கள் ஒருபுறம், வறுமை மறுபுறம் மனைவியை அடித்துத் துன்புறுத்தி இம்சைப்படுத்துவது இன்னொருபுறம் இவையெல்லாம் தான் வாழ்க்கை என வாழும் பெண்ணிடம் எவ்வளவு சகிப்புத் தன்மை இருக்கிறது என்று வியக்காமல் இருக்க முடியாது. இந்த உடல் ரீதியான துன்புறுத்தலில் இரத்தக் காயங்கள் ஏற்படுவதும் அங்கங்கள் பாதிக்கப் படுவதும் கூட தவிர்க்க முடியாதவை. குத்து, வெட்டு, தீக்காயம் இப்படிப் பல்வேறு வன்முறைகளையும் தாங்கிக் கொள்ளும் பெண்ணிடம் இவனை விட்டு விட்டு பிள்ளைகளோடு தனித்து வாழச் சம்மதமா எனக் கேட்டுப் பாருங்கள். கடைசி வரையும் உடன்படமாட்டாள். வேறு யாராவது இடையில் புகுந்து கணவனைத் தண்டிக்க முனைந்தாலும் விரும்பமாட்டாள். படி தாண்டாப் பத்தினி இப்படித்தான் இருப்பாள் என எமது சமூகம் காரணம் கற்பிக்கும்.

படிக்காத அல்லது தொழில் இல்லாத கிராமத்துப் பெண்கள் தான் இப்படிச் செய்வார்கள் என்று தப்புக்கணக்குப் போடாதீர்கள். நன்றாகப் படித்து உயர் பதவி வகிக்கும் ஒரு பெண்ணின் கதை இது. கணவன் அவ்வளவு படித்தவனல்ல. இவளின் படிப்பையும் தொழிலையும் இழிவாகச் சொல்வான். பிள்ளைகளிடம் எந்தவிதப் பற்றுதலோ அக்கறையோ இல்லாதவன். வீட்டுக்கு விரும்பிய நேரம் வருவான், போவான். காரணம் கேட்டால் அடிப்பான். உதைப்பான். சொத்துக்களைத் தனக்கு எழுதித்தரும்படி சண்டை போட்டுப் பிரிந்து விட்டான். ஒரு வருடத்துக்குப் பின்னர் வேறு ஒரு பெண்ணோடு அவனைப் பார்த்த மனைவிக்கு அவன் மீது ஆத்திரம் வந்து வெறுப்பு ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக அவனை எப்படியாவது அவளிடம் இருந்து பிரித்துத் தன்னோடு வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்குகிறது. அதனால் அவள் யாரோடும் பேசுவதில்லை. தாழ்வுச் சிக்கலும் ஒதுங்கும் உணர்வும் உருவாகியது. பிள்ளைகளோடு அன்பிற்குப் பதிலாக வெறுப்பையும் கோபத்தையும் காட்டினாள். ஒழுங்காக வேலையும் செய்ய

முடியாத நிலை. இப்படியான துணை ஒன்று தேவைதானா? என்பதையும் அதனால் ஏற்படும் நன்மைகள் எவை தீமைகள் எவை என்பதையும் அந்தப் பெண்ணே விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

தீமைகளை எதிர்கொள்ளும் மனபலம் எனக்கு இருக்கிறதா என்பதை தீர்மானித்து திடமான ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் அதை விடுத்து தன்னை மட்டுமல்லாமல் தனது தொழில், பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் என்பவற்றைச் சிந்திக்காது இவ்வாறான பெண்கள் எம்மிடையே இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்களுமில்லை. சிலை எழுப்பப்படுவதுமில்லை

குடும்பத்தில் தாய் அல்லது மூத்தோர் பெண் பிள்ளைகளை அழைத்து அருகில் இருத்தி பாலியல் சார்ந்த விளக்கங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பது அவசியம். இவை எம்மவர் மத்தியில் பேசாப் பொருளாக மறைக்கப்பட்டு வருவது தொன்று தொட்டு வரும் வழக்கம். பால் உறுப்புகளின் மாற்றம், பருவமடைதல், கருத்தரித்தல், குழந்தைப்பேறு பற்றிய எதுவித விளக்கமும் தெரியாத பச்சைக் குழந்தையாகவே பிள்ளை வெளியுலகிற்குள் பிரவேசிக்கின்றது. ஆனா, ஆவன்னா சொல்லிக் கொடுப்போம். ஏ, பி, சி, டி திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல வைப்போம். ஆனால், குழந்தை சும்மா இருக்காது தனது சிந்தனையில் தோன்றுவதை எல்லாம் குடைந்து குடைந்து கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். பிள்ளையின் வாய்ச்சொல் பலிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அம்மாவின் வயிற்றில் தம்பிப் பாப்பாவா? தங்கச்சிப் பாப்பாவா? இருக்கிறது எனக் கேட்பாள் தாய். பிள்ளை தனக்கு விருப்பமான ஒன்றைச் சொல்லும். அந்தப் பிள்ளை திருப்பி வயிற்றில் இருந்து தம்பிப் பாப்பா எப்படி வெளியே வரும் என்று கேட்டு விட்டால் என்ன பதில் வரும். உடனே தயங்காமல் அம்மாவின் வயிற்றை வெட்டி தம்பிப் பாப்பாவை டாக்டர் மாமா எடுப்பார். தப்புவதற்காக ஏதாவது ஒரு சாட்டுதலோ பொய்யோ தான் பதிலாக வரும். பிள்ளை வளர்ந்து பாடசாலையிலோ அல்லது நண்பர்கள் மூலமாகவோ தான் இப்படியான உண்மைகளை அறிந்து கொள்கிறது. இன்றைய தகவல் தொழில்நுட்ப யுகத்திலே

வாழும் பிள்ளைகளிற்கு பாடசாலையோ, ஆசிரியர்களோ, நண்பர்களோ கற்றுத் தரத் தேவையற்ற வகையில் சுயமாகவே, தேவையான தேவையற்ற அனைத்து விடயங்களையும் தேடிப்பெறும் வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் பெருகிக் கொண்டு போகும் இக்காலகட்டத்திலே இப்படியான அறிவூட்டல் களை பிள்ளை வீட்டிலிருந்து பெற்றுக்கொள்வதில் எதுவித தவறும் நிகழ்ந்துவிடப் போவதில்லை.

ஒரு குடும்பத்தில் அண்மையில் நடந்த சம்பவம். பன்னிரண்டு வயது பெண் பிள்ளை பாடசாலை விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டு படித்துக்கொண்டிருந்தாள். தலையிடி, பயம், தனிமையிலிருப்பது போன்ற காரணங்களினால் ஒரு உளவளத்துணையாளரிடம் அனுப்பப்பட்ட போது பிள்ளை பருவமடைந்து நான்கு மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. பருவமடைய முன்பு இரண்டு தடவையும் பருவமடைந்த பின்பு ஒரு தடவையும் தந்தையினால் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளாள். பிள்ளை தன் கைப்பட கடிதம் எழுதிக்கொடுத்ததினால் தந்தை கைது செய்யப்பட்டார். தாய் பிள்ளையிடம் சென்று குடும்பமானம் போய்விட்டது. நான் பொய் சொன்னேன் என்று சொல்லி அப்பாவை விடுவிக்க வேண்டும் என அழுது மன்றாடி கணவனை நிரபராதியாக்க முயன்றிருக்கின்றாள்.

இப்படியான நிகழ்வுகள் தனிப்பட்ட ஒருவரின் உடல் மீதான உரிமை மீறலாகும். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் பிள்ளைகள் அல்லது பெண்கள் விழிப்புணர்வோடு நடந்து கொள்வது அவசியமாகும். வன்முறைகளில் ஈடுபடுபவர்கள் பெரும்பாலும் தம்மை இனங்காணக்கூடாது என்ற முன்னெச்சரிக்கையோடு மிரட்டியோ பயமுறுத்தியோ வைத்திருப்பார்கள். முதல் தடவை தவறு செய்யத் தூண்டப்பட்டவர் தொடர்ந்தும் தூண்டப்படுகிறார். விபரம் தெரியாவிட்டாலும் புதுவிதமான அனுபவத்தினால் பிள்ளைகள் ஈர்க்கப்படுகின்றார்கள். பயத்தினால் வெளியே சொல்லாமல் இருப்பது இதற்கு சாதகமாக அமைய வல்லுறவு அல்லது பாலியல் துஷ்பிரயோகம் தொடர்ந்து நடைபெற வாய்ப்பாகிவிடுகிறது.

பெண் பிள்ளையின் எதிர்காலம் பாழாகிவிடும் என்ற பயத்தினால் இப்படியான பிரச்சினைகள் வெளியுலகிற்குத்

தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டு விடுகின்றன. ஒவ்வொரு தாய்மாரும் தன் பெண்பிள்ளை மீது இத்தகைய விடயங்கள் இடம்பெறாமல் தடுப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும். குடும்பத்தில் உள்ள பெண்களோடு தவறுகள் ஏற்படக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள், எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகள் பற்றி சாதாரணமாகக் கலந்துரையாடுவதன் மூலம் பிள்ளைகளிடம் துணியையும் தற்காப்பு முறைகளையும் கற்றுக் கொள்ள வழி ஏற்படுத்தும் சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்க முடியும். பிள்ளைகளின் நடத்தைகளில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டால் கூர்ந்து கவனிப்பது அவசியம். இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களுக்கு முகம் கொடுத்த பிள்ளைகளிடம் பதகளிப்பு, பயம் போன்ற உணர்வுகள் வெளிப்படும். குற்ற உணர்வு தோன்றுவதும் தவிர்க்க முடியாதது.

காரணமில்லாமல் அழுவது. உணர்வுகள் மரத்துப் போன நிலை, நான் எதற்கும் உபயோகமற்றவள் என்ற எண்ணம் உருவாதல், இவ்வாறான மனக் குழப்பங்களினால் பிள்ளை இயல்பான நடத்தையிலிருந்து வேறுபட்ட அசாதாரண நிலைக்கு மாறிச் செல்வதைக் கண்காணிப்பதன் மூலம் அவதானிக்க வேண்டும். பிள்ளையின் அடிமனதில் மறைத்து வைக்கப்பட்ட காரணம் வெளிக்கொண்டு வரப்படல் வேண்டும். தடங்கல்களற்ற சுயாதீனமான வெளிப்படுத்தல்களுக்கு இடமளிக்க வேண்டும். பிள்ளையிடம் தவறு இருப்பதாகச் சுட்டிக்காட்டுவதனால் பிள்ளை சிலவற்றை வெளிப்படுத்த முடியாத சந்தர்ப்பம் உருவாகும். எனவே, பிள்ளையிடம் இருக்கும் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு கொள்வதும், பிள்ளையை இயல்பான நிலைக்கு மாற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதிலும் தாயின் பங்கு முக்கியமானது.

15. மனம் விசித்திரமானது

அறியாத பருவத்தில் பிள்ளை கேட்காமலே விருப்பமானதைச் செய்து மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் பெற்றோர் பிள்ளைக்கு அறிவு வந்த பின்பு தாம் விரும்பியபடி நடக்கவில்லை என்பதற்காகத் தண்டனை கொடுக்கின்றனர். உடல் ரீதியான தண்டனையால் வரும் வலியை அழகையால் மாற்றிக்கொள்ள முடிகிறது. ஆனால், உளரீதியாக தண்டிக்கப்படும் போது அது அடி மனதில் வன்மமாக உறைந்துவிடத் தொடங்குகிறது. பிள்ளைக்கு விளையாட்டில் மிகவும் விருப்பமாக இருக்கும். அம்மா சொன்ன வேலையைச் செய்யவில்லை என்பதற்காக அந்த விருப்பமான விளையாட்டை விளையாட முடியாதபடி கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படும் போது பிள்ளை அதை ஏற்றுக்கொள்கிறான். காரணம் பயம், தாய் சொல்லை மறுக்கக் கூடாது தண்டனை அதிகரிக்கும், இதனால் மெளனத்தோடு விருப்பமான விளையாட்டிற்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டு அமைதியாக இருப்பான். வெளிக்கு அப்படித் தெரியும். ஆனால், உள் மனப்புரட்சி அவனுக்குள்ளே தோன்றும். அது வக்கிரமாக, வைராக்கியமாக, வெறுப்பாக, விகாரமாக வெவ்வேறு வடிவங்களை எடுத்தாலும், அது வெளியிலே தெரியாதபடி பொங்கி வரும் பால் கொட்டுப்படாது எவ்வாறு அடங்கிப்போகிறதோ அதேபோல அடங்கி விடுகிறது. இவ்வாறு அடக்கப்படுவது தான் பிற காலங்களில் பாதகமான சூழ்நிலைகளை உருவாக்குகின்றது.

மனித மனம் விசித்திரமானது. மனம் போன போக்கெல்லாம் போக வேண்டாம் என மனிதனுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது. இதனாலே தான், புலன்வழிப்படுத்தும் போது நாம் மனிதத் தன்மையை இழந்து விடுகிறோம். எமது வாழ்வில் புலன்களை அடக்கப் பழகிக்கொண்டால் துன்பங்கள் குறைகின்றன. உளவியலில் மனித மனம் மூன்று வகையாக பிரிக்கப்படுகிறது. நீரில் மூழ்கிய பனிமலையாக மனித மனத்தை எடுத்துக்கொண்டால் நீருக்கு வெளியே தெரியும் குறைந்த பகுதி புறமனம் எனப்படுகிறது. இது வெளி உலகத்தோடு தொடர்புடையது. மனிதனின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தி எண்ணங்களை ஒழுங்குபடுத்துவது புறமனம், நீருக்குக் கீழே

தெரியும் பகுதி இடை மனம், இது குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஆரம்பமாகிறது. புறமனதுக்கும் ஆழ்மனதுக்கும் இடையிலான தொடர்பைக் கொண்டது. அகமனம் என்பது அடக்கி வைக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகளும் எண்ணங்களும் பத்திரப் படுத்தி வைக்கப்படும் இடமாக உள்ளது. மனிதனின் இயல்பான உணர்வுகள், நிறைவேறாத ஆசைகள் வெளி மனதிற்கு வராமல் அடக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள இடமாக இது விளங்குகிறது. இது நீரின் அடியில் கிடக்கும் பனிப்பாறை போன்றது. ஞாபகத்திலிருந்து விடுபட்ட அம்சங்கள் வெளி மனதிற்கு வராமல் அடக்கி வைக்கப்படுகின்றன. ஆவேச உணர்ச்சிகளும் அடக்கி வைக்கப்பட்ட பாலுணர்வும் பகைமை எண்ணங்களும் இங்கிருந்துதான் வெளிப்படும்.

இந்துக்களின் கொள்கைப்படி மனித குணங்கள் சாதியடிப் படையில் வகுக்கப்பட்டு இருந்தன. இந்த குணாம்சங்கள் மனித நடத்தையைத் தீர்மானித்தன. உளவியல் அறிஞர் சிக்மன் பிராய்டின் கருத்துப்படி மனிதனின் ஆளுமையில் மனதின் மூன்று நிலைகளும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. (Id) என்பது இன்பக் கொள்கை. Ego (ஈகோ) நடைமுறையோடு தொடர்புடையது. Super Ego அறப்பண்பு சார்ந்தது. மனித மனதின் இந்த மூன்று பகுதிகளும் சரிவர உருவானால் தான் மனிதன் முழுமை பெற முடியும் எனவும் அன்றேல் பிறழ்வு நடத்தைகளும் மனநோய்கள் அல்லது உளக்கோளாறுகளும் ஏற்படுவதாகக் கூறியுள்ளார்.

Id என்பது உயிர்களுக்கான அடிப்படைத் தேவைகளின் மொத்த வடிவமாகும். இது இன்பத்தையே தனது நோக்கமாகக் கொண்டது அது இன்பத்தை அடைவதில் எதிர்நோக்கும் துன்பங்களைக் கருத்தில் கொள்வதில்லை. அதனைப் பெரிதாக எடுப்பதுமில்லை. அதைச் சகிக்கின்ற தன்மையும் இல்லாத “இட்” மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாகும். பிடிவாதம் நிறைந்த இட் குழந்தைப் பருவத்தில் ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்டதாக இருக்கும். ஆழ்மனம் இதன் இருப் பிடம் குழந்தைப் பிள்ளைகள் தாம் நினைப்பதை அடைய முயற்சிப்பது போல வளர்ந்தவர்களும் சிலவேளைகளில் நடந்து கொள்வது இதன் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட

காரணத்தினாலே ஆகும். சூழ்நிலை பற்றியோ, நீதி, நியாயங்களைப் பற்றியோ, 'இட்' டின் ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்டவர்கள் எண்ணிப்பார்க்கத் தவறிவிடுகின்றனர். மனிதத் தன்மையை மறைக்கும் "இட்" அதன் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டவரை மிருகத்தனத்தோடு அல்லது குழந்தைத்தனமுடையவராக மாற்றுவதோடு மற்றவர் முன் நாகரீகமாக நடந்து கொள்வதற்கும் தடைவிதிக்கிறது.

"ஈகோ" என்பது வெளிப்படையாக அறிந்து அல்லது உணர்ந்து கொள்ளும் புறமனப்பகுதி இது நடைமுறை சார்ந்த யதார்த்தப்பண்புடையது. மனிதனின் ஆளுமை இதன் மூலம் தான் அளவிடப்படுகிறது. "ஈகோ" என்ற பண்பு வளர்ச்சியடைந்தவர்கள் தனது சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலை பற்றிய அக்கறையும் தனது எண்ணங்கள் உணர்ச்சிகள் செயல்கள் என்பவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பதிலும் பிரச்சினைகள் எதிர்நோக்கும் போது அவற்றுக்குத் தீர்வு காண்பதிலும் ஆளுமையில் பாதிப்பு ஏற்படாமல் காப்பாற்றுவதிலும் அதில் அக்கறை செலுத்துவதிலும் கவனம் செலுத்துவார்கள் சுற்றுப்புறத்தைப் பற்றியோ, நன்மை தீமைகளைப் பற்றியோ கவனம் செலுத்தாது தனது இன்பத்தை அடைந்து கொள்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட "இட்" பண்பிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட சிந்தனைகளைக் கொண்டதாக "ஈகோ" விளங்குவதோடு வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகளையும் செம்மைப்படுத்துகிறது. மனிதனின் இளமைக் காலத்திலே ஈகோ உருவாகிறது. உடனடியாக இன்பத்தை எதிர்பார்க்கும். "இட்" டிற்கு அதன் சாதக பாதக நிலைமைகளை எடுத்துரைத்து உரிய முறையில் அதனை அடைந்து நிறைவான திருப்தியும் இன்பமும் அடைவதற்கு ஈகோ வழிவகுக்கிறது

"மானங் குலங்கல்வி

வண்மையறிவுடைமை

தானந்தவமுயற்சி

தாளாண்மை - தேனின்

கசிவந்த சொல்லியர் மேற்

காமுறுதல் பத்தும்

பசிவந்திடப் பறந்து போம்"

பசி எல்லாவிதமான சிறப்புக்களையும் மறக்க வைத்துவிடும்

சக்தி வாய்ந்தது. “இட்” குணம் மேலோங்கியவர் பசிவந்தால் இவற்றை எல்லாம் மறந்து பசியைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதிலும் அதற்காக எந்தச் செயலைச் செய்வதற்கும் முன் வருவார்கள். “ஈகோ” பசியை ஏற்றுக்கொண்டு நியாயமான முறையில் உணவைப் பெற்று பசியைப் போக்குவதற்கு அறிவுறுத்தும். களவெடுத்தோ, பொய்சொல்லியோ பசியைப் போக்குவது தவறானது. இழிவானது, நாகரீகமற்ற செயல் என்பதை தெளிவுபடுத்தும் “ஈகோ”வின் வளர்ச்சி நிறைவுறாத நிலையில் இருக்குமானால் “இட்” டின் ஆதிக்கம் “ஈகோ” மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும். இதனால் சமூகத்தில் ஒழுக்கச் சீர்கேடுகளும் குற்றச் செயல்களும் அதிகரித்துக் காணப்படும்.

மனமது செம்மையானால்...

மனம் - மனச்சாட்சியோடு தொடர்புடையது. எத்தனை சாட்சிகளிருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் வென்றுவரக்கூடிய வல்லமை மனிதனுக்கு உண்டு. ஆனால், அவனது மனச்சாட்சியை வெல்லுவதற்கு அவனாலேயே முடியாமல் இருப்பது தான் அதிசயம். சிலரைப்பார்த்து “மனச்சாட்சியே இல்லாதவன்” என்று அடித்துச் சொல்கிறோம். எப்படி அதை அளவிடுகிறோம் என்றால் அவனது நடத்தைகளே அவற்றை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக அமைந்து விடுகின்றன.

மனிதனின் குழந்தைப் பருவம் “இட்” டின் செல்வாக்குக்குட்பட்டது. தனது இன்பத்தைப் பெரிதாக எண்ணும் சுயநலப் போக்குடையது. மற்றவர்களின் நலனைப்பற்றி அக்கறை கொள்ளாத “இட்” மனதின் ஆழத்தில் இருந்து வெளிப்படும். இதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட “சுப்பர் ஈகோ” என்ற மனதின் மூன்றாவது அங்கம் தான் மனச்சாட்சியை கொண்ட பகுதி. நீதி, நேர்மை என்பவை இதன் குறிக்கோள்களாக இருக்கும்.

குழந்தைப் பருவம் கடந்து இளமைப் பருவத்தின் பிற்பகுதியில் இந்த மனச்சாட்சி மனிதனிடம் உருவாக ஆரம்பமாகிறது. மனிதன் தவறுகளை செய்யும் போது ஒரு மேற்பார்வையாளன் போன்று கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும். யதார்த்தப் பண்புக்கும், கலாசார பண்பாடுகளுக்கும்

பொருந்தும் வகையில் “ஈகோ” தனது செயல்களை ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளதா என ஈகோவை கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த மனச்சாட்சி அதன் நல்ல செயல்களுக்கு ஆதரவு தந்து உற்சாகப்படுத்தவல்லது.

அதே போல “இட்” டின் தவறான ஆசைகளுக்கு இடங்கொடுத்து “ஈகோ” மனமறிந்து செய்யும் பிழையான நடத்தைகளைக் கண்டித்துத் தண்டனையும் வழங்கும் சக்தி கொண்டது மனச்சாட்சியாக விளங்கும் “சுப்பர் ஈகோ”

மனிதனின் ஆளுமை விருத்தியில் “இட்”, “ஈகோ”, “சுப்பர் ஈகோ” இவை மூன்றும் சம நிலையில் வளர்ச்சி அல்லது இயக்கம் பெற்றிருக்குமானால் மனிதன் நேர்வழியில் வாழ்பவனாகவும் சமூக நியதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகவும் இருப்பான். இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று ஆதிக்கம் பெற்றாலோ அல்லது பலவீனமடைந்தாலோ அவனது நடத்தைகளில் மாற்றம் ஏற்படும்.

இந்து ஒருவனின் மனநிலையை இந்து மதம் மூன்றாக வகுத்துள்ளது. உளவியலில் கூறப்பட்ட “இட்” என்பது போல “தாமஸ்” குணம். விலங்குகளுக்குரிய குண இயல்புகளைக் கொண்டதாக கூறப்படும் தாமஸம் என்பது இருளைப் போன்றது. ஞானம் என்பது அறிவுநிலையைக் குறிக்கிறது- அஞ்ஞானம். அறிவற்ற நிலையைக் குறிக்கிறது. இருண்ட தன்மை கொண்டதாக மனம் இருக்கின்ற நிலை தாமஸ குணம் ஆகும். விலங்குகளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பிரித்துக்காட்டுவது ஆறாவது அறிவாகிய பகுத்தறிவு. இதன் மூலம் தான் நல்லது கெட்டது எது என்று பிரித்தறியப் படுகிறது. விலங்குகள் நல்லதையும் கெட்டதையும் பிரித்தறியத் தேவையில்லை. அதுபோல சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப தான் இயல்பாக்கம் பெறுவது எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை.

மரணவீட்டுக்குச் சென்றால் நாம் வாய்விட்டுச் சிரித்து மகிழ்ச்சியைக் காட்டிக் கொண்டால் அது தவறு என எமக்குள்ளிருந்து எதுவோ இடித்துச் சொல்கிறது. அப்படிச் சொல்ல வைப்பது மனச்சாட்சியாக உணர்கிறோம். வீட்டில் இருந்து போகும் போது நல்ல மனநிலையில் சந்தோஷமாக போன ஒருவரின் முகம் இறந்த உடலின் முன்னால் நிற்கும்

போது முகத்தில் ஒரு வித துக்கம் நிறைந்து கொள்கிறது. நெருங்கியவராக இருந்தால் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டு அனுதாபத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்ற உந்துதலில் கண்ணைக் கசக்கிக் கண்ணீரைத் துடைப்பது போல பாசாங்காவது செய்ய முயலுகிறோம்.

அந்த ஒரு கணத்தில் பல்வேறு எண்ண அலைகள் மாறி மாறித் தோன்றி அடங்குகின்றன. இவை எவையுமே முன்னால் இருப்பவனுக்குத் தெரியாதவகையில் வெளித்தோற்றத்தின் மூலம் வேறொரு விளக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றோம். “ஒப்புரவு ஒழுகு” என்கிறது ஆத்திசூடி. ஒப்புரவு என்பது உலக அனுபவம். அதைத் தெரிந்து கொண்டு அதற்கேற்றபடி உனது நடத்தையை மாற்று இதுதான் இசைவாக்கம் பெறல். இதேபோன்று ஒரு திருமண வீட்டில் போய் நின்று கொண்டு விக்கி விக்கி அழுவோமா? அப்படி அழுதால் மற்றவர்களின் மதிப்பீடு எப்படி இருக்கும். அழுவன் அசாதாரண நிலையிலிருப்பவன். அவனைக் கூட அந்த நல்ல காரியம் நடக்கும் இடத்தில் விட்டு வைப்பது நல்ல சகுனம் அல்ல என தூரத்தே கொண்டு போய் துரத்தி விட்டு வருவார்கள்.

“ஊர் ஓடினால் ஒத்து ஓடு, ஒருவன் ஓடினால் கேட்டு ஓடு” என அருமையாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு சமூகத்தில் வாழும் போது அவர்களின் விருப்பு வெறுப்பு எதிர்பார்ப்பு நன்மை தீமை என்பவற்றுக்கு ஏற்ற விதத்தில் நமது பழக்க வழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு மாற்றமுடியாதவன் சுயநலமியாக தனது எண்ணங்களுக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பவனாக இருப்பான். இவன் அடுத்தவரை துன்புறுத்தியேனும் தனது எண்ணத்தைச் சாதிப்பான். இதனால் அவனுக்கு நியாய அநியாயங்களைப் பற்றிய அக்கறை இருக்காது. இது தாமஸ குணமுடைய வர்களின் மன இயல்பு.

சிலர் எதையும் சகித்துக்கொள்ளும் பண்பும் நிதானமும் கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். எந்தச் சூழலிலும் தனது சமநிலை இழக்காத தன்மை எல்லோருக்கும் வாய்ப்பதில்லை. கெடுதி அல்லது துன்பம், தோல்வி இவற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு இன்பத்தில் இருந்த மனநிலையோடு துன்பத்திலும் இருப்பவரைப் பார்க்கும் போது இவரால்

எப்படி முடிகிறது என எம்மால் வியந்து கொள்ளத்தான் முடியும். இவ்வாறு தெளிந்த நீரோடை போல மனதை வைத்துக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் சத்துவகுணம் உடையவர்கள். “சூப்பர் ஈகோ” இந்தக் குணத்தோடு தொடர்புடையதாக அமைகிறது.

நீர் அளவே ஆகுமாம் நீர் ஆம்பல் - தான் கற்ற
நூல் அளவே ஆகுமாம் நுண் அறிவு - மேலைத்
தவத்தளவே ஆகுமாம் தான் பெற்ற செல்வம்
குலத்தளவே ஆகுமாம் குணம்.

இங்கு கற்ற நூல்களினால் வருவது நுண்ணறிவு, அதாவது கூர்மையான அறிவு. முன்பு செய்த நல்வினைப் பயனால் கிடைப்பது செல்வம். பிறந்த குடும்பத்தைப் பொறுத்ததாக வருவது குணம் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. பிள்ளையின் குண இயல்புகளைத் தீர்மானிப்பதில் பெற்றோர் பரம்பரைக் காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற தன்மையை வலியுறுத்துவதாக இருக்கும் இப்பாடல் இந்துக்களின் சாதியமைப்பைக் கோட்டுக் காட்டுகின்றது.

ஒளவையார் கூறியுள்ள நுண்ணறிவு என்பது யாது? INTERLIGENCE என்பது சிக்கல் நிறைந்த பிரச்சினைகளை விடுவிக்கும் உள்ளார்ந்த திறன் அல்லது உள்ளாற்றலைக் குறிக்கும் சொல். நுண்மதி விவேகம், உளத்திறன் நுண்ணறிவு போன்ற பல சொற்கள் இக்கருத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றன. உளவளர்ச்சியோடு உள்ளாற்றல் அல்லது நுண்ணறிவு தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு அளவுகளில் இந்த நுண்மதி அளவிடப்படுகின்றது. நுண்ணறிவுள்ளவன் மந்த புத்தியுள்ளவனாக இருக்கமாட்டான். சுறுசுறுப்பு, படைப் பாற்றல், பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் திறன் என்பவற்றைக் கொண்டிருப்பான். பாரம்பரிய சமூக அமைப்பு மனிதன் அறிவு பெறுவதற்குக் கூடத் தடை விதித்திருந்தது. தொழில்கள் சாதி அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டதால் கல்வி, கலைகள் யார் யாருக்கு உரியன என்பது வரையறுக்கப்பட்டது.

ஒரு பிள்ளையின் முதல் பள்ளிக்கூடம் குடும்பம். அந்தக் குடும்பச் சூழலும், குடும்ப அங்கத்தவர்களும் பிள்ளைக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கும் போதுதான் பிள்ளை அவர்களிட

மிருந்து பல விடயங்களைக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். மொழியிலிருந்து பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்தையும் பார்ப்பதன் மூலமும் கேட்பதன் மூலமும் சூழ்ந்தை மனதில் பதியவைத்துக் கொள்கிறது. சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளையாகப் பிள்ளைகள் பொருள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கற்றுக்கொள்கிறார்கள். படிப்பறிவுற்ற சமூகத்தில் அல்லது அந்தச் சூழலில் வாழும் பிள்ளைகள் அடிதடி சண்டை கெட்ட வார்த்தைகள் என்பவற்றுக்கு பழக்கப்பட்டு விடுகிறார்கள்.

பாடசாலையிலோ வகுப்பறையிலோ மாணவர்களோடு முரண்படும் போது தன்னையறியாமலே கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசுகிறார்கள். பிள்ளைக்குத் தண்டனை கொடுத்தோ அன்பாலோ அந்த வார்த்தைப் பிரயோகத்தை மாற்றுவதற்கு முடியாமல் போகிறது. காரணம், வாழும் சூழலில் கோபம் வந்தால் அப்படித்தான் பேசுகிறார்கள். ஏசுகிறார்கள் பாடசாலையில் மட்டும் அதனை மாற்ற முடியாது. அதே சூழலில் இருந்து வரும் பிள்ளைகள் கற்கும் பாடசாலையில் இவை இயல்பானவையாக இருக்கும். புதிதாக அந்தப் பாடசாலைக்குச் செல்லும் ஆசிரியர்களுக்கு இது புதினமாகத் தெரியும். அதேபோன்று தான் மொழி சார்ந்த உச்சரிப்பும், அதிக தாக்கத்தைச் செலுத்துகின்றது.

பல்லின மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் சூழலில் உள்ள பிள்ளைகளின் உச்சரிப்பு திருத்தமானதாக இருக்க முடியாது. பாடசாலைக்கு வராத மாணவர்களைக் கட்டாயம் கடிதம் கொண்டு வரவேண்டும் என ஆசிரியர் பணித்திருந்தார். அதற்கமைவாக முதல்நாள் வராத மாணவனின் தாயார் இவ்வாறு கடிதம் எழுதி அனுப்பியிருந்தார்.

வகுப்பாசிரியருக்கு,

எனது மகன் சுகவீனத்தால் பாடசாலைக்கு வரவில்லை அவரை அடித்துக்கொல்ல வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொல்கிறேன்.

பாடசாலைகள் கொலைகாரர்கள் வாழும் கொலைக்களமாக மாறிவிட்டதைப் பாருங்கள். பெற்றோரின் மொழிப் பிரயோகம் பிள்ளையிடமும் வருவதில் வியப்பில்லையே.

பாண்டியன் கொண்டு கொண்டு என்ற பதப் பிரயோகத்தில் தவறியதன் விளைவு நாமறிந்ததே. அதே போல உச்சரிப்பால் உண்டாகும் கருத்து மாற்றங்களைப் பகுத்துணர முடியாது திண்டாடும் மாணவர்களோடு சேர்ந்து ஆசிரியர்களும் மல்லுக்கட்ட வேண்டிய நிலை பாடசாலை மட்டத்தில் பரவலாக நிலவி வருவதைக் காண்கிறோம்.

கிராமத்திலிருந்த நிம்மதியும் அமைதியுமான வாழ்க்கை நகரத்தை நோக்கிய நகர்விலே சிதைவடைந்து போய் விட்டது. சின்னச் சின்னக் குச்சு வீடுகளுக்குள் மூச்சுவிட முடியாதபடி படுக்கையறை, சமையலறை, படிப்பறை எல்லாமே ஒரே கதம்ப அறையாக விளங்கும் வீடுகள் உள்ளன. பிள்ளைகள் வசதிகளற்ற நெருக்கமான அறைக்குள்ளே இருந்து எல்லா விதமான இயல்புகளையும் பார்த்துக் கேட்டுப் பழகிக் கொள்கின்றனர். இத்தகைய வசதியீனங்களினால் பிள்ளையின் இயலுமைகள் வெளிப்படுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போகிறது. இக்குடும்பங்களில் அமைதியான சூழல் இல்லாமையால் அது பிள்ளையின் கல்வியைப் பாதிப்பதாக அமைகிறது.

பள்ளிக்கூடத்தில் கற்ற பாடங்களைத் திருப்பிப் படிக்கவோ, வீட்டு வேலைகளைச் செய்து கொண்டு போவதற்கோ வீட்டுச்சூழல்தடையாக அமைந்து விடுகிறது வீட்டில் உள்ளோர் தொலைக்காட்சியையே தஞ்சமெனப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் குடும்பங்களில் பிள்ளைகளை மட்டும் படியென்று வற்புறுத்துவதற்கு முடியாது. இத்தகைய பல நடைமுறைப் பிரச்சினைகளை குடும்பச் சூழலுக்குள் பிள்ளைகள் எதிர்நோக்குகின்றனர்.

16. மனிதாநீ எங்கே

மனத்தின் கண் மாசு இல்லாதவனின் எண்ணங்கள் தனக்கும் பிறருக்கும் தீங்கு தராதவையாக இருக்கும். எனவே, இத்தகைய குற்றங்களை மனதில் பதியவிடாது அகற்றும் போது பொதுநல நோக்கு உருவாகும். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற சமரச நிலை அல்லது பக்குவம் சங்க காலத்தில் இருந்தது. அதற்குப் பின்னர் இல்லாமல் போனதன் காரணம் என்ன? இனம், மதம், குலம், உயர்வு, தாழ்வு என்பவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட மனிதன் வாழ்க்கையின் அர்த்தம் பற்றிச் சிந்திப்பதே இல்லை. ஆடி அடங்கும் வாழ்க்கையின் இறுதியில் ஆறடி மண்ணில் அடக்கப்படுவதை மனதிற்கு அடிக்கடி நினைவூட்டுவதற்குத் தவறிவிட்டான். இன்பம் வரும் போது துள்ளிக் குதிப்பதும் துன்பம் வரும் போது சோர்ந்து போவதும் தான் இயல்பாகிக் கொண்டது.

பெரிய நிலப்பரப்பு, மாந்தோப்பு, தென்னை, பனை, வாழை இயற்கையான காற்றோட்டம் நிறைந்த கிராமத்து வாழ்க்கையில் எல்லைக்கல் சிறிது பிசகிவிட்டால் போதும் சண்டை சச்சரவு, கோடு கச்சேரி, என அலைந்தான். இன்று தொடர்மாடிகளில் அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் வாழ்க்கையில் திருப்தி காணும் நிலைக்கு மாறியுள்ளமை வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது. “யாதும் ஊரே” என்ற நிலை இன்று “யாதும் நாடே” என்று சொல்ல வைக்கும் வகையில் தமிழர் எல்லா நாடுகளிலும் பரந்து வாழுகின்றனர். அதுமட்டுமல்ல எமது இனத்துக்குள்ளேயே ‘யாவரும் கேளிர்’ என எண்ணி வாழும் பக்குவமடையாது சாதிச் சண்டை போட்டு மோதிக் கொண்டவர் இன்று வெள்ளையர் கறுப்பர் என்ற பாகுபாடின்றி உறவுகொண்டு வாழும் நிலைக்கு மாறியுள்ளதும் மனித மனங்களின் மாற்றத்தை காட்டுகிறது. எனவே, மாறுதல் என்பது இயல்பானது.

ஒருவரின் குணத்தின் அடிப்படையிலேதான் அவரை பெரியவர் அல்லது சிறியவர் என மதிப்பிடுகின்றோம். சிறுமைக் குணம் அல்லது கீழான குணம் அடுத்தவர் நலனில் அக்கறை கொள்ளாதது. “மக்களே போல்வர் கயவர்” கயமைக்

குணம் கொண்டவர் தோற்றத்தில் நல்லவர் போன்று இருப்பர். பழகும் போது தான் அவர்களின் செயற்பாடுகள் மூலம் இவர் நற்பண்பு உள்ளவரா? இல்லாதவரா என்பதை மதிப்பிட முடிகிறது.

பிறந்தோம், வளர்ந்தோம், வாழ்ந்தோம், மறைந்தோம் என்றிருப்பது வாழ்க்கையல்ல. பிறவியெடுத்த அனைத்து உயிர்களுக்கும் இந்நிலை பொதுவானது. மனம் உடையவன் மனிதன். அந்த மனதைப் பண்படச் செய்து பக்குவப்படுத்தி தனக்கும் பிறருக்கும் பயனுள்ளவனாக வாழ வேண்டும். வாழும் போது மட்டுமல்ல சிலர் இறந்த பின்பும் வாழ்வார்கள். அதுதான் வாழ்க்கை மற்றவர்களின் நலன் கருதி வாழ்பவன் இறந்த பிறகும் நினைக்கப்படுகிறான். தனது பசி பெரிதென நினைத்து வகை வகையாய் உண்டவனின் உடல் நெருப்போடு அழிந்து விடுகிறது. பிறரின் பசிக்காக வருந்தி அதற்கு உதவியவன் பெயர் நிலைத்து நிற்கிறது. எனவே, சுயநலம் மனிதனிடம் இருக்கக் கூடாது.

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற மனப்பாங்கு எல்லோருக்கும் வருவதில்லை. ஒரு நன்மையான விளைவு ஏற்படுமென்றால் அதனைப் பிறரும் அனுபவிக்க வேண்டும் என நினைப்பவர் நல்ல உள்ளம் கொண்டவராக இருப்பர். தான் அனுபவிப்பதைப் பிறர் அனுபவிக்கக் கூடாது. என்பதற்காக விடயங்களைத் தெரியப்படுத்தாமல் மறைத்து வைப்பவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். காரணம் பொறாமை, சுயநலம், தான் மட்டும் நன்றாக வாழ்ந்தால் போதும் என்ற எண்ணம் உள்ளவர்கள் இவர்கள். சிலர் படிப்பு விடயத்தில் கூட உதவமாட்டார்கள். தான் முதல் மாணவனாய் இருக்க வேண்டும். தன்னை விட அதிக மதிப்பெண்களை வேறு யாரும் எடுக்கக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருப்பார்கள். பரீட்சைக்காலம் நெருங்கும் போது பாடக் குறிப்புகள், புத்தகங்களைக் காணாமல் தவிக்கும் மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். போட்டி மனப்பான்மையால் குறிப்பிட்ட மாணவனைப் படிக்க விடாமல், அதிக புள்ளிகளை எடுக்கவிடாமல் தடுப்பதற்காக இப்படியான காரியங்கள் இடம் பெறும். போட்டி மனப்பான்மை ஏற்கக் கூடியது. அதனால் சுய முன்னேற்றம் இடம்பெறுகிறது.

அதுவே, பொறாமையாக மாறக்கூடாது. பொறாமை தன்னையும் அழித்துப் பிறருக்கும் கேடு விளைவிக்கக் கூடியது. குறிப்பிட்ட ஒரு மாணவன் தனக்கு விளங்கும் வகையில் அழகாகக் குறிப்பெடுத்து வைத்துப் படிப்பதைப் பார்த்து பொறாமைப் படும் இன்னொரு மாணவன் அவனது குறிப்புப் புத்தகத்தை எடுத்து கிழித்து வீசிவிடுகிறான். இப்பொழுது அந்த மாணவனால் படிக்க முடியாது. இழந்தது தான் பெரிதென்ற ஏக்கம் ஏற்படும். எனக்கு ஏன் கெடுதி செய்கிறார்கள் என்ற கவலை வரும். இத்தனையையும் தாண்டி அவன் படித்துப் பரீட்சை எழுத வேண்டும். கெடுதி செய்தவன் அவனைத் துன்புறுத்திப் பார்ப்பதில் திருப்தியடைந்திருப்பான். இப்படியான பழிவாங்கும் இயல்பு பிள்ளையின் ஆரம்பக்காலப் பருவத்தில் நிறைவேறாத ஆசைகள் அடக்கப்படதன் பிரதிபலிப்பாக எழுகிறது என கூறப்படுகிறது.

“உன்னைப் போல பிறரையும் நேசி” என்ற கூற்று மனித நேயத்தை வலியுறுத்துகிறது. நல்ல சூழலில் நல்ல நினைவுகளோடு வளர்ந்த பிள்ளை தனக்கு நல்லதை நினைப்பது போல பிறருக்கும் நல்லதையே எண்ணுவான். கூடாத எண்ணங்கள் அல்லது ஏக்கங்கள் ஏமாற்றங்களால் பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளை மற்றவருக்கும் அந்த ஏமாற்றங்களை ஏற்படுத்திப் பார்த்துத் திருப்தியடைவான்.

17. முதுமையும் தனிமையும்

“காவோலை விழக் கருத்தோலை சிரிக்கும்” என்பார்கள். இங்கு இளமை முதுமையை அலட்சியம் செய்வது குறிப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது. முதுமையும் தனிமையும் மனித வாழ்வில் கொடுமையானது. இந்த நிலையில் தான் வாழ்க்கை பற்றிய பயம் தொற்றிக் கொள்கிறது. யார் என்னைப் பார்ப்பார்களென்ற கேள்வி எழுகிறது. பாயும் படுக்கையுமாக நோயில் கிடக்காமல் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே எனது ஜீவன் போய்விட வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனை ஒவ்வொரு முதியவரின் அடிமனதிலும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

“மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்” என்று மதித்த காலம் கப்பலேறிவிட்டது. முதியவர்கள் தங்கள் அனுபவங்களைக் கொண்டு வழிகாட்டுவார்கள். அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு அதன்படி பின்பற்றி நடப்பதனால் கஷ்டங்கள் துன்பங்களிலிருந்து விலகி நல்வழியில் வாழமுடிந்தது. இன்றைய வாழ்க்கை முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் முதியோரின் அனுபவங்கள் யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பானவையாகக் கருதும் அளவிற்கு மாறுபட்டு விட்டது. தொழில் நுட்பம் அறிவியல் ரீதியான விளக்கங்களை முதியவர்கள் இளையவர்களிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டிய நிலை உருவாகியுள்ளமை முதியோரின் அனுபவங்களை ஏற்கக் கூடிய மனநிலை வேறுபட்டமைக்குக் காரணமாகியது. ஒவ்வொரு பெற்றோரும் ஓராயிரம் கனவுகளோடு தான் தமது குழந்தைகளை வளர்க்கின்றார்கள். அவர்களைக் கண்ணும் கருத்துமாய் கல்வி கற்க வைத்து நல்லதொரு நிலைக்கு வரும்வரை ஓய்வில்லாமல் அவர்களின் உயர்ச்சியைக் கண்காணித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். இவ்வாறு பிள்ளைகளுக்காகவே வாழும் பெற்றோர்களைப் பிற்காலத்தில் மனம் நோகாமல் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற பொறுப்புணர்ச்சி பிள்ளைகளிடம் இருந்தால் முதுமைக்காலம் அச்சுறுத்தலாக அமையாது. பெற்றோர் எமது சந்தோஷமான வாழ்க்கைக்கு இடையூறாக இருப்பாராகள் என்று பிள்ளைகள் கருத நேரிட்டால் பெற்றோருக்கு நிச்சயமாக எதிர்காலம் பற்றிய பயம் ஏற்பட்டு விடுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.

முதமை என்றால் என்ன என நாம் வரையறுக்க முடியாது. பொதுவாக நரைத்த முடியும் தளர்ந்து கூன் விழுந்த உடலும் கொண்டு, நடப்பதற்கு ஊன்றுகோலின் உதவியை நாடி வருபவர்களைப் பார்த்தவுடன் முதியவர் என்று தயங்காமல் கூறி விடுகின்றோம். சிலர் உடல் முதுமையடைந்தாலும் உள்ளத்தால் இளமையாய் இருப்பார்கள். எனக்கென்ன வயது? நான் செய்யும் வேலையை உன்னால் செய்ய முடியுமா என சவால் விடுவார்கள். அதேவேளை இளமையான தோற்றம் உடையவர்கள் இனி என்ன? “காடு வா வா என்கிறது” என அலுத்துக் கொள்வார்கள். எனவே, தோற்றத்தை வைத்துக்கொண்டு முதுமையை வரையறுப்பதைவிட உடல், உள்ளம் இரண்டினதும் செயற்பாட்டைக் கொண்டு கணிப்பிடுவது முக்கியமானது. பொதுவாக உடல் தோற்றத்திலும் தொழிற்பாட்டிலும் படிப்படியாக தேய்வு ஏற்படுகின்ற நிலை முதுமைக்கான அடையாளமாக அமைகின்றது.

யௌவனப் பருவத்தில் உடலில் மினு மினுப்பும், முக வசீகரமும்; அழகான உருவ அமைப்பும் சேர்ந்து பார்த்தவுடன் ஈர்ப்பு சக்தியைக் கொண்ட தோற்றத்தைக் கொடுக்கிறது. வயது போகும் போது இந்தக் கவர்ச்சி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து தோலில் சுருக்கங்கள் ஏற்பட்டு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நரை தோன்றி முதுமைக்குத் தயாராயிரு என்பதை நினைவூட்டத் தொடங்கிவிடும். கடந்த காலங்களில் உற்சாகமும் சுறுசுறுப்பும் கொண்டு துள்ளித் திரிந்த நாட்கள் பெறுமதி மிக்கவையாய் நினைக்கத் தோன்றும். இயலாத்தனத்தோடு உடலை வலிந்து இயக்க வேண்டிய சோம்பேறித்தனமான நினைவுகள் வந்து ஒதுங்கிப் போ என்று ஒங்கி ஒலிக்கும். இதனால் உள்ளமும் சோர்வடையும்.

முதுமைக்காலத்தை அன்பு, ஆதரவு, அரவணைப்பு அனைத்தும் தேவைப்படும் காலப்பகுதியாக கருத வேண்டும். பிரிவும் தனிமையும் உளரீதியாகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். பிள்ளைகள் தொழில் திருமணம் அல்லது வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பு இவற்றின் காரணமாக விலகிப் பிரிந்து வாழும் சூழல் ஏற்படுகிறது. முதுமைக்காலத்தில் கணவன்

மனைவி இருவரும் சேர்ந்து வாழும் சந்தர்ப்பத்தில் பிள்ளைகளின் பிரிவு பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது. எந்த விதத் துன்பத்தையும் இருவரும் சேர்ந்து பரிமாறிக்கொள்ளும் போது ஒருவருக் கொருவர் துணையாகவும் ஆதரவாகவும் இருக்க முடியும். கணவனைப் பிரிந்து மனைவி மட்டும் வாழும் நிலை ஏற்படும் போது பெண் பிள்ளைகள் தாயை ஓரளவிற்குப் பாசத்தோடு பாதுகாத்துக் கொள்வார்கள். பேரப்பிள்ளைகள் மகளின் ஆதரவோடு தாய் தனிமை உணர்வை மறந்து வாழ முயற்சிக்கின்றாள். ஆனால், மனைவியைப் பிரிந்து வாழும் கணவனின் நிலை பரிதாபத்திற்குரியதாகி விடுகிறது. பாசம் என்பது மனதோடு மட்டும் என்ற நிலையில் மனைவியின் இழப்பிற்குப் பின் ஓட்டியும் ஓட்டாமலும் ஒரு படி தள்ளி நின்று வாழும் தந்தைமார்களின் நிலை முதுமைக்காலத்தில் வாழ்க்கையை வலிந்து தள்ளுவது போலாகி விடுகிறது.

வெளிநாட்டில் வாழும் பிள்ளைகள் பெற்றோருக்குக் காசை மட்டும் தாராளமாக அனுப்பிக் கொண்டிருப்பார்கள். காசால் எல்லாவற்றையும் வாங்கிவிட முடியாது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். எனினும் அம்மா அப்பாவை நாங்கள் பார்க்கின்றோம் எனத் தமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சமாதானம் சொல்லும் செயற்பாடாக அது அமையும். பிள்ளைகளைப் பெற்ற பெற்றோர்களின் நிலையை விட பிள்ளைகள் இல்லாத முதியவர்கள் வாழ்க்கையின் எதிர்காலம் பற்றிய அச்சுறுத்தலோடும் ஏக்கத்தோடும் வாழுகின்ற நிலையைக் காணலாம். பலர் உறவுகளை நம்பி உடைமைகளை ஒப்படைத்து விட்டுத் தம்மைப் பொருளுக்காகவேனும் பிற்காலத்தில் அக்கறையோடு கவனிப்பார்கள் என்று தப்புக்கணக்குப் போட்டு ஏமாந்தவர்கள் இறுதியில் கைப்பொருளையும் இழந்து கவனிப்பும் இல்லாமல் அல்லற்பட்டு வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்ட கதைகள் நிறையவே உள்ளன. எனவே, இந்த முதுமைப்பருவம் என்பது சவால் நிறைந்த காலப் பகுதியாக உள்ளது. இதனை ஒவ்வொரு மனிதனும் கடந்து வரவேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. அதனால் முதுமைப் பருவத்தினர் குடும்ப உறவுக்குள் முக்கியமான ஒருவராக ஏற்றுக் கொள்வதும் அவர்களுக்கான முக்கியத்துவத்தைக்

கொடுத்து வைத்திருப்பதும் அவசியமானது. பொதுவாக 50 வயதிற்குப் பின்னர் இளமை விடைபெறத் தொடங்கி விடும். உற்சாகமும் சுறு சுறுப்பும் எப்படி மறைந்து போனது என்று வியப்பாக இருக்கும். எனினும், முதுமையில் இளமையாக 50 வயதை கருதிக் கொள்ளலாம். முதுமைப்பருவம் அல்லது பிந்திய வயதுப் பருவத்தினராக 60 வயதுக்குப் பிற்பட்ட வர்களே கருதப்படுகின்றனர். ஒரு தனிநபரின் முதுமைப் பருவம் உடல் வயது மாற்றங்களுக்கேற்ப மூன்று வகைப் படுகின்றது.

இளபிந்திய வயது வந்தோர் (Young Old) 60 - 69

பிந்திய வயது வந்தோர் (Old) 70 - 79 வருடம்

முதியவர் (Old & Old) 80 வருடம்

வயது வந்தோர் பருவம் என வகைப்படுத்தப்பட்ட இப்பருவத்தில் உடல் ரீதியாகவும் மனவெழுச்சி அறிவு ரீதியாகவும் முதிர்ச்சி அடைந்த நிலையைப் பிரதிபலிப்பதாக இக்காலம் அமைகிறது. முதிர்ச்சியடைந்தவர் தாமாகவே தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கும், பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுக்கவும், வாழ்க்கையை வெற்றிகரமாக வாழவும் கூடியவர். இவர்கள் திட்டமிடல், ஆழமாகச் சிந்தித்தல், பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல், தம்மைச் சூழ உள்ளவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளல் ஆகிய ஆற்றல்களைக் கொண்டவர் என "வைட்" என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இப்பருவத்தில் உடல் ஆரோக்கியம் சீரற்ற நிலையை அடைகிறது. இதனை ஏற்றுக்கொள்ளவும் பொருத்தப் பாடுறவும் முதியோர் பழகிக் கொள்ளல் வேண்டும். உடல் அங்கங்களினைப் பொறுத்தவரையில் அவற்றின் இயக்கத் திறன் இளமையில் இருந்ததைப் போல விரைவாக, சுறுசுறுப் பாக இயங்க முடியாது இயக்கத்திறன் குறைவடையத் தொடங்கும். புலன் உணர்வுகள் குறைவடையும். அதுவும் உளரீதியாகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

"மனதை ஒருவன் வைத்திருக்கும் நிலையைப் பொறுத்தே அவன் அடையும் சந்தோஷம் இருக்கிறது" என்ற ஆபிரகாம் லிங்கனின் கூற்று மனதுக்கும் மனிதனின் செயற்பாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்குகிறது. பார்வைக் குறைதல், செவிகள் கேட்கும் சக்தியை இழத்தல், கவனக் குறைவு, ஞாபக

மறதி போன்றவை ஒவ்வொன்றாகத் தலைக் காட்டும் போது "நீ முதுமையடைந்து விட்டாய் என்பதை சுட்டிக்காட்டுவது போல இருக்கும். இவ்வளவு காலமும் என்னால் எதையும் செய்ய முடியும். யாரின் உதவியும் தேவையில்லை என்று வாழ்ந்தவருக்கு இனியொரு துணை அல்லது அடுத்தவரின் ஆதரவு தேவை என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தும் அதனால் நான் முதுமையடைந்து விட்டேன். ஆடிய ஆட்டங்கள் அடங்கி ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கிவிட வேண்டியதுதான் என்ற எண்ணமும் தலைதூக்கும். இதனை வெளியில் காட்டிக் கொள்ள விரும்பாத சிலர் பழைய நிலையிலேயே நடத்தைகளை வெளிக்காட்டிக் கொள்வர்.

இவருக்கு வயது போய் விட்டது. ஒன்றும் இயலாது. ஆனால், பிடிவாதமும் மூர்க்கத்தனமும் குறையவே இல்லை என பலர் முணுமுணுப்பதைக் கேட்டிருக்கிறோம். காரணம் என்ன? இயலாமையால் மற்றவர்களிடம் பணிந்து போவதற்குத் தயாராகும் போது தன்னைப் பற்றிய தாழ்வுணர்ச்சி மேலிடுவதைத் தடுப்பதற்கான முற்பாதுகாப்பு நடவடிக்கையே இதுவாகும். சில முதியவர்கள் பிள்ளைகளுடன் போய் இருப்பதைக் கூட விரும்ப மாட்டார்கள். பார்க்க விரும்பினால் வந்து பார்க்கக் கட்டுமே எனப் பிடிவாதமாக இருப்பார்கள். இக்காலங்களில் 'மன அமைதி இல்லாமல் போவதால் தூக்கக் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. நீண்ட நாள் நோய்கள் தலை காட்டுகின்றன. உடல், உளம் மனவெழுச்சி, ஆன்மீகம், பொருளாதாரம், சமூகம் போன்ற பல நிலைகளிலும் முரண்பாடான நிலை தோன்றுகின்றது. இத்தகைய நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ளும் பக்குவமும் பொருந்திப் போகும் நிலையும் உருவாகும் போது ஏதோ ஒரு வழியில் மனம் அமைதியடையத் தொடங்கும் வாழ்க்கையின் தாற்பரியம் இது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு ஆத்மீக வழிகளில் கூடுதலாக ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்குவர். இப்பருவத்தினர் அதிகளவில் வேலைகளைச் செய்ய முடியாத நிலையில் இருப்பதால் அதிக நேரம் ஓய்வாக இருக்க முடிகிறது. இந்த ஓய்வு நேரம் பயனுள்ள வகையில் அமையுமானால் தேவையற்ற சிந்தனைகளில் இருந்து விடுபட்டு ஏதோ ஒன்றோடு தம்மை இணைத்துக் கொள்ள முடியும் இதனால் தனிமையுணர்வு தோன்றுவதைத் தடுக்க

முடிகிறது. பக்திப் பாடல்களைப் பாடுதல். அறிவுபூர்வமான கதைகளை வாசித்தல், நாடகங்கள் பார்த்தல், கோயில் வழிபாடுகளில் ஈடுபடுதல், கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ளல், ஆத்மீகம் அறநெறி சார்ந்த பணிகளில் ஈடுபடல் போன்றவை தான் சமூகத்தில் பெறுமதி மிக்க அங்கத்துவர் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தும். சுமையாக இருக்கப் போகின்றேன் என்ற எண்ணத்தை விட மற்றவர்களுக்குத் தேவைப்படும் ஒருவராக இருக்கிறேன் என்பதில் நிறைவு காணமுடியும்.

ஒருவர் சொல்லும் போது கேட்டு அறிவதைவிட அனுபவத்தினால் பெறப்படும் அறிவு வலிமையானது. இதனால் வயது வந்தோர் தாம் பெற்ற அனுபவங்களினால் மற்றவர்களை வழிப்படுத்த முனைவார்கள். எதிலும் குறைநிறை காண்பார்கள். இதுசரி இது பிழை என எடுத்துக் காட்டுவார்கள். இதனை அனுபவித்து அறியாதவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பமாட்டார்கள். எந்தநேரமும் தொண தொணத்த படி, சும்மா வாயை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்தானே. எல்லாவற்றுக்குள்ளும் மூக்கை நுழைத்தபடி இருப்பதுதான் வேலை என முதியவர்கள் இளையோரிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு மௌனமாகி விடுவதும் உண்டு. அவர்களின் பேச்சுக்குப் பெறுமதியில்லை என்ற உணர்வு தோன்றும் போது அதுவும் அவர்களுக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துவதாகவே அமைகிறது. ஆக மொத்தத்தில் வயது போனால் ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி விட வேண்டியதுதான். யார் எமது பேச்சைக் கேட்கிறார்கள். நாங்கள் செல்லாக் காசுகளாய் போனோம் எனப் புலம்பிக் கொண்டு அமைதியாகி விடுபவர்களும் உள்ளனர்.

முதியவர்களுக்குப் பல்வேறு பிரச்சினைகள் உள்ளன. அவர்களின் தேவைகள் உரிய முறையில் கவனிக்கப் படாமலும் நிறைவேற்றப்பட்டாலும் இருந்தாலும் கூட தமது பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்கு எந்தவகையிலும் உதவுவதற்கு தயாராகவே இருப்பார்கள். வெளிநாடுகளில் பிள்ளைகள் பனியிலும் குளிரிலும் நடுங்கி ஓய்வில்லாமல் உழைத்து வாழும்போது அவர்களோடு சென்று தாமும் அந்தத் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு வெளிநாட்டு அரசின்

சலுகைகளைப் பெற்றுத் தமது பிள்ளைகளின் வசதியான வாழ்வுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கின்ற முதிய பெற்றோர்கள் உள்ளனர். “பணம் இல்லாதவன் பிணம்” என்பார்கள். பிள்ளைகள் தமது பெற்றோரின் இறுதிக்காலத்தில் அவர்களைப் பராமரிப்பதற்குத் தமக்கு இயலாது என்று காரணம் கூறிக் கொண்டு முதியோர் இல்லங்களில் சேர்த்து விடுகின்றனர். எல்லா வசதியும் அங்கே இருக்கிறது எனப் பெருமைப்படுவார்கள். கிடைக்கப்போகும் சொத்திலே தான் பலரகுறியாக இருக்கிறார்கள்.

காணி, பொருள், வீடு, நகை, காசு இவற்றைப் பங்கு போட்டு எடுப்பதில் கவனமாக இருப்பவர்கள். எனக்கு இது வேண்டும் உனக்கு இது இருக்கிறது. என பாகுபாடு செய்வார்கள். கருத்து மோதல்களும் அடிபிடியும் பகையும் ஏற்பட்டு கடைசியில் நீ பார், நான் வரமாட்டேன் எனப் பிரிந்து போய்விடுவார்கள். பாசம் கூட பணத்தினால் வருவதைப் பல குடும்பங்களில் காணலாம். முதுமைக்காலத்தில் பெற்றோர் பிள்ளைகள் தொடர்பும் கவனிப்பும் எந்த வகையில் அமைந்திருக்கிறது என்று பார்ப்போமானால் கூடுதலாக எனது பிள்ளை கஷ்டப்படக்கூடாது. தம்மால் முடியுமான வரை உதவியாக இருப்போம் என்று பல முதிய பெற்றோர்கள் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

பிள்ளைகளின் வீட்டைப் பராமரிப்பவராகவும் பாதுகாப்ப வராகவும் இருப்பார்கள். பிள்ளைகள் வேலைக்குச் சென்றால் வீட்டுப் பொறுப்பு முழுவதையும் ஏற்றிருப்பார்கள். பேரப்பிள்ளைகளுக்கு உணவு கொடுப்பது பாடஞ்சொல்லிக் கொடுப்பது நித்திரையாக்க அறிவுக் கதைகள் சொல்லிக் கொடுத்து பாடசாலைக்குக் கூட்டிப் போய் வருதல். போன்ற வற்றுக்கு உதவுவர். வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினரை உபசரித்து சுக துக்கம் விசாரித்து அனுப்புதல். உறவினர்களின் கொண்டாட்டங்களில் பேரப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து சென்று பிள்ளைகளின் வரவை முதன்மைப்படுத்தல், கொண்டாட்டங்கள் விழாக்கள் வழிபாடு போன்றவற்றுக்குப் பேரப் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்லல் போன்ற செயற்பாடுகளைத் தமது முதுமைக் காலத்தில் பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்காக விரும்பி ஏற்றுச் செய்கின்றனர். ஆனால்,

பிள்ளைகள் பலர் இப்படியான பெற்றோர் நோய்வாய்ப்பட்டு பாயும் படுக்கையுமாகிவிட்டால் சமையாக நினைக்கிறார்கள். முதியோர் இல்லங்களில் சேர்த்து விடுகின்றனர். பிள்ளைகள் தாம் செய்ய வேண்டிய கடமையைக் காசு கொடுத்து வேறொரு வரால் நிறைவேற்றுகிறார்கள். இந்த நிலையிலும் அந்தத் தாயோ தகப்பனோ என்ன சொல்லுவார்கள் தெரியுமா? பிள்ளைக்கு நான் இருந்து கரைச்சல் கொடுக்கிறேன். போய்த் தொலைந்து போக காலமும் நேரமும் வரவில்லை என சலித்துக் கொள்வார்கள். அதனால் தான் “பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு” என்று சொல்கிறார்களோ தெரியவில்லை.

18. கல்வி உலகுக்குக் கரங்குவிப்போம்

குஞ்சி யழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் எனும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே அழகு”

என்று நாலடியாரில் கூறப்பட்டுள்ளது. கூந்தல் அழகோ மடிப்புக் கலையாத ஆடையை உடுத்துவதால் வரும் அழகோ அல்லது மஞ்சள் பூசுவதால் வரும் முகப்பொலிவோ ஒருவருக்கு அழகைத் தராது. கல்வி கற்பதால் மனசு நடுவு நிலைமையிலிருந்து பிறழாத நல்லவராக வாழக்கூடிய அழகைத் தரும். அந்த அழகுதான் சிறந்த அழகு. இன்றைய கால கட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் நாகரிகமான வித வித ஆடைகளை அணிந்து பியூட்டி பாலருக்குச் சென்று முகத்தையும் தலையையும் அழகுபடுத்தி, நவநாகரிகமாகச் செல்வதால் ஆண் பெண் இருவரும் அழகை பெறுகிறார்கள். இது நிலையற்ற அழகு. நிலையான அழகு எது தெரியுமா? வாழ்வில் வசதியும் உயர்ச்சியும் தரும் கல்வி அழகு.

“எங்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே ஆயினும் அக்குடிக் கற்றோரை மேல் வருக” என்று மதிப்பையும் உயர்வையும் தரக்கூடியது கல்வி. அதனால் தான் பாரதியார் பாடியுள்ளார் தருமம் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தால் இதைச் செய் அதுவே எல்லாவற்றிலும் மேலான தர்மம் என்கிறார்.

இன்ன றுங்கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண் சனைகள் இயற்றல்
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்
பின்னருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக்கெழுத்தறி வித்தல்

கல்வி மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்று. வர்க்க பேதங்கள், இனவாத ஒடுக்கு முறைகள் போன்றவற்றால் கல்வி குறிப்பிட்ட சிலருக்கு உரியதாகியது. சமூகத்தில் கீழ் மட்டத்தில் உள்ளோர் தமது பரம்பரைத் தொழிலைச்

செய்வதற்குரிய அறிவு இருந்தால் போதும் என்ற நிலையில் உயர்கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெறமுடியாமல் ஒடுக்கப்பட்டார்கள் இந்த நிலைமாறி அனைவருக்கும் கல்வியில் சமவாய்ப்பு, இலவசக் கல்வி, தொடருறு கல்வி, வாழ்நாள் முழுதும் கல்வி போன்ற எண்ணக்கருக்கள் அனைத்தும் மனிதனின் அடிப்படை உரிமை. கல்வி என்பதை வலியுறுத்துவதாக அமைந்தன. இதனால் கல்வி பற்றிய விழிப்புணர்வு சகல மட்டத்திலும் ஏற்பட்டது.

கல்வி ஒரு முதலீடாக மாறிவிட்ட நிலையில் விருப்பத்தோடு அதனைப் படிப்பவர்கள் தமக்கென ஒரு இலட்சியப் பாதையை வகுத்துக் கொண்டு முன்னேறுகிறார்கள். சகல பெற்றோர்களும் தமது பிள்ளை கல்வியால் முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்பதில் ஆர்வமுடையவர்களாகவே உள்ளனர். ஏழை மாணவன் ஒருவன் தனது முயற்சியால் கற்று முன்னேறும் வகையில் ஆரம்ப, இடைநிலை உயர்தரக் கல்வி இலவசக் கல்வியாக வழங்கப்படுகிறது. இலவசப் பாடநூல், இலவசச் சீருடை என வருடந்தோறும் மாணவர்களின் கல்விக்காக ஒதுக்கப்படும் நிதி அனைவருக்கும் பயனுடையதாகச் சென்றடையுமானால் விரயங்கள் தடுக்கப்படும்.

சிறுவர் தினம், ஆசிரியர் தினம் இரண்டையும் கொண்டாடும் மாதத்தில் கல்வித் தெய்வமாகிய கலைமகளுக்கும் விழா எடுக்கப்படுவது சிறப்புக்குரிய தொன்றாகும். சிறுவர்கள் எதிர்காலச் சமுதாயத்தினைக் கட்டியெழுப்பும் தூண் போன்றவர்கள். இவர்கள் ஆரோக்கியமான முறையில் பராமரிக்கப்படுவதும் பாதுகாப்பதும் அவசியமானதாகும். “வளரும் பயிரை முளையில் தெரியும்” என்பார்கள். அந்தப் பயிரின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவேற்றப் படுவது முக்கியமானது. மாஸ்லோவின் தேவைக் கொள்கையின்படி அன்பு, காப்பு, கணிப்பு போன்ற அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவேற்றப் படுவதன் மூலம் பிள்ளை சுய நிறைவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வான். பிள்ளையின் வளர்ச்சியிலும் உயர்ச்சியிலும் குடும்பம், பாடசாலை சூழல், சகபாடிகள் போன்ற பலதும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. சிறுவர் பல வழிகளிலும் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். யுத்தம், வறுமை, இடப்பெயர்வு, பாலியல் துஷ்பிரயோகம், வீட்டு

வேலைகளுக்கு அமர்த்தல் போன்றவற்றால் எதிர்காலமே கேள்விக்குறியாகிப் போன சிறுவர்களும் உள்ளனர்.

வகுப்பறைக்குள் இருக்கும் மாணவன் வெளிச் சூழலிலிருந்து வந்தவன். அவ்வாறான பல மாணவர்களைக் கொண்ட வகுப்பறையில் ஒவ்வொரு மாணவனும் தத்தமக்குரிய இயல்புகளோடு பொருந்தி இருப்பான். அவர்களின் தனியாள் வேறுபாடுகளைக் கவனத்தில் கொண்டு மகிழ்ச்சிகரமான வகுப்பறைக் கற்பித்தலைத் திட்டமிடுவதும் வழிநடத்து வதும் ஆசிரியரின் கைகளிலே தான் தங்கியுள்ளது. ஆசிரியரின் செயற்பாடு வெற்றியளிப்பதற்கு மாணவர்கள் கற்றலுக்குத் தயார் நிலையில் இருப்பது முக்கியமானது. மாணவர்கள் பல்வேறு உடல் உளத்தாக்கங்களோடு வருகிறார்கள். அதனால் பாடத்தில் முழுக்கவனத்தையும் அவர்களால் செலுத்த முடியாது இருக்கலாம்.. பெரியவர்களின் சண்டை சச்சரவுகளும் பழக்கவழக்கங்களும் பிள்ளைகளிடம் இயல்பாகத் தொற்றிக் கொள்வதனால் வயதுக்கேற்ற நடத்தைகளிலிருந்து விலகி, சூழலில் உள்ளவர்களைப் போல தம்மையும் செயற்பாடுகளையும் மாற்றிக் கொள்கின்றனர். பொதுவாக ஆண்பிள்ளைகளின் வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் கல்வியில் ஈடுபாடற்ற தன்மையும் சகபாடிகளோடு சேர்ந்து பாடசாலைக்கு வருவது போல பெற்றோரை நம்பவைத்து ஏமாற்றுவதும் பல பாடசாலை மாணவர்களிடம் காணப்படும் குறைபாடுகளாக உள்ளன. இவ்வாறு தவறான வழியில் பிள்ளைகள் செல்வதற்கு முக்கிய காரணம் குடும்பம் என்றே கூற வேண்டும்.

ஒரு பயிரை வளர்க்கும் போது அதற்குப் போதுமான நீர், பசளை, இடவசதி என்பவற்றைக் கொடுப்பதன் மூலம் அதன் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியை அவதானிக்க முடியும். அதேபோலத்தான் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து பிள்ளைக்குத் தேவையானவற்றை அறிந்து அதற்கான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதும் தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தி சுதந்திரமாகச் செயற்பட வைப்பதும் பெற்றோரின் கடமையாகும். அம்மா தொலைக்காட்சி நாடகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பிள்ளையைப் படியென்று வற்புறுத்தக் கூடாது. அதைச் செய், இதைச் செய்யாதே என்று பின்னாலே

செல்வதும் தடை போடுவதும் தவறானது. உணர்வுகளை அடக்க, ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்த, சுதந்திரத்தைப் பறிக்க நினைக்கும் போது குறிப்பிட்ட காலம் வரையும் அடங்கி நடக்கும் பிள்ளை அறிவு வந்த பின்பு எதிர்பாராத வகையில் தனது நடத்தைகளை மாற்றிக் கொள்வான். சத்தமிட்டுக் கத்துவான், எடுத்ததைத் தூக்கி எறிவான், எதிர்த்துக் கதைப்பான் அப்பொழுது இப்படி மாறிவிட்டானே எனப் பெற்றோர் வருந்துவதில் எதுவித பயனும் இல்லை.

‘எந்தக் குழந்தையும் நல்ல குழந்தைதான் மண்ணில் பிறக்கையிலே அவன் நல்லவனாவதும் தீயவனாவதும் அன்னை வளர்ப்பினிலே’ என்ற திரைப்படப் பாடல் பிள்ளையின் உருவாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துபவள் தாய் என்று அவள் மீது பழியைப் போட்டுவிட்டாலும் பெற்றோர் இருவருக்கும் அதில் முக்கிய பங்குண்டு. ஒரு பிள்ளையின் ஆரம்பப் பாடசாலை அதன் குடும்பம். பெற்றோர் தான் ஆசிரியர்கள். இங்கே, எண்ணை, எழுத்தை மட்டுமல்ல உறவை, அன்பை, அணைப்பை, கோபத்தை, சிரிப்பை எல்லாவற்றையும் கற்றுக்கொண்டு வருகிறது. இங்கே இடப்படும் அத்திவாரம் உறுதியானதாக இருக்குமானால் பிள்ளை உயர்ச்சிப் படிகளை நோக்கி முன்னேறிச் செல்வான். ஆசிரியருக்கும் கற்பிப்பது இலகுவானதாக இருக்கும்.

மாணவர்கள் கல்வி கற்கும் போது எவ்வாறிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அன்னத்தை ஒப்பிட்டுக் கூறுவார்கள்.

“அன்ன மாவே மண்ணொடு கிளியே

இல்லிக் குடமா மெருமை நெய்யரி

அன்னர் தலையிடை கடைமாணாக்கர்”

இப்பாடல் முதல்நிலை மாணாக்கர் அன்னத்தையும் பசுவையும் போன்றவர்கள். மண், கிளி இவற்றோடு ஒப்பிடக்கூடியவர் இடை மாணாக்கர். இங்கு அன்னம், குறைகளை நீக்கி நல்லதை எடுத்துக்கொள்கிறது. அதேபோல பசு புல்லுள்ள இடத்தில் மேய்ந்துவிட்டு ஒய்வாக இருந்து இரைமீட்கிறது. நல்ல மாணவன் ஆசிரியரிடம் தான் கற்றவற்றைப் பின்பு நினைவிற் கொண்டு வந்து ஞாபகப்

படுத்திக் கொள்வான். அதனால் சிறந்த மாணவர்கள் அன்னத்தையும் பசுவையும் போல் இருப்பார்கள். மண் முயற்சி செய்வதற்கேற்ப பயணைத் தரும். கிளி சொன்னதை திருப்பிச் சொல்லும், அதேபோல ஆசிரியர் சொன்னதை மட்டும் படிப்பதோடு வேறு வழியில் அறிவைத் தேடிப் பெறாதவர் இடை மாணவர்களின் இயல்பைக் கொண்டவர் எனவும், சில மாணவர்களுக்கு எவ்வளவு தான் போதித்தாலும் அடுத்த கணம் ஒன்றும் தெரியாது. ஓட்டைக் குடத்தில் நீர் வார்த்தால் ஒழுகிப் போவது போலப் போய்விடும், ஆடு பல செடிகளையும் கடித்துக் கடித்து பசி தீராது அலைவது போலவும் நல்லவற்றை மறந்து விட்டுக் கூடாதவற்றை பற்றிக் கொள்ளும் பன்னாடை போலவும் கடை மாணாக்கர் இருப்பார்கள் என உதாரணம் காட்டப் பட்டுள்ளது. இந்த ஒப்பீடு மாணவர்களின் நிலையை தரம்பிரித்துக்காட்டுவதற்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்ட உதாரணம் இன்றும் பொருந்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால், ஆசிரியரிடம் சென்று மாணவன் எவ்வாறு பாடம் படிக்க வேண்டும் என்பது பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்து இன்றைய கல்வி முறையோடு ஒத்துப் போவதாக இல்லாமல் முரண்பாடான கருத்துடையதாக உள்ளது.

“சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவாயாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டன கேட்டவை விடாது ளத்தமைத்துப்
போவெனப் போத லென்மனார் புலவர்”

ஆசிரியர் மையக் கல்வி, பாடசாலை மையக் கல்வி, மாணவர் மையக் எனக் கல்வி முறை மாணவர்களுக்கு பயன்படும் வகையில் மாற்றம் பெற்று வந்துள்ளது. அறிவைக் கொடுத்த ஆசிரியர் அறிவைப் பெறுவதற்கு வசதி செய்து கொடுப்ப வராக தன்னை மாற்ற வேண்டியதாயிற்று. அறிவைக் கொடுத்து மாணவர்களின் தலைகளை வீங்கச் செய்த ஆசிரியர்களிடம் மாணவன் பொழுதோடு சென்றுவிட வேண்டும். அவரது குணத்திற்கேற்ற முறையிலும் குறிப்புக்கேற்ற முறையிலும் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு இரு என்று சொன்ன பின் இருந்து படி என்று சொன்னால் படித்தும், பசியால் வருந்துபவன் உணவைக் கண்டால்

எவ்வாறு ஆசைப்பட்டு உண்ண விரும்புவானோ அத்தகைய ஆர்வம் ஏற்பட்டு ஆசையோடு படிக்க வேண்டும். அப்போது, அவன் சித்திரப்பாவைபோல அசைவற்று இருக்க வேண்டும். செவி வாயாக, நெஞ்சு கேட்டவற்றை எழுதிவைத்த இடமாகவும் கேட்டவை எல்லாம் பதிந்த பின் சரி நீ போகலாம் என்று சொன்ன பின் போவதும் பாடம் படிக்கும் மாணவரின் இயல்பாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தொடர்பாடல் வசதிகள் விருத்தியடைந்த இக்காலகட்டத்திலே மாணவர் ஆசிரியரிலிருந்து தான் அறிவைப் பெற வேண்டும் என்ற கட்டாயம் எதுவுமில்லை. மாணவன் தானாக தேடிப் பெறக்கூடிய வகையில் அறிவுலகு கட்டுப்பாடுகளற்ற வகையில் கைகளுக்குள் அடங்கிச் சுருங்கிக் கிடக்கும் நிலைக்கு மாறியுள்ளதால் நன்னூல் கூறும் முறையில் படிக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. மாணவர்கள் இணையத்தளங்களில் இருந்து தமக்குத் தேவையானவற்றைத் தெரிந்தெடுக்கச் சித்திரப்பாவை போல மாறி மிகுந்த ஆர்வத்தோடு பலவற்றை அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

நன்னூல் கூறும் நல்லாசிரியருக்குரிய இலக்கணம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“குலனரு டெய்வம் கொள்கை மேன்மை
கலலபயில் தெளிவு கட்டுரை வன்மை
நில மலை நிறைகோன் மலர் நிகர் மாட்சியும்
உலகிய லறிவோடுயர் குண மினையவும்
அமைபவ நூலுரையாசிரியனே“

உயர் குடியில் பிறந்தவனாகவும் உயிர்களிடத்து அன்புள்ளவ ளாகவும் கடவுள் பக்தியோடு கூடிய மேன்மையுடைய வனாகவும் பல நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்த பயிற்சியும் மாணவர் விளங்கும் வகையில் கற்பிக்கும் திறனும் உடையவராக இருப்பர். நிலம், மலை, தராசு, மலர் இவற்றின் பண்புகளைக் கொண்டவராக விளங்குவர். உலக நடை அறிந்து ஒழுகுபவராகவும் உயர்ந்த குணங்கள் உடையவராக வும் இருப்பார்கள். நல்ல நிலம், விளைச்சலைத் தரும், அகழ்வாரைத் தாங்கும் மலையோ, யாராலும் அசைக்க முடியாது. தூரத்தில் வருபவருக்கும் துலக்கமாகத் தெரியும்.

நீர் வளம் பயக்கும், தராசு நடுவு நிலை நிற்பது, மலர் மலரும் காலத்தில் மலர்வதும் மங்கலமுடையதும் மென்மைக் குணமுடையதுமாகும். இந்த இயல்புகள் ஆசிரியரிடமும் பொருந்தி இருப்பதால் இவற்றோடு ஒப்பிட்டு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஆசிரியர்கள் தம்முடைய இயல்புகளை எவ்வாறு மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறிவிற்கு இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்த அவர்களுக்காக வகுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதேபோன்று இன்றைய கல்வி உலகம் ஆசிரியருக்குரிய வாண்மைத்துவத்தை வலியுறுத்தி வருகிறது. அதன் மூலம் தான் வினைத்திறன் மிக்க ஆசிரியராகத் தம்மை மாற்றிக் கொள்ள முடியும் என்பதை ஆசிரியர் உணர்ந்து கொண்டு தம்மை வளம்படுத்துவதில் முனைந்து முன்னேறுவதற்கு முன்வருகின்ற நிலை காணப்படுகிறது. இதனால் கற்றல் கற்பித்தலை வினைத்திறன் மிக்கதாக மாற்ற முடியும்.

“என்றைக்கும் வாழ்வோம் என்பது போல் படி
நாளையே இறந்துவிடுவோம் என்பதுபோல் வாழ்”

என்ற காந்தியின் கருத்துக்கேற்ப ஆசிரியர் மாணவர் என்ற பேதமின்றி புதிய அறிவைத் தேடிப் பெற்று ஞாலம் போற்றும் சமூகத்தை நாம் வளர்ப்போம்.

19. கல்யாணச் சந்தையிலே

இரு மனங்களை இணைக்கும் நிகழ்வு திருமணம். இங்கு ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சட்டம் சம்பிரதாயம் இரண்டும் கலந்த முறையினால் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றனர். இதன் பின்னணியில் சந்ததி விருத்திக்கான செயற்பாடு முக்கியம் பெற்றாலும் ஆண் பெண் இருவரும் கருத்தொருமித்தவராய் வாழ்வதன் மூலம் தான் இல்லறம் நல்லறமாக அமைய முடியும். “திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டது என்பார்கள். அதேபோல இன்னார்க்கு இன்னார் என்று எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளது எனவும் நம் பிக்கை உண்டு. திருமணத்தில் எத்தனையோ பொருத்தங்கள் பார்க்கப்படுவதும் அதில் ஆணின் விருப்பத்துக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படுவதும் எமது சமூக அமைப்பில் காணப்பட்டு வரும் பாரபட்சமான ஒரு முறையாகும்.

ஐந்தறிவுகொண்ட விலங்கு, பறவைகளில் பெண் இனத்தை விட ஆண் இனம் அழகாக இருக்கும். நீண்ட தோகையுடைய மயில், அழகிய குரலையுடைய குயில், சேவல், மான், எருது போன்றன இவ்வாறு கவர்ச்சியுடையதாக இருக்கும் இவற்றில் ஆண் இனத்தில் தமக்குப் பொருத்தமானதைப் பெண் இனம் தெரிவு செய்து சேர்ந்து கொள்கிறதாம். தோகையுடைய மயில்களில் நீண்ட தோகையுடைய மயில்களையே பெண் மயில் அதிகம் விரும்புவதாக ஆய்வுகளின் மூலம் நிரூபித்துள்ளனர். இதே போல பெண்களின் விருப்பத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தமையை இலக்கியங்களில் நடைபெற்ற திருமணங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

உடற்பலம், தைரியம், எடுப்பான தோற்றம் என்பன ஒரு வீரனுக்குரிய அம்சங்களாகக் கருதப்பட்டன. ஆண்மையுடையவன் ஆண், அந்த ஆண்மையினால் பெண் கவரப்படல் வேண்டும். தன்னைத் திருப்திப்படுத்துபவனாக மட்டுமல்ல. பிறரால் துன்புறுத்தப்படாமல் காப்பாற்றக் கூடிய வல்லமையுடையவனாகவும் அவனது தோற்றம் இருக்க வேண்டும். இதற்காகப் பல போட்டிகள் வைக்கப்பட்டன.

காளை அடக்குதல், வில் ஒடித்தல் போன்றவற்றினால்தான் வீரமுள்ளவன் என்பதை ஆண் நிரூபிக்க வேண்டும். இராமன் மிதிலைக்குச் செல்லும் போது சீதையின் அழகிய தோற்றத்தைக் கண்டு வியந்து தன்னை மறந்து நின்றான். சீதையும் அத்தகைய நிலையிலேதான் இருந்தாள் என்பதை இப்பாடல் அடி விளக்குகிறது.

கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கி ஒன்றையொன்று உண்ணவும் தலைப்படாது உணர்வும் ஒன்றிட அண்ணலும் நோக்கினான். அவளும் நோக்கினாள் அந்த ஒன்றிப்பு ஈடுபாடு கவர்ச்சி எவ்வாறு ஏற்பட்டது. இருவரும் அப்பொழுது தான் முதன் முதலாக பார்க்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் நீண்ட காலம் பழகியது போலவும் உரிமையுடையவர் போலவும் ஒரு நெருக்கம் பிணைப்பு உண்டாகிவிடுகிறது. அழகான கண்கள், எடுப்பான தோற்றம், கனிவான சிரிப்பு, மிடுக்கான நடை ஒவ்வொன்றும் பொருந்திய கற்பனையான ஒரு ஆடவன் அவள் மனதில் இடம் பிடித்துக் கொள்வான். சிலவேளை தோற்றத்துக்கும் குணத்துக்கும் தொடர்பேயில்லாமல் இருக்கவும் வாய்ப்புள்ளது.

நினைத்தது போல ஒருவர் கண்முன்னே வந்துவிட்டால் அவரைத்தான் கணவனாக அடைய வேண்டும் என்ற பிடிவாதமும் வந்துவிடும். இனம் தெரியாத பாசமும் ஏற்பட்டு விடும். சீதையின் எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை.

இராமன் வில்லை “எடுத்தது கண்டனர் இற்றது கேட்டனர்” எத்தனையோ அரசர்களால் தொட்டுத் தூக்கவே முடியாத வில் இராமனால் ஒரு கணப்பொழுதில் இலாவகமாக எடுக்க முடிந்த தென்றால் அவன் எப்பேர்ப் பட்ட ஆண்மையுடையவன் எனச் சீதை வியந்திருப்பாள்.

சுயம்வரம் என்ற மணமுறை பெண்ணின் விருப்பத்துக்குரிய வனைத் தெரிந்தெடுப்பதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கின்றது. பெண் தனக்குப் பொருத்தமானவன் இவன் என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் சுயமாக வரனைத் தெரிவு செய்யும் நிகழ்வாக இது அமையும். தமயந்தி சுயம்வரத்தின் மூலம் நானைத் தெரிவு செய்கிறாள். அவளைத் துணைவியாகப் பெற்று அவளோடு செல்லும் நளன் அவளால் சூட்டப்பெற்ற

மாலை தோளில் அசைய பெருமையோடு செல்கிறான். அது தமயந்தியையே சிறப்பிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய திருமண முறை வழக்கில் இருந்தால் எப்படியிருக்கும்? இதன் பின்னணியில் பல விடயங்கள் பொருத்தியிருக்க வேண்டும். முதலாவது அழகு, இரண்டாவது பணம், இந்த இரண்டும் முதன்மை பெற்றிருந்த நிலை இன்றுமாறி மூன்றாவது அம்சமாக கல்வியும் தொழிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இன்று கல்யாணச் சந்தை ஆணின் விருப்பத்தை முதன்மைப்படுத்துகின்றது.

பெண் இணைந்து போகக் கூடியவளாக குடும்பப் பொறுப்புக்களை ஏற்கக் கூடியவளாக இருப்பதை விட ஆகக் கூடிய கல்வித்தகைமையும் தொழில் செய்து வருவாயைப் பெறுவதற்கும்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. முன்னோர்கள் ஒரு பெண் நல்ல பண்புகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அடக்கமாக இருக்க வேண்டும். குடும்பத்தைக் கொண்டு நடத்தக் கூடியவளாக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்த்தார்கள். கணவன் உழைத்துக் கொண்டு வருவதை ஏற்று வருவாய்க்கு ஏற்ற செலவு செய்பவளாக இருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு மாறி விட்டது. இன்று வாழ்க்கைச் செலவு ஒருவனின் உழைப்பிலே சமாளிக்க முடியாததாகிப்போய் விட்ட நிலையிலே பெண்ணின் கல்வியும் தொழிலும் அவளுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகளில் ஒன்றாக இருக்கின்றன.

ஆணின் கல்விக்கும் தொழிலுக்கும் ஏற்ப பெண்ணிடம் சீதனம் கேட்கப்பட்ட நிலை மாறி பெண் குறிப்பிடக் கூடிய கற்கை நெறிகளை முடித்திருக்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, பெண்ணின் நிறம், உயரம், நிறை ஒவ்வொன்றும் நுட்பமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. அதைவிட சீதனமாக வீடும், காசும் கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு பெண்ணை விலைப்படுத்துவது போல அதுவும் பல தகுதிகளோடு விற்பனை செய்வதற்கு எல்லாப் பெற்றோராலும் முடியுமா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. மறுபக்கத்தில் இத்தனை தகுதிகளோடும் செல்லுகின்ற பெண் ஆணின் அடக்குதல் களுக்கோ, துன்புறுத்தல்களுக்கோ அடங்கி வாழ வேண்டும் என்ற நிலை இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அவளிடம் தனித்து

வாழ்க் கூடிய எல்லாவிதமான தகுதிகளும் இருக்கும் போது அடங்கி நட, இது குடும்பப் பெண்ணுக்குரிய இலக்கணம் என போதனை செய்ய முடியாது.

முரண்பாடுகளும் கசப்புகளும் தலை தூக்கும் போது குடும்ப உறவில் விரிசல் ஏற்படும். “நான் வாழ்ந்து காட்டுகின்றேன்” என்னால் வாழ முடியாதா என்ற கேள்விகள் தலை தூக்கும் போது விவாகரத்து வாங்குவது தான் இறுதி வழியாக பின்பற்றப்படுகின்றன. உள்நாட்டிலும் சரி, வெளிநாட்டிலும் சரி திருமணம் பேசும் போது ஆணின் விருப்பம் தேவை என்பனவே கவனத்தில் கொள்ளப்படுகிறது. உள்நாட்டில் வாழும் ஒரு ஆண் ஒருவரின் வருமானத்தில் வாழ முடியாத நிலையில் பெண்ணிடம் பல தகுதிகளை எதிர்பார்ப்பது ஏற்கக் கூடியது. ஆனால், வெளிநாட்டில் ஊர் உறவுகளைப் பிரிந்து உழைப்பதற்காகவும் வசதியாக வாழ்வதற்காகவும் சென்ற ஆண் தனக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக தெரிவு செய்யும் பெண்ணை குளிரிலும் பனியிலும் வருந்தி உழைக்க வைப்பதற்கே விரும்புவது வெளிநாடுகளில் இருந்து வந்தால் தேவை என்று வீடும், காசும் கேட்பதும் ஆணின் கையாலா காத்தனமாக கருத வேண்டி உள்ளது.

பெண்ணின் உணர்வுகள் என்றுமே மதிக்கப்பட்டதில்லை. அதுவும் இத்திருமண நிகழ்வுக்காக எத்தனையோ பெண்களின் எதிர்பார்ப்புகளும் உணர்வுகளும் நசுக்கப்பட்டு வருவது காலம் காலமாக நடைபெற்று வரும் ஒன்று. பெண் பார்த்தல் என்ற செயற்பாடு அவளை ஒரு காட்சிப் பொருளாக்கி ஆணின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றவரா இல்லையா என்பது உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை எடைபோட்டு இம்மிய ளவும் பிசகாமல் இருந்தால் அவள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறாள். இல்லையேல் நிராகரிக்கப்படுகிறாள். எடுத்தெறிந்தாற் போல பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லும் போது பெண்ணும் பெண் வீட்டாரும் துன்பப்படுவார்களே என ஆணும் ஆணைப் பெற்றவர்களும் சிந்திக்க முடியாதபடி தமிழரின் பெண் பார்க்கும் படலங்கள் ஒரு பக்க சார்பான முடிவைக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் இப்போதுள்ள நவீன தொடர்புச் சாதனவளர்ச்சியின் பயனாய் பெண்ணின் தெரிவுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படுவது மிகப்பெறும் ஆறுதலே.

20. பெண்ணின் கணவுகளும் வாழ்வும்

அழகும் பொருளும் தான் மனித உணர்வுகளைத் தீர்மானிப்பதாகக் கருதும் வகையில் எமது திருமண நிச்சயதார்த்தங்கள் நடந்தேறுகின்றன. அழகில்லாதவர்களுக்கு ஆசைகளும் உணர்வுகளும் அற்றுப் போய் விடுவதில்லை. அதே போலத் தான் வறுமையான குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்களும் தமது தகுதிக்கு மேல் ஆசைப்படக்கூடாது என்பது எழுதாத விதியாகிவிட்டது. பொருள் இல்லாத பெண்ணுக்கு வாழ்வு கொடுத்து உதவி செய்வது போல இரண்டாம் தாரமாகப் பெண்கேட்டுச் செல்வார்கள். பென்சன் எடுக்கலாம், பொருள் பண்டம் இருக்கிறது அனுபவிக்கலாம் என்று காரணம் கூறுவார்கள். சில பெண்கள் பலிக்கடாக்களாகி விடுவதுண்டு. காரணம் வறுமை. என்னாலாவது எனது குடும்பத்தவருக்கு விடிவு கிடைக்கட்டும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பு. இவ்வாறு பார்த்தால் பணமுள்ள பெண்கள் மட்டும் தான் நினைத்த மாதிரியான வாழ்க்கையை வாழ முடியும் என்ற தீர்ப்பை சமூகம் அங்கீகரித்துள்ளது போலத் தோன்றுகின்றதல்லவா? மறுபக்கத்தில் வறுமையான குடும்பத்தில் பிறந்த அழகான வாலிபனின் காதலைக் கூட உதறித் தள்ளிவிடச் செய்யும் வல்லமை பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணின் ஆசைக்கு இருக்கிறது. அழகில்லாத பெண்ணாக இருந்தாலும் பணம் இருவரையும் இணைத்து வைத்து விடும்.

யுத்தத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு வாலிபர்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றபின், படித்தவர்கள் படிக்கிறவர்கள் தொழில் செய்பவர்கள் அனைவரையும் வெளிநாட்டு மோகம், தொற்றிக் கொண்டது. உள்நாட்டில் நல்ல தொழில் பார்க்கும் வரனை விட வெளிநாட்டில் வதிவிட உரிமை பெற்றுள்ள ஆண் மகனைத் திருமணம் செய்வதைப் பெரும் பேறாகக் கருதும் பெண்களின் மனப்பாங்கில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். பெற்றோர்களும் இந்த விடயத்தில் கவனமாக இருப்பது அவசியம் வெளிநாட்டுக் கலாசாரத்தினால் ஈர்க்கப்பட்ட ஆண்மகன் பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களுக்கும் அடிமை யாகின்றான். அங்கே பணம் மட்டும் கிடைக்கும். இயந்திரத் தனமான

வாழ்க்கையும் அன்பு ஆதரவற்ற நிலையும் தனிமையும் மனதில் வக்கிரமான எண்ணங்களைத் தோற்றுவிக்கும். மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கோ, உறவாடுவதற்கோ சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது அதனால் எனது துன்பம் என்னுடன் இருக்கட்டும் என மனதிற்குள் போட்டு விடுவார்கள். உள்ளுக்குள் இருக்கும் குப்பைகள் மன அழுத்தத்தை ஏற்படுத்திவிட நிம்மதியைத் தேடி அலைவார்கள். பார்த்துப் பார்த்து வளர்த்த உங்கள் செல்லப் பிள்ளை கண்காணாத தேசத்தில கவனிக்கவும் ஆளின்றித் தவிப்பாள். அம்மா அப்பா கவலைப் படக்கூடாது என்பதற்காக உங்களுக்கு ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாள்.

உள்நாட்டில் கண் முன்னால் தோட்டம் செய்யும் கமக்காரனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க விரும்பாத பெற்றோர் வெளிநாட்டில் என்ன தொழில் செய்கின்றான் என்று கேட்காமலே பெண்ணைக் கொடுக்கச் சம்மதித்து விடுகின்றனர். பலர் அங்கே குடும்பம் பிள்ளைகளை வைத்துக் கொண்டு பெற்றோருக்காக அவர்கள் பார்க்கும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து நல்ல பிள்ளைகளாக வேஷம் போட்டு ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையோடு விளையாடி விட்டுச் செல்கின்றனர். இவ்வாறான காரணங்களாலும் அமைதியற்ற வாழ்க்கையாலும் பல பெண்கள் மன அழுத்தத்திற்கு உள்ளாகின்றனர். இத்தகைய அவலங்களிலிருந்து விடுபட ஒரே வழி வெளிநாட்டு மோகத்திலிருந்து விடுபடுவதே.

திருமணத்திற்காக ஆண், பெண் இருவரினதும் ஜனன ஜாதகப் பொருத்தம் பார்க்கப்படுகிறது. இந்தப் பொருத்தம் பார்த்தல் என்பது எந்தளவு தூரம் நம்பகமானது அல்லது உண்மையானது என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. வாக்கியம், திருக்கணிதம் என இரண்டு பஞ்சாங்கங்கள் வழக்கில் உள்ளன. இவை இரண்டும் வேறுபட்ட கணிப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. அதனால் சுபநேரம் வருடப்பிறப்பு போன்றன மாறுபடுகின்றன. அதுமட்டுமல்ல, திருமணத்திற்குப் பொருத்தம் பார்க்கும் போது இராசி, வசியம், கணம், யோனி, தாலி ஆயுள் என பஞ்சாங்கம் கூறும் பொருத்தங்களோடு கிரக நிலை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மிகவும் நுணுக்கமாக குற்றம் குறைகள் தோஷம் என்பன அதற்குரிய முறையில் நிவர்த்தி செய்து திருமணம் செய்ய ஆலோசனை கூறுவார்கள்.

இப்பொழுது இரண்டு விதமான பஞ்சாங்கத்தோடு அரைகுறையான ஜோதிடர்களும். ஏனோ, தானோ என்ற கணிப்புகளுடனும் பொருத்தம் பார்த்து விடுகின்றனர். காலையில் தகப்பன் கொண்டு சென்றால் பொருத்தமில்லை என்று சொல்லும் ஜோதிடர் பின்னேரம் தாய் கொண்டு சென்றால் நல்ல பொருத்தம் செய்யலாமே யார் செய்யக் கூடாது என்று சொன்னார்கள் என்று கேட்கும் நிலையில் பொருத்தம் பார்க்கும் நிலை உள்ளது இத்தகைய ஜோதிடர்களை நம்பலாமா என்பது கேள்விக்குரிய விடயமாக உள்ளது.

அதேபோல், சொல் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் கணக்கிட்டு சொல்லளவிற்குக் காசு அறவிடும் சோதிடர்களும் இருப்பதாகப் பல பெற்றோர்கள் அலுத்துக் கொள்கிறார்கள். எனவே இக்காலம் நம்பகத்தன்மையற்றதாக வியாபார நோக்குடன் மாறிக் கொண்டு வருவதனால்தான் திருமணங்கள் அவசரக் கலியணமாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றன.

“பத்தும் பெற்று பல்லாயிரம் காலம் வாழ்க”

என மணமக்களை முன்னோர் வாழ்த்தினார்கள்.

பத்துவகைச் செல்வங்கள் பெற்று பிள்ளைகளை நல்ல முறையில் வளர்த்து நல்ல நிலையில் வாழ வைத்தார்கள். அவர்களைத் திருமண வாழ்க்கையில் ஈடுபடுத்திப் பிறக்கும் பேரக் குழந்தைகளோடு கொஞ்சி விளையாடி மகிழ்ந்தார்கள். இல்லறத்தில் நல்லறம் புரிந்த நமது முன்னோரின் திருமண வாழ்க்கைக்கும் இன்றைய இளம் தலைமுறையினரின் திருமண வாழ்க்கை முறைக்கும் இடையிலே நிறைய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

21. விதவை என்றால் துறவியா?

“கணவன் இழந்தவள் விதவை எனவும் தாலி அறுத்தவள், அமங்கலி எனவும் இழிவாக பார்க்கப்பட்டாள். விதவைப் பெண்கள் மனிதப் பிறவிகள் என்பதும் சாதாரண உணர்ச்சிகள் கொண்டவர்கள் என்பதும் அன்று தொடக்கம் இன்று வரையும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத ஒன்றாக உள்ளது. இந்துக்களின் மூடக்கொள்கைகளில் கணவனை இழந்த பெண் உடன்கட்டை ஏறுகின்ற வழக்கத்தை பின்பற்றியதும் வழக்கில் இருந்தது. கைம்மை நோன்பு நோற்க வேண்டும். தன்னை அழகுபடுத்தக்கூடாது. பூச்சூடவோ பொட்டு வைக்கவோ நினைப்பது பாவமான காரியம் எனத் தடைகள் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. அதனால்தான் இன்றும் பெண்கள் பூவோடும் பொட்டோடும் போய்ச்சேர வேண்டும் என்பதை பிரார்த்தனையாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பட்டாடைகளை அணிந்து தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்வதற்குரிய சுதந்திரம் விதவைக்கு மறுக்கப்பட்டது. அதுமட்டுமல்ல விதவை என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்கு வெள்ளை ஆடையை அவள் அணிய வேண்டும். நல்ல காரியங்கள் மங்கலகரமான வைபவங்களில் அவள் முன் நிற்கக் கூடாது. அதை சகுனப் பிழையாகக் கருதினார்கள்.

கணவன் மனைவி உறவென்பது ஏனைய உறவுகளை விட அந்தரங்கமும் ஆத்மார்த்தமும் நிறைந்த உறவு. இருவரில் ஒருவர் பிரிந்தாலும் அந்த இழப்பை யாராலும் ஈடு செய்ய முடியாது. உணர்வு, உடல், உள்ளம் அனைத்தாலும் ஒன்றித்து வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் சுவடுகள் மனதில் பதிந்து அதனால் ஆறாத் துயரோடு வாழும் பெண் தானாகவே வேறு ஆடவனை நினைக்காமல் தன்னை அழகுபடுத்தாமல் கணவனின் நினைவுகளோடு காலம் எல்லாம் வாழ்ந்து மடிவேன் என உறுதி கொண்டிருப்பது வேறு. இல்லை நீ இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என வற்புறுத்திப் பின்பற்றச் செய்வது கொடுமையானது.

பெண்கள் கணவன் இறந்ததும் அந்தத் துயரத்தைத் தாங்க முடியாமல் வேதனைப்படுகின்ற வேளையில் அவளின் கூந்தலை வெட்டி, மொட்டையடித்து, வெள்ளை உடுத்தி

கணவனை எரிக்கும் தீயிலே அவளையும் சேர்ந்து எரிந்து உயிரை விடச் செய்யும் கொடுமையான தண்டனையாகிய உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் இந்துமத சீர்த்திருத்தவாத இயக்கங்களின் கொள்கைகளினாலும் அவர்களின் முயற்சிகளினாலுந்தான் சமூகத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டது. கணவன் இல்லாத பெண்ணின் நடவடிக்கைகள் சமூகத்தவரால் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கப்பட்டது. கணவன் இருக்கின்ற காரணத்தினால் பெண் தவறான பாதைகளில் சென்றாலும் அது பெரிய குற்றமாகப் பேசப்படுவதில்லை.

அந்நிய ஆடவர்களோடு கதைப்பது அல்லது அடிக்கடி வேறு ஆண்கள் அவளது வீட்டிற்குப் போய் வருவது அனைத்தும் கணவன் இருக்கும் பெண்ணுக்கும் கணவன் இல்லாத பெண்ணுக்கும் இடையே வேறுபாடான கண்ணோட்டத்தோடு நோக்கப்படுகிறது. இளம் பெண் விதிவசத்தால் கணவனை இழந்துவிடுகிறாள். அவளின் உணர்வுகள், ஆசைகள், கனவுகள், எதிர்பார்ப்புகள் அனைத்தும் அவளுக்குள்ளே புதைத்துவிட வேண்டும். எவ்வளவு காலம் இப்படி அவளால் வாழ முடியும் என்பதை சமூகம் கருணைக்கண் கொண்டு பார்ப்பதில்லை. உதவிக்குக் கூட வேறு ஆண்களை நாடும் போது அது சமூகத்தின் விமர்சனத்திற்கு உட்பட்டு விடுகின்றது. சிலவேளைகளில் பெண்ணின் மனதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் அவளை தமது இச்சைக்கு இசைவிக்க முடியும் என்ற தப்புக் கணக்குப் போட்டு உதவ முன்வரும் ஆண்களும் உள்ளனர். விதவை நிலையில் வாழ்வது என்பது பல்வேறு சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய இக்கட்டான சந்தர்ப்பம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் மனதில் இருத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

விதவைகள் மறுமணம் முடிப்பதைச் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஆனால், தபுதாரன் கட்டாயம் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கணவனை இழந்த பெண் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை மனைவியை இழந்தவன் எதிர்நோக்குவதில்லை. அவனை ஒதுக்கி வைப்பதுமில்லை. மாறாக ஆண் எப்படித் தனித்து வாழ்வான் பாவம் என்ற அனுதாபம் மேலெழும். அதைவிடப் பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டும் என்ற காரணத்தைச் சாட்டாக

வைத்து ஆறு மாதமோ ஒரு வருடமோ கழிந்த பின் பெண்பார்க்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். தகப்பன், மறுமணம் செய்தால் சின்னம்மா செய்யும் கொடுமைகளால் பிள்ளைகள் மனம் உடைந்து முன்னேற்றம் இல்லாமல் திசை மாறிச் சென்றுவிடுவார்கள்.

தாய் பொறுப்புணர்வோடு பிள்ளைகளின் நல்வாழ்விற்காக தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்து வாழ்வதைப் போல தகப்பன் இருந்து விடுவதில்லை. அதனால், ஊரிலுள்ளவர்கள் “தாய் செத்தால் தகப்பன் சித்தப்பன்” எனச் சொல்வார்கள். அதில் உண்மை இருக்கிறது. சின்னம்மாவின் சொற்படிதான் தகப்பன் ஆடுவார். இல்லாவிடில் அங்கு குடும்பப் பிரச்சினை தோன்றிவிடும். இதனால் பிள்ளைகளுக்குச் செய்யும் கொடுமைகள் அல்லது பாரபட்சங்கள் என்பவற்றைக் கண்டும் காணாமலும் இருந்துவிட வேண்டும்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற ஏகபத்தினித் தன்மையை வலியுறுத்துவதாக இந்து மதம் விளங்குகின்றது. மதத்தின் மூலம் தான் சில நம்பிக்கைகள் மனிதனால் பின்பற்றப்பட்டு வந்தன. இரண்டு பிள்ளைகளைக் கொண்ட இளம் குடும்பத்தில் கணவன் இறந்துவிடுகிறார். அவள் தொழில் பார்ப்பதால் ஒருவரிடமும் உதவி கேட்காமல் வாழ்கின்றாள். பிள்ளைகளை வைத்துக் கொண்டு எப்படி வாழுகிறாய் என்று பேச்சுக்குக் கூட ஒருவரும் சுகம் விசாரிக்கவில்லை ஒருவருட நிறைவினைச் செய்வதற்காகத் தன்னுடன் வேலை செய்யும் வேற்றினத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனைத் தன்னூருக்கு அழைத்துச் சென்றாள். எல்லோரும் வித்தியாசமாகப் பார்த்தார்கள். உறவினர் ஒருவர் அருகே வந்து இவனோடு நீ தொடர்பு வைத்திருக்கிறாய் என பேசிக்கொள்கின்றனர். அப்படியா? என்றார் தொடர்பிருந்ததால் தானே கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன் என்று இவள் சிரித்தாளாம். கணவன் இல்லை என்ற காரணத்தால் துணிந்து இப்படிக் கேட்கிறார்கள். எனக்கு விருப்பமென்றால் நான் எதையும் செய்வேன். இவர்களுக்கு சொல்ல வேண்டுமா என்று கோபப்பட்டாள் அவளின் கோபம் நியாயமானது தானே. அதே போல இப்படியொரு சம்பவம் இளம் வயது தொழில் பார்க்கும் பெண்ணுக்கு இரண்டு வயதுக் குழந்தை எதிர்பாராத விதமாக சுனாமிப்

பேரலையால் கணவனைப் பறிகொடுத்தாள். தனித்து வாழ்வதற்கு ஏற்ற தைரியத்தைத் தொழில் கொடுத்தது. பெற்றோருடன் சேர்ந்து வாழ்ந்தாள். அழகும் தொழிலும் இருந்ததால் பலர் அவளை மறுமணம் செய்வதற்கு விரும்பி முன்வந்தனர். ஆனால் பெற்றோர் விரும்பவில்லை அவளுக்கு இனி என்ன கலியாணம்? பிள்ளையை வளர்க்கட்டும் என்றார்கள்.

இளம் பெண், முதிய பெண் என்ற பேதமில்லை. திருமணம் செய்து கணவன் இல்லாவிட்டால் பெற்ற பிள்ளைக்காகத் தியாக தீபமாய் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு பிள்ளையின் நல்வாழ்வை மட்டும் குறிக்கோளாக்கி வாழ வேண்டும். அப்படி வாழுகின்ற காலங்களில் ஆணிமயிருந்து உதவியை எதிர்பார்ப்பதோ அவனோடு தொடர்பினை வைத்திருப்பதோ தவறான செயலாகும். அது அவளின் ஒழுக்கத்திற்கு கேடாக அமையும். முன்னைய காலங்களில் பெண் கல்வி கற்பது தொழில் பார்ப்பது தடை செய்யப்பட்டமையினால் மற்றவர்களுக்குப் பாரமாக அல்லது சார்ந்து வாழுகின்ற நிலையில் இருந்தாள். இப்பொழுது உயர்கல்வி கற்பதிலும் கைநிறையப் பணம் சம்பாதிப்பதிலும் ஆணுக்கு நிகராக பெண் இருப்பதனால் விதவைக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருணை உள்ளங்கள் சமூகத்தில் இருப்பது பெண் பற்றிய பார்வையின் விசாலிப்பினை விளக்குவதாக உள்ளது.

22 . நீதி வெண்பா சுறும் பெண்ணுக்குரிய நீதி

ஒரு சமூகம் எதிர்பார்க்கும் எண்ணங்களை அல்லது நோக்கங்களை அங்குள்ள மக்கள் பின்பற்றி வாழவேண்டும் என்பதை நெறிமுறையாக வகுத்திருப்பார்கள். இவற்றைப் பிரதிபலிப்பனவாக இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. நீதி வெண்பா என்ற பாடல் தொகுதியில் வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டியவற்றை பொது நீதியாகவும், சமூக நீதியாகவும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

காந்தனில் லாத கனங்குழலாள் பொற்பவமாஞ்
சாந்தகுண மில்லார் தவமவமாம் - ஏந்திழையே
அன்னையில்லாப்பிள்ளையிருப்ப தவமவமே
துன்னெயிறில் லாநுண் சுவை

ஏந்திழையே என்று இங்கு பெண் விளிக்கப்படுகின்றாள். அவளுக்குச் சொல்வது போல உண்மை நிலை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. தலைவன் இல்லாத நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்ணின் அழகு வீணானது என்பதன் மூலம் கணவன் இல்லாத பெண்ணின் அழகு பயனற்றுப் போவது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்று இடத்துக்கிடம் எத்தனையோ அழகுக்கலை நிலையங்கள் தோன்றியுள்ளன. இங்கே பெண்கள் தமது நேரத்தையும் பணத்தையும் செலவழிக்கின்றார்கள். நாயகன் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. சமூகத்தில் தன்னை நாகரிகமுள்ளவாகக் காட்டிக் கொள்வதற்கு, பிறரால் பாராட்டப்படுவதற்கு, மதிப்பைப் பெறுவதற்கு, சுயதிருப்தியடைவதற்கு இவ்வாறு பல காரணங்களைக் கூறலாம்.

மறுபுறத்தில் கணவரில்லாத பெண் அலங்காரங்களை வெறுத்துத் தன்னை அமங்கலியாகக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்றிருந்த கொள்கைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்ட தனால் அவர்களும் தம்மை அழகுபடுத்திக் கொள்கிறார்கள். வாழ்க்கை வீண் என்பதும் பிரயோசன முள்ளது என்பதும் அவரவர் மனதைப் பொறுத்தது. ஆனால், கணவன் இல்லாத பெண் இல்லற வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களை இழக்கின்றாள் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒன்று. இங்கு

அதையே குறிப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது. அதேபோல பொறுமை அல்லது மன அடக்கம் என்பது தவம் செய்பவருக்கு இருக்க வேண்டிய மிக முக்கியப் பண்பு. பொறுமை இல்லாத பெருந்தவசிகள் ஆத்திரத்தாலும் அவசரத்தாலும் நிலைகுலைந்ததும் சாபமிட்டதும் நிறையவே கதைகளாக உள்ளன.

அன்னையில்லாப் பிள்ளை வாழ்வதே வீண் என்பதில் அர்த்தம் உள்ளது. ஒருவருமே கவனிக்காத அநாதரவான நிலையில் இருப்பவரைப் பார்த்து “தாயைத் தின்னி” என்பது மரபு. பிள்ளை ஆரோக்கியமும் ஆளுமையும் உள்ள குழந்தையாக வளருவதற்குத் தாயின் அன்பும் ஆதரவும் அவசியமாகின்றது. சிறுவயதில் தாயை இழந்துவிட்டால் பிள்ளைக்குரிய தேவைகள் உரிய நேரத்தில் நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. அதனால் பிள்ளை வளரும் போது பல்வேறு உளச் சிக்கல்களுக்கு உள்ளாகின்றது. “தாயோடு அறுசுவை போம்” என்பார்கள். தாய் தனது பிள்ளையின் விருப்பமறிந்து உணவு வகைகளைச் செய்து கொடுப்பாள்.

தாயில்லாப் பிள்ளைக்குச் சில வேளை விரும்பியதைக் கேட்டாலும் அது உரிய நேரத்தில் கிடைப்பதில்லை. தாயோடு வளரும் பிள்ளைக்கும் பிறரின் பராமரிப்பில் வளரும் பிள்ளைக்கும் இடையில் குண இயல்புகள் வேறுபட்டு இருப்பதைக் காணலாம். தாய் அடித்தாலோ பேசினாலோ அது பற்றிப் பெரிதாகச் சிந்திக்காத பிள்ளை வேறு ஒருவர் பராமரிப்பில் வளரும் போது அதனை வெறுப்புணர்வோடு உள்வாங்கிக் கொள்கின்றது.

இயல்பான உணர்வுகள் அடக்கப்படுகிறது. அதுவே பிள்ளை வளரும் போது தாழ்வுச் சிக்கல், குற்றவுணர்வு என்பவற்றை ஏற்படுத்துகிறது. இதனால் பிள்ளை நல்ல முறையில் வளர்வதற்கும் வாழ்வதற்கும் தாயின் அன்புப் பிணைப்பு அவசியமாகின்றது. அதனால் தான் தாயில்லாப் பிள்ளை வாழ்வது வீண் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. துன்னெயிறு என்பது நெருங்கிய பற்களின் வரிசை. இது இல்லாதவர் களுக்கு உணவின் சுவை தெரியாது. “பல்லுப் போனால் சொல்லுப் போகும்” என்பார்கள். இன்று பல் இல்லாதவர்கள் கட்டுப்பல்லை வைத்திருக்கிறார்கள். அழகிய பல்வரிசை

இல்லாதவர்கள் சொந்தப்பல்லை விட போலிப்பல்லினால் வரும் அழகை விரும்புகின்றனர்.

ஒரு பெண் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். என எதிர்பார்ப்பு உள்ளது. அந்த எதிர்பார்ப்பின் படி வாழ வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு பெண்ணும், பெண்ணைப் பெற்றவர்களும் கவனமாக இருப்பார்கள். ஏனெனில் சற்றேனும் பிசகினால் கூட சமூக விமர்சனத்திற்குள்ளாக வேண்டும் என்ற பயம். அவப்பெயர் வந்து விட்டது, குடும்ப கௌரவம் கெட்டுவிட்டது. மானம் போய்விட்டது என வாழ்க்கையில் பிடிப்பற்று இடிந்து போய் விடுகிறார்கள்.

கல்வி அறிவிலும், உடற்பலத்திலும் பொருளாதாரத் தேட்டத்திலும் மேலாண்மை பெற்றிருந்த ஆண் முதன்மைச் சமூகத்தில் பெண் இவற்றில் பலமற்றவளாய் ஒருவரில் தங்கி வாழும் நிலையிலே இருந்தாள். எனவே, ஆதிக்கம் மிகுந்த ஆணினால் அடக்கப்பட்ட பெண் அவனின் சுகத்துக்கும் விருப்புக்குமேற்ப தன்னை மாற்றி வாழ்வதே வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டாள்.

அன்னை தையு மடியாள் பணிவுமலர்ப்
பொன்னி னழகும்புவிப்பொறையும் - வன்னமுலை
வேசி துயிலும் விறன்மந்திரிமதியும்
பேசிலிவையுடையாள் பெண்

தாயன்பு வித்தியாசமானது. தன்னலங்கருதாதது மனைவியானவள் தாய் போன்ற அன்பைத் தருபவளாக இருக்க வேண்டும். வேலைக்காரி ஒருத்தி எவ்வாறு தனக்குரிய பணிகள் இவையெனச் சலிப்புக் கொள்ளாது செய்கிறாளோ அதே போல் கணவனின் பணிவிடைகளை முகங்கோணாது பணியாளின் விசுவாசத்தோடு செய்பவள் தான் நல்ல மனைவி. மலர்ப் பொன் என்பது செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி, பெண் அழகானவளாக இருந்தால் தான் ஆணினால் விரும்பப்படுவாள். இதையே மேலே உள்ள பாடல் கணவனில்லாத பெண்ணின் அழகு வீண் எனக் கூறியுள்ளது. ஆணை மகிழ்விப்பதற்குத் தான் பெண் அழகாக இருக்க வேண்டும்.

எனவே, தெய்வாம்சம் பொருந்திய அழகுடையவளாக அவள்

இருப்பது எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பெண் என்றால் பூமாதேவி போல இருக்க வேண்டும் என்பார்கள். பூமி, அகழ்வாரைத் தாங்குவது, நன்மை செய்பவரும் சரி தீமை செய்பவரும் சரி, வேறுபாடில்லாமல் தாங்கும் பூமி பொறுமைக்குச் சான்றாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

பிறன்மனை நோக்காப் பெருந்தகையாளனாக இரு எனப் போதித்த போதும் சீதையை இராவணன் கவர்ந்து வந்து சிறை வைத்தான். அசோக வனத்தில் அவள் இராமன் வரும் வரையும் பொறுமையாக இருந்தாள்.

குடியில் பிறந்த ஒருவன் தாசியர்களோடு சேர்ந்தால் அல்லது தொடர்பு வைத்திருந்தால் குலப்பெருமை குறைந்துவிடும். விலைமகள், பொருளுக்காகத் தன்னை விற்பவள். இவளைப் பொதுமகள் என்பார்கள். ஒரு ஆணிடமுள்ள செல்வம் எல்லாம் இந்த விலை மகளின் தொடர்பால் அழிந்துவிடும். அதனையே கணிகை ஆலிங்கனம் தனநாசம் என்ற தொடர் புலப்படுத்துகிறது. குலப்பெருமையோ, ஒழுக்கமோ குறைந்துவிடும். பொருளை இழப்பது கூடச் சாதாரணமானது என்பது போல தாசியையும் பொதுமகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற அங்கீகாரத்தை வழங்க நினைத்த சமூகத்தில் விதவைகள் வாழவே கூடாது. அவர்கள் உணர்வுகளை அடக்கி தவவாழ்க்கை வாழ்ந்து மடிந்து விட வேண்டும் என்பதில் கவனமாயிருந்தது.

அதனால் தான் நூலிழந்த வல்லி - என்பவள் தாலியை இழந்த விதவை, அவளுடன் தொடர்பை வைத்திருந்தால் வாழ்நாள் குறையும். மனிதன் ஆடுவதும் ஓடுவதும் பணத்தைத் தேடுவதும் தனது சுய திருப்தியுடனான நிறைந்த வாழ்வுக்காக அந்த வாழ்க்கை இல்லாமல் போய்விடும் என்றால் அவன் பிடிப்பற்றுச் சோர்ந்து போய்விடுவான். எல்லோருக்கும் மரணம் என்பது பொதுவானது.

எனினும், அதற்கு முகம் கொடுக்கத் தயாராக இருப்பவர்கள் எத்தனை பேர் என்பதை எளிதில் சொல்லி விடலாம். எனவே, விதவைப் பெண்ணைச் சேர்ந்தால் நீ கெதியில் சாவாய் என்று பயம்காட்டி, அவளை ஒதுக்கிவைக்கச் செய்தார்கள்.

விதவையுடன் உறவு வைத்திருப்பது எல்லாவற்றிலும்

மேலான பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பதன் மூலம் விதவைப் பெண்கள் சமூகத்தில் எத்தகைய நிலையிலிருந்தார்கள் என்பதை அறியமுடிகிறது நீதிவெண்பாவில் உள்ள இன்னொரு பாடல்

கன்னியரைப் பொன்னாணி கழிந்தோரை -மற்றயலார்
பன்னியரை மாயப் பரத்தையரை - முன்னரிய
காதியரை நல்லோர் தழுவநினையாநரகத்
தீதுவருமென்றே தெரிந்து

இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவன் மறுமையில் சொர்க்கத்திற்குச் செல்வான். “வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான்”. “முற்பகல் செய்யப் பிற்பகல் விளையும்” என்ற பொன் மொழிகள் இந்தப் பிறவியோடு வாழ்க்கை முடிந்து விடுவதில்லை. இவ்வுலக இன்பம் போல் மறுமையிலும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதே மனிதனின் எதிர்பார்ப்பு. நரகத்தில் விழுந்தவன் துன்பத்திலே உழலுவான் என்ற நம்பிக்கையால் நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கு மனிதன் விரும்புகிறான். இதனால் நல்லவர்கள் சொர்க்கத்தை விரும்புவார்கள். நரகத் துன்பத்திலிருந்து விடுபட நினைப்பவர்கள் இவ்வகையான பெண்களைச் சேரக் கூடாது என அறிவுறுத்தல்கள் விடுத்தனர். கன்னிப் பெண்கள், பொன் நாண் கழிந்தோர் என்பது இங்கு விதவைப் பெண்கள் தாலி இழந்தவரைக் குறிக்கிறது. அதே போல அயலார் மனைவியர் பொதுமகளிர், தாசிகள் இவர்களின் தொடர்பை நல்லவர்கள் நினைக்க மாட்டார்கள்.

பெண்ணாகி வந்த மாயப் பிசாசு என்றனர். அதுமட்டுமல்ல உயிர் எடுக்க வந்த இயமனாகக் கருதினார்கள்.

23. மனம்சாய்ந்து போனால்

“அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இதில் பெரிய தத்துவமே அடங்கி உள்ளது. அதாவது, அகம் என்பது உள்ளம் இல்லம் உள்ளே போன்ற பல கருத்துக்களைச் சுட்டுகிறது. இவை மற்றவர்களின் பார்வைக்கு அப்பாற்பட்டவை. மனதில் என்ன நினைக்கிறோம் என்பது அடுத்தவனுக்குத் தெரியாமல் சிரிப்பாலும் பேச்சாலும் அதை மறைத்து விடலாம். அதேபோல வீட்டிற்குள்ளே என்ன புயல் வீசினாலும், வெளியில் தென்றலின் வருடலின் இனிமையோடு பழகிக் கொள்ள முயலுகிறோம். “உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்” மனித உறவு பெரும்பாலும் உள்ளும் புறமும் வேறுபட்டதாகவே அமைகிறது..

ஒவ்வொரு மனிதனும் இரண்டுவிதமான உலகில் வாழ்கின்றான். ஒன்று மனம் சார்ந்த உலகம், இரண்டாவது யதார்த்த உலகம். மனம் சார்ந்த உலகில், அவன் சுதந்திரமானவன். வானத்தில் பறக்கவும், இன்பத்தை அனுபவிக்கவும், இலட்சாதிபதியாக வாழவும் முடியும். அதேநேரம் மனதில் கோபம், பழிவாங்கல், வன்முறை அனைத்தையும் சுதந்திரமாகச் செய்யலாம். ஆனால், யதார்த்த உலகத்தில் இவை சாத்தியமற்றவையாகி விடும். மனதோடு வாழும் போது சுதந்திரமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழும் மனிதன் புற உலக வாழ்வில் ஏமாற்றமும் விரக்தியும் அடைகிறான். மனதோடு வாழ்வது கற்பனை சார்ந்த வாழ்வு. அதனால் சும்மா இருந்தே சுகம் பெறலாம். நிஜ உலகத்தில் ஆசைகளும் எதிர்பார்ப்பும் நிறைவேற விடாமுயற்சியும் அயராத உழைப்பும் அவசியமாகின்றன. மனதோடு வாழ்வதை விடுத்து நிஜ உலகோடு வாழ முயலும் போது பல சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி உள்ளது.

எமது மனம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை முகம் வெளிப்படுத்தி விடுகிறது என்பதற்கு “மனம் போல வாழ்வு” எனவும் கூறுவார்கள். எண்ணங்களுக்கு வலிமை இருக்கிறது என்பது உண்மை. அதேபோல மனநலம் என்பது மனிதனின்

ஆரோக் கியத் திற்கும் அழகான வாழ்க்கைக்கும் அடிப்படையாக அமைகிறது. மனத்தையுடையவன் மனிதன், அந்த மனம் செம்மையாக இருக்க வேண்டும்” மனமது செம்மையானால் மந்திரம் ஜெபிக்கத் தேவையில்லை என்பார்கள். அகம் என்பது மனம். முகம் என்பது புறம். மனிதனின் உடலும் உள்ளமும் தொடர்புடையது என்பதை “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என இரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொன்னார்கள்.

மனதில் எல்லாவிதமான குப்பைகளையும் போட்டு பத்திரப்படுத்திக்கொள்கிறோம். வெளியில் தெரிந்தால் பிரச்சினை வரும். அதனால் மனதோடு இருக்கட்டும் என மனதை அழுக்காக்கிக் கொள்கிறோம். உடலைத் தூய்மையாக்க நாளொன்றுக்கு இரண்டு தடவையாவது கழுவினால் தான் உற்சாகம் பிறக்கிறது. அழுக்கு அகற்றப்படுகிறது. உடலிற்கு சுகம் கிடைக்கிறது. இரண்டு நாட்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு குளித்து முழுகாவிட்டால் உடலின் சொந்தக்காரனுக்கே தன் உடல் மீது வெறுப்பேற்படுகிறது. அதேநேரம் தன் உடலை விதம் விதமாய் அலங்கரித்து அழகு பார்த்து பொருத்தமான அலங்காரங்களைத் தெரிந்து அதற்காகவே பணத்தைச் செலவு செய்து திருப்தியடைபவர்கள் தான் பெரும்பான்மையினராக உள்ளனர். இதனால் தனக்கு ஒரு நிறைவும் பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு திருப்தியும் உண்டாகிறது என்பது உண்மை.

இதேபோல உளநலம் அல்லது மனநலம் பெறும் நிலையங்கள் பல உள்ளன. அதனைத் தேடிப் போவோர் அரிதாகவே உள்ளனர். உடலில் ஏற்படும் நலக்கேடு எளிதில் தெரியக் கூடியது. அதனால் விரைந்து சென்று சுகம் தேடுகிறோம். மனநலக் குறைபாட்டை வெளிப்படையாகக் கண்டு கொள்ள முடியாது. செயற்பாடுகள் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு நடத்தைக் கோலங்கள் போன்றவற்றை அவதானிப்பதன் மூலம் தான் மனநலக் கோளாறு உள்ளது என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியும்.

பயம், பதற்றம், நெருக்கீடு, மன அழுத்தம் போன்றவை மனநலக் குறைவால் ஏற்படுபவை. இதனால் இயல்பு நிலை பாதிக்கப்பட்டு சிந்தனை, செயல், நடத்தை, உணர்ச்சி என்பன

வேறுபட்ட விதத்தில் வெளிப்படுகின்றன. இறைவழிபாடு, மூச்சுப் பயிற்சி, தியானம், உடற்பயிற்சி போன்றவை மனதை அமைதிப்படுத்துவதற்கும் உடலை உற்சாகப்படுத்தி இயல்பு நிலைக்கு மாற்றி அன்றாட கருமங்களைச் செய்வதற்கும் நல்ல உணக்க மாத்திரைகளாக அமைகின்றன.

உடல் நலத்தை மதிப்பிடுவதற்குப் பல பரிசோதனைகள் உள்ளன. அதன் மூலம் ஆரோக்கியம் உள்ளவரா? இல்லாதவரா என வரையறை செய்து கொள்ளலாம். ஆனால், உளநலம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கும் என வரையறை செய்ய முடியாது. ஒருவர் தமது நாளாந்த வாழ்க்கைச் செயற்பாடுகளை சிறப்பாகச் செய்யக் கூடியதாக இருப்பதோடு இயல்பு நிலையில் வாழ்க்கையை வாழக் கூடியதாகவும் இருக்கின்ற நிலையே சிறந்த உளநலம் எனலாம்.

பொதுவாக மனிதனுடைய செயற்பாட்டை உணர்ச்சிகள், அறிவாற்றல் இவற்றின் வெளிப்பாடான நடத்தைகள் என்று பிரித்துப் பார்ப்பது வழக்கம். உளநலமுடையோரின் ஒவ்வொரு தொகுதியினதும் இயக்கங்கள் ஆரோக்கியமானதாகக் காணப்படும். வயதிற்கும் சம்பவங்களுக்கும் பொருத்தமான துலங்கலை வெளிப்படுத்தும் இயல்புடையவர் உளநலமுடையவராக இருப்பர் எனக்கூற முடியும்.

மனிதர் எல்லோரும் ஒரே விதமான தோற்றமுடையவராக இருப்பதில்லை. அதேபோல ஒரேமாதிரி உளநலமுடையவராக இருக்க முடியாது. வேறுபாடு இருந்தே தீரும். இதற்கு மனித விருத்திப் படி நிலைகளில் உள்ள பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்கு செலுத்தும். இதனைச் சரியாக புரிந்து கொண்டு உளநலமுடையோரை உருவாக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றேல் உளநலமற்றவன் தனக்கோ, மற்றவருக்கோ பயனற்றவனாகி இன்னொருவரின் பராமரிப்பிலே பூமிக்குப் பாரமாய் இருந்து அர்த்தமற்ற வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடிப்பான்.

“மனதிற்கு மருத்துவம் பார்க்க முடியாதவன் உடலுக்கு மட்டுமே மருத்துவம் பார்க்க முயலுவது மருத்துவர் செய்யும் மிகப் பெருந் தவறாகும். உள்ளமும் உடலும் இணை பிரியாதவை. இரண்டையும் பிரித்துத் தனித்தனியே சிகிச்சை அளிக்கக் கூடாது” - பிளேட்டோ -

மனநலம் குன்றியவனை எமது சமூகம் விசர், பைத்தியம் என அடையாளப்படுத்தியது. இத்தகைய போக்கு நாகரீக மடைந்த சமூகங்களிலும் காணப்பட்டது. மன நோயாளிகள் பேய் பிசாசுகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற மூடநம்பிக்கையை அவர்களிடம் வளர்த்தது. அங்கொட மனநல வைத்தியசாலையில் உள்ள பலரின் சோகக் கதைகளைக் கேட்டால் இவ்வளவுதானா வாழ்க்கை? ஏன் இந்தக் கொடுமை? இப்படிப் பல கேள்விகள் எழாமல் இருக்க முடியாது. “பிளேட்டோ” கூறியது போல உடலுக்கு மட்டும் வைத்தியம் செய்வது சிலரைப் பொறுத்தவரையில் அர்த்தமற்ற ஒன்றாகும்.

மெய்ப்பாடு (Somatization) என்பது ஒருவித நோய். இது திரும்பத் திரும்ப ஏற்படும். பல்வேறுபட்ட உடலியல் முறைப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கும். நோயாளி தனக்கு ஏதோ பெரிய வருத்தம் இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு வருத்தங்களை ஒவ்வொன்றாக அடுக்குவார். தலையிடி, உடல் நோ, நெஞ்சிறுக்கம், களைப்பு இவற்றுக்கு மாத்திரைகளை வாங்கிச் சென்று திருப்தியடைய மாட்டார். அந்த வைத்தியர் சரியில்லை. என்று வேறு ஒருவரிடம் போவார். அங்கும் எல்லாப் பரிசோதனைகளையும் செய்வார். சரிவராது. இவ்வாறு அவர் அலைவதற்கும் பல உடல் முறைப்பாடுகளைக் கொண்டிருப்பதற்கும் காரணம் அவருக்கு உண்மையாகவே உடல் வருத்தம் எதுவுமில்லை. மனநலம் குறைந்தமையே காரணம். எனவே, வைத்தியர் உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் சேர்த்தே வைத்தியம் செய்ய வேண்டும். இந்த நோயாளி அன்பிற்குரியவரைப் பிரியப் போகிறார். அல்லது மகனோ மகளோ திருமணம் செய்யப் போகிறார். அல்லது பிரிந்து போய்விட்டதனால் தான் ஆதரவற்ற நிலையை உணர்கிறார். அதனால் தன்மீது மற்றவர்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்புவதற்காக இப்படியான உடல் முறைப்பாடுகள் அவருக்கு தோன்றி யிருக்கலாம். எனவே, அன்பாகவும் ஆதரவாகவும் அவரை அணுகி அவருக்குள்ள பிரச்சினையை அறிந்து கொள்வதன் மூலமும் அத்துடன் உடல் வருத்தங்களுக்கான மாத்திரைகளைச் சேர்த்துக் கொடுப்பதன் மூலமும் அதனைப் பயனளிக்கும் சிகிச்சை முறையாக மாற்றலாம்.

மனநலம் குறைந்தவர்களும் மனிதர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் பலருக்கு இல்லை. சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டவராக, பூட்டி வைத்து, கட்டிவைத்து, அடித்துத் துன்புறுத்திச் செயற்பாடுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் போக்குமே காணப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் தெய்வக் குறைபாடு அல்லது ஆவி தொடர்ச்சி என இவர்களைப் பூசாரிமார்களின் கைகளில் கொடுத்துப் படாதபாடுபடுத்தினார்கள். அதிகமாக மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களும் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களும் பெண்களே. காரணம் கன்னிப் பெண் குற்றமுடையவள். தீட்டானவள் என்பதால் அக்காலங்களில் பேய் பிசாசு அவளை எளிதில் பற்றிக் கொள்ளும் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். அதனால் இவ்வாறு மனநலம் குறைந்தவர்களை விசர், பைத்தியம், ஹிஸ்டீரியா போன்ற பெயர்களால் அழைத்தனர்.

தேசிக்காய் வெட்டித் தலையில் தேய்த்து முழுக்காட்டினார்கள். ஈரச் சேலையோடு நிற்க வைத்து வேப்பிலையால் அடித்தார்கள். இவ்வாறு பல கொடுமைகளைச் செய்தார்கள். எங்கிருந்து வந்தாய்? நீ யார்? என்ன தந்தால் போவாய்? இப்படி கேள்விகள் கேட்டு அடிக்கும் போது நோயாளியிடமிருந்து அதற்கான பதிலும் வரும். எம்மவரிடம் இத்தகைய அர்த்தமற்ற மூடப் பழக்கவழக்கங்கள் நிலவியுள்ளன.

மனநோயின் காரணங்களை அறியாமல் ஆவிபிடித்ததாலோ அல்லது கடவுளின் சாபத்தாலோ வந்த நோய் இது எனக் கருதி வைத்தியம் செய்த பின்னர் இவர்கள் மீது வெறுப்புப் பயமும் கொண்டிருந்தனர். அதற்குக் காரணம் மனநலம் குன்றியவர் தனது சொல், செயல், நடத்தை அனைத்திலும் அசாதாரணமான நிலையைக் கொண்டிருப்பவர். அவர்களின் தோற்றங்கூட வெறுப்பூட்டக்கூடிய நிலையில் காணப்படும்.

உலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு மனிதனும் சுதந்திரமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழவே விரும்புகிறான். ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், கவலைகள் என்பவற்றுக்கு முகம் கொடுக்க நேரும் போது அதைத் தாங்கும் சக்தி உள்ளவன் எதிர்நீச்சல் போட்டு எதையும் துணிந்து எதிர்கொள்கிறான். அவ்வாறு முடியாத போது துன்பத்தால் துவண்டு போகிறான்.

எதிர்காலமே சூனியமாகி விட்டதாக எண்ணுகிறான். தொடர்ந்து சோதனைகள் வரும் போது மனநிம்மதிக்காகவும் அமைதிக்காகவும் தமது வசதிக்கேற்ற வகையில் பல்வேறு வழிமுறைகளை மனிதன் பின்பற்றுகின்றான்.

கவலைகளை மற்றவர்களோடு பங்குபோட்டுக் கொள்ளும் போது மனச்சுமை குறைந்து ஒருவித விடுதலை கிடைக்கும். சிலர் நன்றாக விக்கி விக்கி அழுவார்கள். கொஞ்சம் அமைதி கிட்டும். அதேபோல தெய்வ வழிபாட்டிலே இணைந்து கொள்ளும் போது ஆத்மீக ரீதியாக கடவுள் கைவிட மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படும். எம்மவர் தமக்குக் கஷ்டங்கள் துன்பங்கள் ஏற்படும் போது விதிப்பயன் எனவும் கிரகக் கோளாறு எனவும் நம்பினார்கள். சோதனைகள் அதிகமாகும் போது இது நிச்சயமாகச் செய்வினை சூனியம் எனவும் யாரோ பொறாமையால் என்னவோ செய்துவிட்டார்கள் என்றும் நம்பி அதற்கு வேறாகப் பணம் ஒதுக்கினார்கள்.

பிரச்சினைகள் ஏற்படும் போது அதற்கான காரணங்களைக் கண்டறியாமல் விரதம் இருப்பது. வேண்டதல் செய்வது நூல் கடடுவது பார்வை பாரப்பது தானம் கொடுதப்பது, கிரக சாந்தி செய்வது போன்றவற்றில் காலத்தையும் நேரத்தையும் விரயம் செய்தார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் பணத்தையும் வாரி இறைத்து யாரோ பயன்பெறச் செய்தார்கள். ஆவி அல்லது பேய் பிடித்துவிட்டது என அதனை விரட்டப் பூசாரிமாறை நாடுவதனால் பிரச்சினைக்குள்ளானவரை மேலும் குழப்பநிலைக்குள் தள்ளி விடுகின்றனர். இப்படியான செயற்பாடுகள் மன நலம் பாதிப்பதற்கு வழிவகுக்கின்றன என்பதை யாரும் உணருவதில்லை. அங்கொட வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த இளம் பெண் கூறிய சோகக்கதை இது.

ஒரு நாள் மதியவேளை பாடசாலை விட்டு சற்று தாமதமாக வந்து கொண்டிருந்தபோது பாதையில் சனநடமாட்டம் இல்லை. ஒரு கார் அருகே வந்து நின்றது. அந்தப் பெண் நின்று பார்த்த போது கதவைத் திறந்து யாரோ தன்னை உள்ளே வரும்படி இழுத்திருக்கிறார். பயந்து சத்தம் போட்டு கையை உதறிவிட்டு வீட்டுக்கு ஓடியிருக்கிறாள். இயல்பு நிலைக்கு

வருவதற்கு நீண்ட நேரமானது. அப்போது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியும் பயமும் அந்தப் பெண் பிள்ளையிடம் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. தூக்கம் இழந்தாள். பயந்து அழுதாள். திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். பசியில்லை. தலைவலி தொடர்ச்சியாக இருந்தது. வைத்தியரிடம் கொண்டு சென்றார்கள். மாற்றம் எதுவும் இல்லை. பருவ வயதை எட்டியிருந்த பிள்ளைக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியான சம்பவத்தை முற்றுமுழுதாக மறந்துவிட்ட பெற்றோர் ஆவியோ, பேயோ தொடர்ந்து விட்டதாக நம்பினார்கள். பூசாரியிடம் கொண்டு சென்றார்கள். செய்வினை செய்திருப்பதாகவும் அதனை விழுத்தவேண்டும் எனவும் சொன்ன பூசாரி ஏதோ கீரையை இடித்துச் சாறு எடுத்து கை, காலை அழுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வாய்க்குள் விட்டார். வாந்தி வயிற்றைப் புரட்டி வரும் எடுத்துக் கொள்வாள். அதிலிருந்து கீரை வகையைக் கண்டாலே பயம். எந்தக் கீரையையும் சாப்பிடுவதே இல்லை. அவ்வளவிற்கு வெறுப்பூட்டும் வைத்தியம் நடந்திருக்கிறது. கோபத்தில் பெற்றோர் மீது ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தினால் உனக்கு மனநோய் பிடித்திருக்கிறது என வெளிப்படையாகச் சொன்னார்கள். அந்தப் பெண்ணுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் அதனால் ஏற்பட்ட பயத்தையும் போக்கியிருந்தால் அவள் இயல்பான நிலைக்கு மாறியிருப்பாள்.

அவளை மனநோயாளி என்று அடிக்கடி அங்கொட வைத்தியசாலையில் அனுமதித்து விட்டுச் சென்றனர். திருமண வயது கடந்து விட்டது. அழகு, படிப்பு, பணம் அனைத்தும் இருக்கிறது. மற்றவர்களோடு நாகரிகமாகப் பழகிக் கொள்ளும் அந்தப் பெண்ணை யாரும் பைத்தியம் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். ஆனால் அவளின் வாழ்க்கை அங்கோடையில் கழிகிறது. இதேபோல அங்கிருக்கும் இன்னொரு பெண்ணின் கதை இது. கணவன் வேறொரு பெண்ணோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பதை அறிந்து அதனைக் கண்டித்துக் கொண்டதால் அடித்துத் துன்புறுத்தி அவளிற்கு மனநோய் என்று வைத்தியசாலையில் சேர்த்து விட்டுச் சென்றுவிட்டான். பொய்யான விலாசம் .கொடுத்திருந்தான். அவளைப் பார்ப்பதற்கு யாரும் வருவதில்லை. அழுதபடி அந்தப் பெண் தன்னை வீட்டில்

கொண்டு போய் சேர்க்குமாறு போவோர் வருவோரிடம் கெஞ்சுகின்றாள்.

மனநலம் பாதிக்கப்பட்டோருக்கான அன்பு, ஆதரவு என்பவற்றைக் கொடுத்து அவர்களும் மனிதராக வாழ்வதற்குரிய தன்னம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவது மனிதாபிமானமுள்ள ஒவ்வொருவரதும் கடமையாகும். உளநலம் கெட்டு வாழ்க்கையின் திசை தெரியாமல் தடுமாறி நிற்கும் பலரை இன்று நாம் காண்கின்றோம். எமது நாட்டிலும் சரி, உலகளாவிய ரீதியிலும் சரி, உளநலம் பாதிக்கப்பட்டோரின் விகிதாசாரம் அதிகரித்து வருவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதற்கான காரணங்களாக பலவற்றைக் கூறலாம்.

தனிமனித வாழ்க்கை முறையில் காணப்படும் விரிசல் அல்லது வாழ்க்கை முறை, இயற்கை அனர்த்தங்கள், பிரிவுகள், இழப்புகள், யுத்தம் போன்ற காரணங்களினால் மனித மனங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. இன்று புலம் பெயர்ந்து வாழும் பெண்கள் பலர் இத்தகைய நிலைக்கு உள்ளாகியுள்ளனர். இவர்கள் தமக்கும் பிறருக்கும் பயனற்ற வராகி உயிர் வாழமுடியாத நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றனர்.

மனிதன் பிரச்சினைகள் கவலைகள் ஏற்படும் போது அதிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளும் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவான். முதியவர்கள், பெரியவர்கள், வைத்தியர், சோதிடர் போன்றவர்களிடம் சென்று அவர்களின் ஆலோசனைகளை பெறுவான். பிரச்சினைகளை மனந்திறந்து சொல்வதன் மூலம் மன அழுத்தம் குறைவடையும். சரியான வழியை கண்டறிந்து பிரச்சினைக்குரிய தீர்வை எடுத்துக்கொள்ள முடிந்தது. சமூகத்தில் ஒருவருக்கு ஏற்படும் பிரச்சினை நிறுவனமயப்படுத்தப்படாத வகையில் சுமுகமாகத் தீர்வுக்குக் கொண்டு வரக்கூடிய வழிமுறைகள் இருந்தன. இன்று அத்தகைய பிணைப்பு, நம்பிக்கை, பொறுப்புணர்வு எதுவும் இல்லாத வகையில் வாழ்க்கை முறை தனிமைப்படுத்தப்பட்டதாக மாறிவிட்டது.

உளநலம் பற்றிய அக்கறையும் தேவையும் அதிகரித்து வருகின்ற இக்கால கட்டத்திலே நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்டதாக நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அரசு

ரீதியாகவும் அரசு சார்பற்ற முறையிலும் உள்வள நிலையங்கள் சேவையாற்றி வருகின்றன. இலங்கையில் உள்ள மக்கள் தொகையில் கணிசமான தொகையினர் உள்நலப் பாதிப்புக்குள்ளாகி வருகிறார்கள் என ஆராய்ச்சி முடிவுகள் கூறுகின்றன. சிறுவர், முதியவர், பெண்கள், ஆண்கள் என பலதிறப்பட்டவர்களும் மனநலம் பாதிக்கப்பட்டு தற்கொலை முயற்சிகளில் ஈடுபடுகின்றனர். வடக்குக் கிழக்கில் நிலவிய போர்ச்சூழல், குடும்பத்தைப் பிரிந்து வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்புத் தேடிப் போகும் பெண்கள், சுனாமி போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்கள் இத்தகைய நிலையை தோற்றுவித்துள்ளது. ஒக்டோபர் 16 ஆம் திகதி தேசிய மனநல வாரம் கொண்டாடப்படுகின்றது. இவ்வாறு கொண்டாடப்படும் கருத்தரங்கு ஒன்றிலே அரசு சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்று மனநலப்பாதிப்புக்குட்பட்டவர்கள் தான் மிகவும் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவும் மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடத்தப்படுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஒரு சிறிய பிரச்சினைகூட பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

எனவே, “உன்னால் முடியும்”, “நீ பயனுள்ளவன்”, “பிரச்சினைக்கான தீர்வு உன்னிடம் உள்ளது”, “சரியானதைத் தெரிவு செய்” என தட்டிக்கொடுப்பதனால் மனநோயாளி ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறான். மனிதாபிமானத் தோடு நோக்கப்படுகின்றான். அதனால், அவனுக்குத் தன்னம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. இதற்காக பல மனநலம் சம்பந்தமான வைத்தியசாலைகள், உள்நலக் கற்கை நெறிக்கான பல்கலைக்கழகங்கள், மனநலக்காப்பு விடுதிகள், மனநலக் காப்பு நிலையங்கள் என உள்நலம் சம்பந்தமான பணிகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டு வருகின்ற போதிலும் முழு நாட்டுக்கும் தேவையான மருத்துவ வசதிகள் போதுமானதாக இல்லை எனக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பித்தம் தலைக்கேறியவன் பித்தன் அல்லது பைத்தியம் என்பர். இறைவனையே பித்தாப் பிறை சூடிப்பெருமானே என போற்றியுள்ளனர். தன் நிலை இழந்த நிலை பித்து நிலை. அவர்களின் சொல், செயல், நடத்தை, உணர்ச்சி அனைத்தும் வேறுபட்டிருக்கும். மணிமேகலையில் மனநோயாளி இவ்வாறு சித்திரிக்கப்படுகின்றார்.

“கணவிர மாலையின் கட்டிய திரள்புயன்
 குவி முகிழ் எருக்கின் கோத்த மாலையன்
 சிதவல் துணியொடு சேண்ஓங்கு நெஞ்சினன்
 ததர்வீழ்வு ஒடித்துக் கட்டிய உடையினன்.

வெண்பலி சாந்தம் மெய்முழுது உரீஇ
 பண்பு இல் கிளவி பலரொடும் உரைத்து - ஆங்கு
 அழுஉம் எழுஉம் அரற்றுங் கூஉம்
 தொழுஉம் எழுஉந் அழலுந் சுழலும்

ஓடலும் ஓடும் ஒரு சிறை ஒதுங்கி
 நீடலும் நீடும் நிழலொடு மருளும்
 மையல் உள்ள மகன்பின் வருந்தி
 கையறு துன்பம் கண்டு நிற்க நகும்!

எதை நினைக்கிறார்களோ அதன் படி தம்மை அலங்கரித்துக்
 கொள்வதன் மூலம் மற்றவர்களின் பரிகாசத்துக்கு உள்ளாகும்
 இவர்கள் அதைப் பற்றி அக்கறைப்படாத தன்நிலை
 இழந்தவர். இவர்களைச் சோர்ந்துப் போகாது தட்டிக்
 கொடுப்பதன் மூலம் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை கொள்ளச்
 செய்ய வேண்டும்.

கல்வித் துறை போல் இலக்கியத் துறையிலும் ராணி சீதரனுடைய பணி முக்கியமானது. இன்று ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் முன்னணியில் இருக்கும் பெண் எழுத்தாளர்களுள் அவரும் ஒருவர்.

குறிப்பிடத் தகுந்த சிறுகதை ஆசிரியர். 1990களில் இருந்து அவர் சிறுகதை எழுதி வருகிறார் என்று நினைக்கிறேன். இதுவரை மாங்கல்யம் தந்துநீயே, கன்னியாதானம், நடுகல், நிலவும் சுடும் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். கவிதைகளும் எழுதும் ராணி சீதரன், தேன் சிட்டு என்ற தலைப்பில் சிறுவர் பாடல் தொகுதி ஒன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார். அவருடைய இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்ற தொகுதியும் குறிப்பிடத் தக்கது.

அதிக ஆர்ப்பாட்டம் இன்றி கல்வி, இலக்கியத் துறைகளில் உற்சாகத்தோடு தொடர்ந்தும் இயங்கி வரும் ராணி சீதரனுக்கு எனது பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எம். ஏ. நு.மான்

விலை ரூபா : 400.00

ISBN 978 - 955 - 97102-5-7

செய்வூர் இஸ்மாயீல் ஞாபகார்த்த பதிப்பகம்
காவத்தமுனை